

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 12 de novembre de 1992 ■ Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona ■ Director: Manuel Valls i Serra ■ Any XIV - Núm. 686 175 ptes.

LLINDAR

■ Manuel Valls i Serra, director

La potenciació dels recursos eclesials

Aquest diumenge se celebra a Catalunya i a tot l'Estat el dia d'ajuda a l'Església diocesana. A les nostres esglésies es farà la col·lecta especial per al "Fons comú". He llegit alguns dels escrits que els bisbes han fet amb motiu de la campanya d'enguany. M'ha agradat —per clara i concisa— la del Bisbe de Mallorca, Teodor Úbeda: "No us demano una almoïna—escriu—, ni una ajuda esporàdica, ni un gest de benvolença. Us demano que veieu en consciència quant heu de donar habitualment a l'Església, d'acord amb les vostres possibilitats, per tal que ella pugui continuar complint la seva missió, en la que creiem i desitgem per als vostres fills. Sigueu conseqüents". Em sembla perfecte. Si volem una Església lliure dels poders d'aquest món els catòlics hem d'aportar a la institució eclesial molt més del que aportem. És una qüestió de responsabilitat.

Ara bé, a aquestes justes i raonables peticions de la majoria dels nostres bisbes, hi ha de correspondre també no solament una informació de la marxa econòmica de cada diòcesi—cosa que ja s'està fent periòdicament amb força puntualitat i transparència—, sinó també —i això segurament es podria millorar encara— un major aprofitament de la totalitat dels recursos que posseeixen les diverses institucions eclesials.

L'Església, en efecte, i no dic únicament els bisbats i les parròquies (em refereixo també a les fundacions diocesanes, a les institucions religioses i a les associacions o grups laïcals, etc.), compta no solament amb l'existència de professionals competents sinó també amb una infraestructura de locals, entitats i serveis, etc., dels quals, degudament coordinats, se'n podria millorar el rendiment. Inventariar, d'una banda, els múltiples recursos, i de l'altra les necessitats eclesials, posant aquells al servei d'aquestes, li comportaria a l'Església no només un estalvi sinó que potenciaría fins i tot econòmicament aquestes mateixes entitats. És una qüestió d'imaginació. És també qüestió de sentit pràctic i de treball fraternal, sense personalismes.



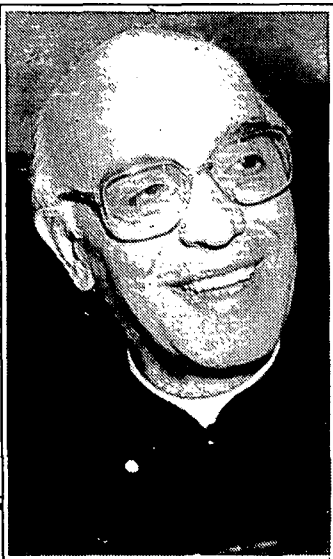
La lliçó de Mons. Fernando Sebastián a l'Institut de Teologia Espiritual ha constituït un important esdeveniment

Monsenyor Fernando Sebastián a Barcelona

"Estem davant una confrontació entre dues concepcions de la vida"

El dimarts, 3 de novembre, Mons. Fernando Sebastián, Arquebisbe Coadjutor de Granada i Administrador Apostòlic de Màlaga, llegí a Barcelona la lliçó inaugural del curs de l'Institut de Teologia Espiritual que l'Arquebisbe Ricard Maria erigi fa dos anys i que dirigeix el Dr. Pere Farnés. Aquest Institut en el seu primer curs tingué ja 139 alumnes. Amb un saló d'actes totalment ple, Mons. Sebastián, una de les ments més lúcides de l'episcopat espanyol, es va presentar ell mateix com a "ex-teòleg" i criticà la manera de fer Teologia que predomina avui a l'Estat espanyol. "No tenim una Teologia pròpia", afirmà. En la seva conferència, Mons. Sebastián posà en relleu que la gran qüestió del pensament cristià de l'occident no és la divisió entre el Nord i el Sud, sinó la confrontació de la concepció de la vida "entropocentrista, mundana, atea, egoista, amb la concepció de la vida que neix de la fe cristiana".

(més informació a les pàgs. centrals i pàg. 9)



El Cardenal Suquía manifesta que no hi ha entesa amb el President González perquè fa anys que no es veu amb ell

(COPE, 5 de novembre) Mons. Angel Suquía, Cardenal Arquebisbe de Madrid i President de la Conferència Episcopal Espanyola, ha manifestat en l'informatiu "PRIMERA HORA" que "no hi ha hagut cap manca d'entesa amb el President del Govern espanyol perquè per tal que hi hagi entesa hi ha d'haver contacte". Tanmateix, en les seves declaracions, el Cardenal de Madrid s'ha referit al fet que la corrupció

a tot l'Estat "és més generalitzada que el que hauria de ser. Ara tothom confirma el que els bisbes denunciàvem fa un temps en el document «La veritat us farà lliures» i que provocà sorpresa i escàndol en els mitjans oficials."

(més informació a la pàg. 9)



OFERTA DE NADAL D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Artesania de la Família Monàstica de Betlem

Les monges betlemites, de clausura —Germanes de Betlem i de l'Assumpció de la Mare de Déu—, produeixen als seus obradors monàstics pessebres i altres imatges, així com baixos relleus, medalles, ceràmica, etc. Les imatges són fetes de dolomia —pedra del Pirineu, reconstituïda—, amb acabat a mà: com a terracotta, policromades o en marfilina; la seva particularitat, doncs, és que són peces artesanals, úniques i de producció limitada. Us les recomanem ben especialment als subscriptors, amics i lectors de "Catalunya Cristiana" o bé a la llibreria La Formiga d'Or, de Barcelona. Us n'ofereim aquí una selecció (podeu demanar-ne el catàleg il·lustrat):

FIGURES DE PESSEBRE

1. JESÚS, MARIA I JOSEP: 10.000,- Pts.
2. ÀNGEL, MULA I BOU: 7.000,- Pts.
3. ELS TRES REIS: 12.600,- Pts.
4. PASTORS ADORANT AMB XAI: 5.600,- Pts.

PESSEBRE DE MIDA GRAN

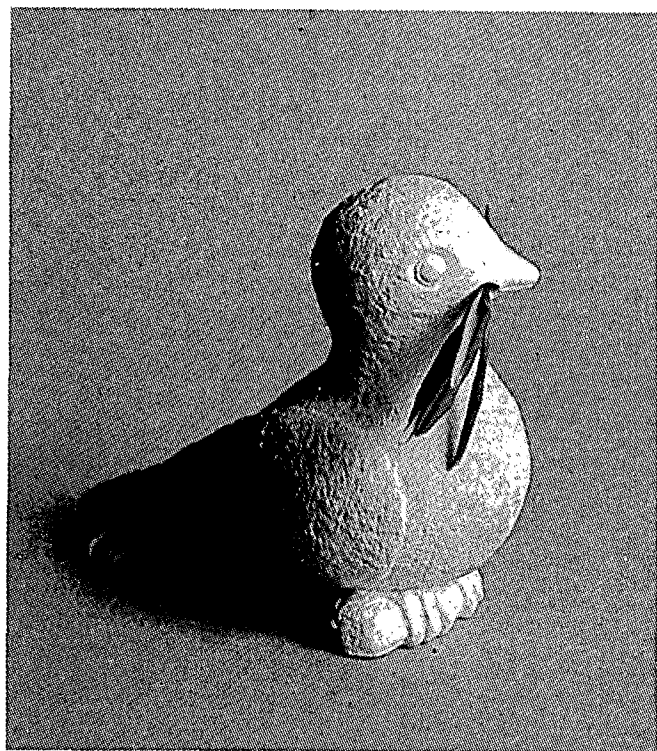
5. SAGRADA FAMÍLIA: 31.500,- Pts.
6. PASTOR AMB ANYELLS: 17.400,- Pts.
7. REI DRET: 17.500,- Pts.
8. REI ADORANT: 17.500,- Pts.
9. REI NEGRE: 17.500,- Pts.

EN MARFILINA

10. MARE DE DÉU DE MONTSERRAT: 11.000,- Pts.
11. STA. ANNA I MARE DE DÉU: 5.400,- Pts.
12. SAGRADA FAMÍLIA: 8.700,- Pts.
13. CALVARI: 6.400,- Pts.
14. DÍPTIC MARE DE DÉU I SALVADOR: 6.400,- Pts.

ALTRES IMATGES

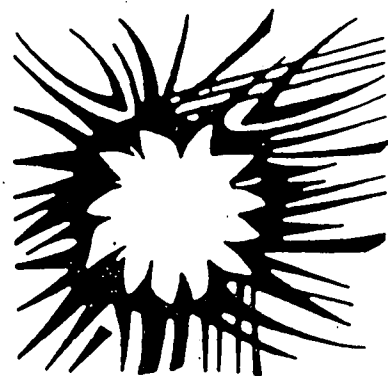
15. SANT JOSEP: 11.500,- Pts.
16. TORRE DE DAVID: 11.200,- Pts.
17. MARE DE DÉU ROMÀNICA: 17.000,- Pts.
18. SANT BENET: 10.700,- Pts.



Felicitacions de Nadal

Per tal que pugueu felicitar com cal el Nadal i el Cap d'Any, tenim editada una sèrie de 8 nades diferents, amb composicions fotogràfiques de les figures de pessebre de les monges betlemites. A cada nadala hi ha una frase destacada i el text d'una de les nostres cançons de Nadal tradicionals. Una col·lecció, doncs, molt apropiada per a les vostres felicitacions i, alhora, un ajut a "Catalunya Cristiana".

19. NADALES AMB SOBRE: 45,- Pts./unitat.



Calendaris de Catalunya Cristiana 1993

Tornem a oferir el CALENDARI LITÚRGIC, com l'any passat, per la seva acceptació i com a servei a tots els fidels, tant els laics com els religiosos i eclesiàstics, amb el propòsit de fer accessible la litúrgia a tots els qui hi participen. Per altra banda, hem redissenyat aquesta vegada el CALENDARI MURAL, obsequi de l'Associació d'Amics a tots els subscriptors del setmanari, d'acord amb una disposició i format més practicables, per tal que continuï essent present i útil com a full d'anotacions i amb el missatge permanent que comporta. D'acord amb les connotacions europees que afecten el 1993, destaquen als calendaris d'enguany les figures senyeres de l'evangelització i alguns testimonis cristians més significatius del nostre continent. Pertant, adquiriu-los a temps, abans no s'exhaureixin!

20. CALENDARI LITÚRGIC 1993: 210,- Pts.
21. CALENDARI MURAL 1993: 400,- Pts.



BUTLLETA DE COMANDA

nom: _____ cognoms: _____

adreça: _____

població: _____

codi postal: _____ telèfon: _____

☐ Indico el número, el nom i l'import del que desitjo que m'enviïn per correu:

Núm.	Import:	Pts.	TOTAL PTS.
Núm. _____	Import: _____	Pts. _____	[]
Núm. _____	Import: _____	Pts. _____	
Núm. _____	Import: _____	Pts. _____	

(Càrrec de 510,- Pts. per despeses d'embalatge i tramesa)

☐ Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

☐ Ho pagaré contra reemborsament
(hi carregarem les despeses corresponents).

Data: _____
Signatura: _____

☐ Voldria que m'enviéssiu el Catàleg d'Artesania.

PODEU FER LA COMANDA

PERSONALMENT:

A l'Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana", i també a la llibreria La Formiga d'Or (Av. Portal de l'Àngel, 5, Barcelona).

PER TELÈFON:

Trucant al número (93) 301 37 18, de l'Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana".

PER CORREU:

Omplint la Butlleta de Comanda i enviant-la tot seguit a l'Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana". Ens permetrem carregar 510,- Pts. per despeses d'embalatge i tramesa per correu.



**ASSOCIACIÓ D'AMICS DE
CATALUNYA CRISTIANA**

Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A
08010 Barcelona
Tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Diada de Germanor: cap a un compromís més seriós

La diada de Germanor d'aquest any ens avisa: queda molt a fer... Això no significa, naturalment, que no hàgim fet res fins ara. Al contrari: precisament perquè ja fa temps que ens hem posat en camí cap a una economia eclesial suficient i autònoma, ens adonem de com ens costa de cobrir les últimes etapes. Coses a fer... Podríem baixar a les concrecions: aquell barri suburbial, abandonat a les sectes, on no es pot obrir un centre d'acolliment i catequesi, tot i comptar amb les persones per fer-ho, perquè no hi ha diners per a un local... Aquella petita parròquia on quan plou hi cau l'aigua i no té manera de canviar la teulada... La manca d'instruments pedagògics avui elementals per als infants i els joves... La impossibilitat de potenciar amb mitjans de més abast, les iniciatives de resposta a les noves formes de pobresa... Els moviments laicals sense els mínims recursos per a una incidència social més penetrant... L'estretor econòmica de les nostres publicacions i la feblesa de la presència eclesial en els mitjans de comunicació.

Però, potser, més que de concrecions detallades, es tracta d'apuntar a l'arrel de la situació: la participació de molts catòlics en el suport econòmic de l'Església encara no està a la seva altura. No està a l'altura, en primer lloc, de la fe d'aquests catòlics, que és ferma i generosa, però no arriba, a causa de velles inèrcies i rutines, a provocar un plantejament més frontal del tema: què em correspon aportar, en consciència, d'acord amb els meus ingressos? Tampoc no està a l'altura de la seva capacitat de gestió de la seva economia privada. Allò que els fills de les tenebres són més sagaços que els fills de la llum no assenyala només dos sectors de persones, sinó també dues formes d'actuar d'una mateixa persona: som més eficaços en els afers d'aquest món que en la causa de l'Evangeli. Ni tan solament està a l'altura, de vegades, del bon desig d'una Església més ben organitzada i més independent dels poders civils, que molts proclamen de paraula...

Allò, doncs, que molts catòlics encara no han fet és assumir amb plena responsabilitat aquesta qüestió de l'economia eclesial. Suggerim que, en la diada de Germanor d'aquest any, cada u dediqui una estona a reflexionar-hi. La conseqüència d'aquesta reflexió serà, gairebé sempre, un canvi en el sentit de més generositat. Per a molts, aquest canvi significarà contribuir amb més diners a la col·lecta d'aquest dia. Per a d'altres, hauria de comportar subscriure's a una quota periòdica fixa, que és una forma de col·laboració més organitzada. Per a alguns, que ja tenen la subscripció feta, el canvi pot consistir a posar-la al dia. Per a uns quants, finalment, el canvi podria ser oferir-se a formar part dels consells d'economia parroquials o arxiprestals i aportar-hi les seves capacitats.

Amb motiu de la beatificació dels màrtirs, el 25 d'octubre passat, algú ha escrit que tan innocents podien ser els assassinats en un bàndol com en l'altre de la nostra guerra civil espanyola, i es preguntava quina diferència pot haver-hi entre matar en un lloc o en l'altre de la nostra geografia i afirmava que això era revifar ferides o privilegiar sectors de la contesa. Què cal dir? El retret bíblic del fratricidi comès per Caïn seria el mateix si l'assassi hagués estat Abel, perquè la vida de l'ésser humà és un valor fonamental, i ningú no pot fer víctimes innocents. Per això mereixen la condemna bíblica tots els fratricidis que es cometeren entre nosaltres, siguin del costat que siguin. Des de la fe cristiana desitgem que el grau de convivència i de fraternitat que fomentem entre tots, més enllà de les ideologies o creences, no permet mai aquests excessos i injustícies inhumanes. Mai. Això és el que proclamarem al lliurar les seves

innocents, promou la reconciliació i la pau de tots per una convivència cada vegada més solidària i fraternal: respecta la llibertat de les persones, estima les que són mogudes per nobles ideals, però només beatifica i canonitza els màrtirs de la fe i de la caritat. Els màrtirs, a més de la innocència i de l'ideal de vida, afegeixen el seu testimoni de fe en Crist i d'amor a Déu i als homes, en ares del qual, podent evitar-ho, lliuren de bon grat les seves vides, perdonant fins i tots els qui les arrabassen injustament, com a testimoni també de la seva fe infrangible en la vida eterna que procedeix de Crist ressuscitat. Així donen testimoni de la veritat essencial i viva de l'Evangeli en el seguiment de Crist fins el final amb el do de la vida.

L'Església no pot beatificar o canonitzar més que els veritables màrtirs. En aquesta decisió no actua com un tribunal popular que discerneix innocències o culpabilitats, sinó, després de les degudes comprovacions de veritable martiri, en el pla religiós, jutjant que aquest testimoni ja ha situat els màrtirs al cel, amb l'autoritat apostòlica que té, el Papa concedeix que, com diu la fórmula de l'última beatificació, "es puguin dir beats i que es pugui celebrar la seva festa en els llocs i segons les regles establertes pel dret". Amb aquest gest, l'Església no pretén ser parcial contra ningú, sinó que desitja donar testimoni del valor universal de la vida humana oberta a la transcendència, o sigui, a la

vida eterna, per a guia i encoratjament de pelegrins en el seu compromís històric i en la seva esperança cristiana.

Així cal entendre aquesta mena de decisions, com a gestos de comunió i d'esperança inspirats en aquesta confessió heroica de fe i de l'amor més gran, aquest que lliura la vida per l'amic. El perdó indefectible dels màrtirs és un allargament del perdó del mateix Crist amb els braços oberts a la creu, i és l'expressió més clara del manament nou, que no s'atura davant l'adversari ideològic ni tant sols davant l'enemic que lleva la vida, perquè és animat per l'esperança que és possible formar una família de germans amb ells inclosos. És la major garantia de tota veritable convivència i, no cal dir-ho, de la mateixa democràcia pluralista i del respecte degut a tots i a cadascú.

Aquestes beatificacions no són destinades a dividir els espanyols ni a discernir ideologies polítiques, com si es tractés d'un retorn a situacions del passat, sinó ben al contrari, a unir a tots els qui ho desitgin en la consciència de la fraternitat, com un poble que ha de caminar amb una esperança comuna vers el futur.

■ José Delicado Baeza és Arquebisbe de Valladolid

Víctimes innocents, herois rojos i màrtirs cristians

■ José Delicado Baeza

vides amb el seu perdó incondicionat, els màrtirs beatificats.

Una víctima innocent es podria trobar amb la mort injusta sense que fos motivada per un ideal dut a les últimes conseqüències d'arriscar la vida. "L'heroi roig", del qual parla E. Bloch, és una víctima que afegeix a la seva possible innocència l'ideal revolucionari de la transformació de la societat. Per defensar aquest ideal s'arrisca davant dels poders opressors i "es dirigeix lúcid, fredament i conscientment vers el no-res en el qual, com a esperit lliure, ha estat ensenyat a creure". En no tenir esperança en la vida eterna, el seu desprendiment enfrontant-se amb la mort és impressionant.

Davant "l'heroi roig", pel seu ideal de vida i la coherència de la persona, el nostre respecte. La seva ment, habitada per experiències i recerques sinceres, en molts casos estarà fins i tot propera als valors evangèlics i, sigui com sigui, la subjectivitat que protagonitza les seves decisions serà mirada per Déu a la llum de la veritat, tenint en compte les limitacions i desviacions que impliqui aquesta mena de testimonis.

Els màrtirs cristians són una altra cosa: L'Església condemna les injustícies exercides sobre les víctimes

RESPIR

Encara sobre l'humor

Vaig tenir una alegria quan vaig llegir en un article de Jacques LECLERQ que el sentit de l'humor necessitava una ascesi, perquè cal treballar-lo. En vaig tenir una alegria, perquè aquesta ascesi del sentit de l'humor, jo l'havia intuïda. No m'havia adonat, en canvi, d'allò que LECLERQ anomena la **diakonia** del sentit de l'humor, és a dir la necessitat de fer-ne participar als altres. Amb paraules diferents diríem: no podem ser egoïstes ni avars del nostre sentit de l'humor, perquè és allò que deien els antics escolàstics: **contradictio in terminis**, són conceptes que es contradueixen. L'egoisme, el tancament avariciós, fan impossible el sentit de l'humor. Com el fan impossible l'enduriment, el desdeny, la competitivitat sense entranyes, la ironia amarga. Em prenc la llibertat d'anunciar que la setmana que ve tornaré a parlar, si Déu vol, de l'humor. Serà **diakonia**, o serà insistència excessiva?

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra
Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas; Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Joan d'Arquer; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmajo; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Collé; Francesc Gamissans; Núria Giral; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaja; Tomàs Puntí; Jordi Roigé i Solé; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miralé, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. Compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2º.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.

□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Jutjar i Mn. Francesc Maltosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Mª Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilarrúbies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Corominés, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP



ARA MATEIX

A setanta-cinc anys de la revolució soviètica (1)

■ J. Carrera Planas

Alexander Dubcek —un nom evocador de velles esperances— ha mort justament quan s'escau el 75è aniversari de la revolució d'octubre. La situació avui és radicalment diversa de la d'aquell 1968 en què l'aparell soviètic va esclafar, amb la força dels tancs, la il·lusió d'un marxisme humanitzat. Gairebé un quart de segle després, el fracàs del comunisme ha deixat sense sentit la baluerna política —tancs inclosos— que venia de Marx i de Lenin. Alguns marxistes, tanmateix, antics lluitadors per un ideal de justícia, no es resignen a morir políticament ni ideològicament i —dolguts de la deserció de la majoria dels seus antics camarades que han canviat d'idees— somnien que la caiguda de l'URSS serà com una purificació que els permetrà de retrobar el Marx veritable. Esperen reprendre, d'alguna manera, les aspiracions de Dubcek... És possible? Jo no ho crec pas. Però tampoc no ho creuen pensadors i polítics importants del camp marxista.

El professor Enrique Curiel, en un col·loqui recent, es mostrava netament contrari a minimitzar el fracàs soviètic i a no acceptar la mort de Marx. Denunciava, sense pal·liatius, les grans falsedats del socialisme real: haver pensat que era possible respondre amb la planificació a la demanda social de benestar; haver suprimit el mercat; haver creat la dictadura del proletariat com a camí d'alliberament; haver canviat la democràcia representativa per l'anomenada democràcia popular.

En canvi, una altra autoritat del pensament marxista, el professor Fernández Buey, augurava, en el mateix col·loqui, un futur millor per al marxisme, ara que s'ha alliberat dels seus càncers dogmatistes. El que més em cridà l'atenció del seu discurs va ser la comparació que establí amb el que ha passat en el cristianisme: malgrat les seves prevaricacions —cità repetidament la inquisició— continuen havent-hi cristians sincers. També continuaran havent-hi veritables comunistes,

"Continuen havent-hi cristians sincers. També continuaran havent-hi veritables comunistes, malgrat l'experiència soviètica"

va dir, malgrat l'experiència soviètica. Als qui estàvem avesats a rebre de la part marxista anàlisis desqualificadores d'aquells aspectes polèmics del cristianisme, no pot deixar de sorprendre'ns aquesta espècie de complicitat suggerida, de sobte, per les noves circumstàncies. Però és que, a més, la comparació resulta massa desigual. Desigual en el temps: no són el mateix setanta-cinc anys que gairebé dos mil... Desigual en els subjectes. El del comunisme ha estat d'una homogeneïtat absoluta: partit-exèrcit-estat. En el cristianisme, malgrat totes les fases confusionàries, una cosa ha estat l'Església i una altra els estats. No sempre és clar qui ha volgut usar a qui. Desigual perquè en el cristianisme, la intangibilitat, malgrat tot, de l'Evangeli ha permès de mantenir un referent que judica —també les jerarquies— i dóna lloc als conceptes de pecat i de conversió. Desigual, sobretot —i en aquest punt ja comprenc que la majoria de marxistes no em seguiran— per la vivència mística de la persona de Jesús ressuscitat que té el cristià. Ve d'aquí que cada dia, persones de la més diversa condició, decideixin canviar objectivament la seva vida, al marge de consideracions històriques o filosòfiques, per la causa de l'Evangeli.

■ J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

Tal com mossèn Ballarín acabava el seu article, jo voldria començar el meu: No és cap mal que la gent del Nou Món hagi après a resar el Parnostre. Diguem-ho com vulguem: "descobrimet", "trobament", "encontre", "ensopegada", "patacada"... tant se val. Si fa tres anys, els nostres veïns francesos van festejar amb tots els ets i uts el bicentenari de la gran escapçada de testes reials i nobiliàries, en nom de la Revolució, no acabo d'entendre tants escarafalls ibèrics, i no ibèrics, per l'afer de les Amèriques.

Ara que parlem de francesos, permeteu-me, amic lector, que us presenti una malaltia que m'acabo d'inventar: la **síndrome d'Asterix**. Qui no ha llegit mai les divertides historietes de Goscinny-Uderzo, amb aquelles legions romanes plenes de babaus emplomats, i aquella colla de patriotes gals que se'ls rifen a cor què vols? No sé pas si algun francès, en un rampell de patriotisme, se les haurà pres seriosament, però, en qualsevol dels casos, les haurà llegit en la llengua francesa del seu cor, és a dir, la mateixa que parlaven aquells estaquirotos de legionaris

La síndrome d'Asterix

■ Jordi Bassas Ribalta

romans però una mica esbravada per les guturals franques. Dubto molt que el nostre patriota francès opti per llegir-les en bretó, que seria, al capdavant, l'única parla semblant a la d'Asterix i els seus.

Aquesta **síndrome d'Asterix** afectaria tots aquells indigenistes empedreïts que es deixen endur, més per la visceralitat d'uns tòpics malgirbats, que no pas per autèntiques raons històriques. Seguim a la nostra barriada europea. Els descendents dels gals cantaren les gestes de Vercingetòrix (aquest no és de ficció), i la torbonada cel·tibèrica lloarem el coratge de Viriat, d'Indibil i de Mandoni, però el que no farem mai de la vida és renegar de les nostres llengües respectives, tot i ser nascudes i apreses en el catau dels invasors de l'equip de l'SPQR. Passem a un altre racó del món. José Rizal volia la independència de les Filipines, per això el va afusellar l'exèrcit espanyol; però la llengua literària de l'insigne poeta, autor de "**Noli me tangere**", no era pas el tagàlog, sinó el castellà.

La **síndrome d'Asterix** aporta una visió catastrofista del fet colonial, sense matisos ni concessions. La metròpoli, per definició, posseeix tots els ingredients específics de les forces del mal, en contraposició al bé paradisiac de l'estadi precolonial. De forma sistemàtica, es menystenen tots

"És de debò sorprenent la contradicció interna que, sobre l'aspecte religiós, regna a molts ambients de dins i de fora l'Amèrica Llatina"

aquells elements que són producte de la simbiosi humana, de l'intercanvi cultural, que es donen de forma inevitable, i molts cops traumàtica, però sempre fecunda, en qualsevol xoc de cultures. Es parla a desdir dels genocidis, dels exterminis de poblacions autòctones, però se silencia la importància del procés de mestissatge intensiu que ha aportat l'element humà més característic de les noves cultures sorgides; cosa especialment vàlida per a les antigues colònies espanyoles, portugueses i franceses. No és que es falsegin els fets, però la veritat només es diu a mitges, i això, ja se sap, és pitjor que la mentida.

Per últim, la **síndrome d'Asterix** i la religió. (És de debò sorprenent la contradicció interna que, sobre l'aspecte religiós, regna a molts ambients de dins i de fora l'Amèrica Llatina). D'una banda, ningú no dubta de la voluntat llatino-americana d'impregnar d'esperit evangèlic les estructures socials i polítiques, fins al punt de justificar, a vegades, la mateixa lluita revolucionària en nom de l'Evangeli. Aleshores, per què aquesta repugnància tan estesa de parlar d'"Evangelitació", referida al Descobrimet? Si la Bona Nova de Jesús de Natzaret no va arribar a bord dels vaixells europeus, com va arribar-hi, doncs? Potser tenen raó els mormons, quan diuen que Jesucrist ja havia predicat al Nou Món abans de l'arribada dels blancs? Ironies a part, no crec que cap teòleg de l'"alliberament" parli en nom de Quetzatcoatl, o del déu solar dels inques. Els llatino-americans poden haver sofert els greuges que vulgueu per part de l'Església "colonialista", però no hi ha cap indicatiu que vulguin recuperar les creences ancestrals dels seus "druides".

Acabo tal com he començat, és a dir, tal com acabava mossèn Ballarín. Si aquella gent del Nou Món van poder aprendre a resar el Parnostre, Déu n'hi dó... Ah, i que consti que no tinc res personal contra el simpàtic Asterix i els seus divertits companys d'aquella Gàl·lia d'historieta, tan arcaica com irreal.

■ Jordi Bassas Ribalta és escriptor i llicenciat en Teologia

SABER ESCOLTAR

Racionalisme

L'home és racional, un ésser intel·ligent. Servir-se de la raó és una bona cosa. Però, sotmetre-ho tot absolutament a la raó, com si no hi hagués un altre camí, és caure en el racionalisme. Vertadera i inhumana exageració!

Diu un autor que, en els nostres dies, quant a la litúrgia, la consideració de la realitat i de la gent, sovint s'ha estat un xic racionalista, fatxenda i cerebral. Amb conseqüències per a la paraula. Ha sofert una inflació en detriment dels ritus, de tot el que entra pels ulls, del color, dels sons i dels gestos en la celebració catòlica. Cal no oblidar que "la nostra religió és racional, no racionalista".

L'escriptor insisteix que s'ha pensat que l'home

creia quan comprenia. I no és exactament així. És clar que es requereix una certa coneixença prèvia, però això no ho és tot. Perquè hi ha "l'atracció del misteri, la gràcia".

En els nostres dies s'ha de reconsiderar el tractat teològic de la gràcia de Déu. Perquè ens comportem de tal manera que sembla com si la gràcia només ens hagués d'ajudar al final, després que nosaltres sols ho hem fet tot. Oblidem que, des de l'inici, tot és gràcia. Pensem erròniament que "el que val és el nostre esforç. I que Déu només ens pot ajudar una mica".

■ Joan Guiteras

La festa de Sant Francesc ha estat motiu per recordar que el Pobriçó d'Assís fraternitzava amb totes les criatures. Deia germans als ocells i al foc, i germanes a l'aigua i a la terra. Aquesta afirmació sempre té un costat plaent i gratificant ja que subratlla l'esperit profundament pacificador de sant Francesc que aspirava a viure una fraternitat universal centrada en el Crist, el germà gran que ens condueix al Pare únic.

Però parlar de germana Aigua i germà Foc també té el seu costat xocant i també escandalós quan contemplem les catàstrofes naturals. Com celebrar una germana Aigua, "útil i humil" quan s'habita a Vaison-la-Romaine? Com parlar de la germana i suau Terra, quan s'habita a El Caire?

Era, doncs, tan ingenu sant Francesc, que només veia el costat bucòlic dels elements ignorant el seu aspecte aterridor i destructor? Ell mateix hagué de patir el foc per part de la medicina bàrbara de l'època, que volia cauteritzar-li les temples amb un ferro roent per curar-li el mal dels ulls! Ell sabia del foc "bell, joïós, indomable i fort", com el descriu en el seu Càntic.

Tanmateix, en una colpidora pregària abans de ser curat amb el ferro al roig viu, li demana al foc que sigui "bo i cortès" amb ell, ja que també podia ser ferotge. ¡I no va sentir el foc quan l'abusava! El foc se li havia

Germà Sol i germana Mort

■ Gérard Guitton

convertit en un element dolç i benefactor. Francesc no somniava un paradís terrenal retrobat, sinó que vivia en una creació transformada que havia acomplert el seu "treball d'infantament", com diu sant Pau (Rm 8:22).

Tota conversió implica una obra de mort. Potser no és perquè si que sant Francesc en el mateix Càntic, hagué celebrat el germà Sol, la germana Aigua, el germà Foc, i la germana Mort corporal. Aquests mateixos germans i germanes se'ns revelen a nosaltres en una mateixa visita adés joiosos, adés dramàtics. La germana Mort acompanya la germana Aigua a Vaison, el germà Foc en els incendis del bosc, i germà Sol en la sequera del Sahel.

Com escriu el P. Eloi Leclerc en el seu llibre *Chant des sources* (Cant de les fonts): "El sol i la mort, Francesc els



considera amb la mateixa mirada fraternal, i els uneix en una mateixa lloança. El que és important no és que canti la nostra germana la Mort, sinó que la canti al mateix temps que el germà Sol. I és ben difícil i rar fraternitzar alhora amb el sol i amb la mort."

En aquests temps en què el pensament ens porta vers els nostres difunts, nosaltres encara tenim moltes conversions a fer, moltes morts per travessar. Si ens sorprenen la idea de celebrar una germana aigua més ferotge que humil i útil,

compremem que és després d'haver acceptat la germana Mort quan nosaltres podem fraternitzar veritablement amb totes les criatures.

■ GÉRARD GUITTON és franciscà i col·laborador de "la Croix"

• CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES •

◆ Som-hi tots!

Sr. Director:

La declaració de virtuts heroiques del Dr. Torras i Bages tingué lloc el dissabte dia 13 del passat juny a Roma.

El cor de tots els seus devots repica a festa. Catalunya vibra de goig i entusiasme i aixeca les campanes al vol. La seva exemplaritat ens esperona per ser cada dia més seguidors de les seves petjades. És model de bisbes, sacerdots, religiosos i laics. Tots els catalans veiem en ell, un pare amorós a qui podem confiar les nostres angoixes i esperances i tot el que ansiem per aquesta terra nostra "que serà cristiana o no serà".

Els que llegim el Butlletí que es publica sobre la "vida i fama del Dr. Torras", podem observar les gràcies i favors que concedeix constantment. Com resem molt bé a l'eucaristia, "els santíssims els nostres intercessors davant Déu".

Els qui no coneixen el llibre de Joan Gabernet S.J. "Josep Torras i Bages bisbe de Catalunya" de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, podran ampliar i aprofundir molt les seves característiques amb aquesta biografia que és tota una recerca minuciosa. Com la gota d'aigua que treballa la mare perla. Hi

figuren, també, les anècdotes més valuoses i rellevants. El seu autor el finalitzà els darrers dies de la seva malaltia que li anava destruint les forces físiques i demanava, el Senyor que li donés temps per acabar-lo abans no s'exhaurís la seva vida. Com diu l'autor del pròleg "tant de bo que aquest llibre entrés a totes les cases".

LL. F. I CAMARASA
Vic



◆ De les notícies dels darrers dies

Sr. Director:

Quina alegria viure en un país que raja llet i mel! Tot i que de fet les nostres boques no ho saben i els nostres estalvis ho ignoraven, vivim d'engà d'uns lustres en una terra uberríssima on tot és ufanor. "Xauxa és el país més gran i bonic per excel·lència. Allà es neda en l'opulència i de pobres no n'hi ha", deïem de petits quan ens rosegava la fam i les nostres mares removien cel i terra per trobar-nos us crostó. Avui tots hem ancorat a Xauxa. Cert que als ravals de la ciutat, hi nia la misèria, però això no ho ha d'advertir

ningú; cert que dintre d'eiexemples una munió d'avis i d'àvies malviuen d'unes pensions exigües, però això no ho ha de saber ningú; cert que molts joves miren l'esdevenidor xops d'incertesa, però això ha de restar en secret.

Ara que ve Nadal ja tranquil·litarem, si convé, la nostra consciència amb una petita almoïna. No cal pas que sigui considerable. Per què? El Patufet més celebrat, els darrers dies ens jura i ens perjura que vivim a la millor i més opulent terra del món.

CARLES DELMAL
Barcelona



◆ Mari Sampere

Sr. Director:

Em refereixo al panegíric que el Sr. Pere Vives fa a les planes del vostre setmanari nº 681 data 8 d'octubre, referent a la desapareguda i popular artista Maria Sampere.

Crec que tot i reconeixent les qualitats de l'esmentada artista, que eren moltes i de les quals és just se'n faci un documentat elogi, no calia detallar tant i referir-se a facetes que

els llegidors de C.C. estem acostumats a passar per alt. L'article hauria quedat perfecte i sense opció de rebre censura de cap mena.

Si som cristians, ho hem de ser sempre, avui i demà i durant les 24 hores del dia.

GENIS DE TERA TEIXIDOR
Badalona



◆ Una negativa del Consell Episcopal de Barcelona encara no justificada

Sr. Director:

Per la carta publicada a CC en el seu nº 681 amb el títol "Una negativa encara no justificada" i signada per Mn. Lluís Bonet, rector de Sant Pere de Riudebitlles es dedueix que el Consell Episcopal de la Diòcesi de Barcelona ha denegat la possibilitat que la Comunitat francesa de "Les Benaurances" tingui entrada a la Diòcesi de Barcelona. Fins al moment present, a tots els qui hi estem interessats, no se'ns ha donat cap mena d'explicació.

La presència d'aquesta comunitat ajudaria molt a recuperar l'aprofundiment espiritual, la pregària, l'ado-

ració, la reconciliació en una zona del Penedès i de l'Anoia que d'això n'està molt necessitada. Fa la impressió que, en negar aquesta presència, es vulgui reforçar una pastoral en la qual predominen, pel contrari, reunions innombrables i inacabables, xerrades, col·loquis, enquestes, estadístiques, etc.

Sort en tenim de les nostres comunitats religioses que, amb la pregària, donen la glòria al Senyor que nosaltres oblidem. El Senyor, a cada època, té cura de suscitar nous revulsius per treure'ns la son de les orelles. La comunitat francesa de "Les Benaurances", amb més de 50 cases a diversos països està fent una tasca molt positiva a l'Església d'avui.

Ens estranya molt que el Consell Episcopal de Barcelona —com ha comunicat taxativament el Sr. Vicari Episcopal del Penedès— impedeixi l'entrada d'una comunitat d'aquestes característiques. Sembla que els que determinen i condicionen moltes iniciatives a la diòcesi de Barcelona prefereixin un funcionari eclesiàstic que no la irradiació d'un fervorós esperit evangèlic. En estranyaria més encara que l'Arquebisbe Ricard Maria, que s'endevina un enamorat de debò de Jesucrist, pugui estar al darrera d'una decisió així:

GASPAR VILARRUBIAS i
CODINA
Igualada

ACUDIT



Monitors de confirmació

Amè i concis, "Confirmació, sacrament i compromís" és un fulletó-guia que sintetitza deu punts essencials per als joves confirmants. Inclou un útilíssim vocabulari que aclareix puntualment conceptes fonamentals. Eina àgil de treball elaborada per la Delegació de Joventut i la de Catequesi.

El podeu adquirir a la Llibreria Claret o a la Delegació de Catequesi (301 12 77)

La conversa més espontània

Trobada del Papa amb els periodistes durant el vol a Santo Domingo

La "primera" i la "nova" evangelització d'Amèrica Llatina, la "opció preferencial pels pobres", el camí de l'Església en el "continent de l'esperança", els desequilibris en l'ordre econòmic mundial, el futur d'Europa, foren els temes als quals es va referir el Papa, durant l'habitual encontre amb els periodistes, celebrat a l'avió papal, de camí cap a Santo Domingo.

L'interès i l'atractiu de les converses entre el Papa i els periodistes a l'avió, provenen de l'espontaneïtat d'ambdues parts. A l'entrevista que va tenir de camí cap a Santo Domingo, Joan Pau II resumeix el seu pensament sobre els principals temes que desenvoluparia amb més profunditat en les homilies i al·locucions que pronunciarà a la capital d'aquell país.

La primera evangelització

Instat per les preguntes dels representants de la premsa i de la televisió internacionals, el Papa enarmonà en particular sobre la realitat religiosa, humana i social del continent llatinoamericà, sobretot a la llum de les perspectives pastorals i apostòliques que s'han obert amb el V centenari de l'evangelització. A un periodista que posava en relleu el problema de formar polítics i sindicalistes veritablement cristians, el Papa recordà que per tal de ser cristians, cal ser sants, i per tal de ser polítics cristians, cal ser molt més sant o santa. Penso —va afegir— que si manca això, si manca un esforç conseqüent de tipus evangèlic, és a dir, vers la santedat, aleshores molt fàcilment preval allò que s'anomena *fomes peccati*, la triple concupiscència que hi ha dins de cadascú de nosaltres. Però penso també que hom no s'hi ha de resignar... I a més a més, tampoc no s'ha de generalitzar. Penso que hi ha polítics i sindicalistes fidels a la seva vocació cristiana.

El Papa es va referir després a alguns dels aspectes històrics de la "primera evangelització", bo i recordant-ne les llums i les ombres. L'evangelització d'Amèrica —deia, entre d'altres coses— començà ensems que el descobriment d'Amèrica. I aquest és un dels fets més grans de l'evangelització del món. Penso que podria ser només paragonat amb el baptisme de Kiev, és a dir, de la Rus', perquè aquest baptisme dugué l'Evangeli —sobretot en la seva formulació oriental— fins al Pacífic, a través de Sibèria. Tocant a algunes crítiques promogudes també avui contra els primers colonitzadors d'Amèrica, basades sobretot en els testimoniatges del religiós espanyol Bartolomé de Las Casas, el Papa afirmà: *Acceptem totes aquestes acusacions, totes aquestes crítiques que hom fa del passat, i també les del present. Som conscients d'allò que Jesús ens ha dit: som servents inútils. Però no podem estar-nos de donar gràcies a Déu perquè, a través de totes les febleses humanes, de tots els crims humans, ens trobem davant una obra divina, que és l'obra de la salvació, de la santificació. I això no podem*

deixar de fer-ho. L'evangelització és justament això. Pel que fa a les crítiques, si són honrades, acusen els pecats; però també poden ser menys honrades.

Joan Pau II precisà després, referint-se al testimoni de fra Bartolomé de Las Casas, que si es tracta de la confessió dels pecats, això és una obligació per a cadascú de nosaltres, és una obligació també, naturalment, per al Bisbe de Roma, per al Papa. Aquí, hi tenim una confessió dels pecats feta fa segles per un que era, podem dir, partícip d'aquesta aventura missionera... És una confessió tremenda, més encara si fem cabal que era d'un frare de la mateixa nació espanyola. El Papa recordà pel que fa al cas, l'aportació en termes de "creixement de la consciència moral" que oferí la Universitat de Salamanca. Si tenim avui —va dir— una doctrina dels drets humans, és gràcies a aquesta obra feta a Salamanca com a conseqüència evangèlica, com a conseqüència teològica d'allò que ha fet objecte d'acusació, de confessió, Bartolomé de Las Casas... Així, per tant, cal no oblidar-ho, tot això. La nostra visió és aquesta. I si algú vol imposar una altra visió, que ho faci pel seu compte. Demano, però, a tothom que ho faci, que consideri els aspectes que he destacat.

El missatge evangèlic i l'opció pel pobres

A un periodista que li preguntava pel significat del viatge apostòlic a Santo Domingo, a la llum del lema de la propera Jornada mundial de la Pau —"si vols la pau, vés a trobar els pobres"—, Joan Pau II recordà que molts cops es diu que els pobres es troben sobretot, a l'Amèrica Llatina. No són solament allà, tot i que n'hi ha, certament, de pobres en el sentit socio-econòmic. Hi ha masses de pobres en territoris on existeix la possibilitat d'una aplicació molt més adient de la anomenada "doctrina social de l'Església": la *Rerum novarum* i la *Centesimus annus*. Existeix, però, una aplicació més específica, més històrica, però sempre contemporània: els pobres són els indígenes, aquests indígenes que, com bé sabem per Bartolomé de Las Casas, han estat víctimes en la seva època. Ells se senten encara avui menyspreats, desclassats, tot i que aquest problema s'hagi d'estudiar bé des dels diversos angles, per no exagerar ni en un sentit ni en l'altre.

Jo —subratllà el Papa—, com a bisbe i com a successor de tants bisbes, no ja de Roma sinó de bisbes missioners d'aquest terri-

tori, de tants missioners, veig una cosa: aquests pobres han entès de la seva manera, d'una forma excepcional, el missatge evangèlic. I aquest missatge evangèlic ha estat acceptat per ells, encara que no hagin acceptat la cultura europea. Han fet una distinció entre tots dos plans.

El Sant Pare recordà també que l'Evangeli és sempre Evangeli dels pobres, la primera benedicció és la dels pobres, i nosaltres reafirmem l'opció del Senyor pels pobres... I en el nom d'aquesta convicció, se celebra també el V centenari de l'evangelització d'Amèrica. L'Evangeli ha donat

si adient així, de sobte. Si hom digués que ha canviat molt o que ha canviat alguna cosa, parlaria de manera superficial. Caldria un estudi. En cert sentit, aquest estudi el tindrem al llarg de la Conferència de Santo Domingo. Tindrem l'estudi de l'Episcopat, per damunt de tot, tindrem també un estudi comparatiu i tindrem tanmateix el meu discurs inaugural. Joan Pau II reconegué, de tota manera, que moltes coses han canviat exteriorment, també en el camp polític, i en aquest camp els canvis no es fan sense una participació de l'Església, a través de la seva

tancar l'oració en horitzons estrets, particulars. La nostra pregària, fins en aquests aspectes, en aquesta problemàtica —va afirmar— ha de ser una pregària catòlica, universal, és a dir, que abasti tot el món.

Preocupació per Europa

A Europa, a les seves perspectives i al seu destí, varen estar dedicades les darreres preguntes adreçades al Sant Pare, que afirmà amb força: Jo no puc deixar d'estar capficat per Europa. Aquesta preocupació —va precisar— es troba vinculada sobretot a una responsabilitat que els europeus tenen davant Déu, davant Crist, per la gràcia que ells van rebre els primers. Han estat els primers a rebre la gràcia de l'Evangeli, i com vaig dir una altra vegada: "que n'heu fet, del vostre baptisme?". Les meves preocupacions van més aviat en aquesta direcció. Tanmateix —afegí el Papa—, no perdo la confiança en aquest futur d'Europa. Certament, hi han canviat moltes coses, si comparem allò que era fa uns anys amb el que és avui, malgrat totes les debilitats, amb tot i aquesta tràgica guerra als Balcans. Naturalment, tot pot empitjorar, tot pot ser destruït.

A qui li demanava què fer per Mikhail Gorbtxov, l'ex-president de la Unió Soviètica sotmès en aquests dies a mesures restrictives pel seu rebuig a testificar en el procés contra el partit comunista de la Unió Soviètica, Joan Pau II va dir: Cal pregar per ell com per qualsevol altra persona...

Finalment, donà gràcies a Déu i va fer una broma sobre l'experiència de la malaltia i de la convalescència successiva. Haig de donar gràcies a Déu, perquè aquesta operació i aquesta convalescència han tingut lloc durant les vacances. Hauria estat pitjor si hagués passat ara. Així he tingut unes vacances força interessants, diverses...



L'avió del vol Roma-Santo Domingo

a aquests pobres una nova consciència del que són, així com l'ha donat a tots els pobres del món i, en acabat, a tots nosaltres, perquè tots som pobres.

L'Església al continent

Un periodista demanà també a Joan Pau II què ha canviat per a l'Església llatinoamericana en els anys transcorreguts des de Puebla fins a Santo Domingo. El Papa respongué: *Fóra difícil fer una anàlisi*

doctrina social. Penso —va concloure— que moltes coses han canviat, però moltes altres encara han de canviar. Certament, són més les que han de canviar que les que han canviat o millorat. Però moltes coses, si més no algunes coses, ja han canviat. Pel que fa a la difícil situació de l'economia mundial, Joan Pau II recomanà pregar per una justícia social, en el sentit de la proporcional i justa distribució dels béns. Però, també exhortà a no

FILTRANT LA NOTÍCIA

Llums i ombres a Santo Domingo

És difícil fer una avaluació global de la Conferència Episcopal llatinoamericana celebrada a Santo Domingo i més concretament sobre el Document final de la mateixa Conferència. En fem un resum molt atapeït segons les informacions que per "fax" han arribat de diverses agències.

Aspectes negatius: No han faltat en la magna assemblea, dubtes i perplexitats. El "Document de treball", preparat feia dos anys, ha estat qüestionat més d'una vegada. El mateix cal dir de la metodologia i del sistema d'aprovació de les esmenes. La presència de qualificats i nombrosos membres de la Cúria romana era interpretada en clau de "fiscalització". Dubtes sobre el caràcter sinodal-consultiu o assemblea-decisiva. Presències-absències significatives en la Conferència.

Segons opinió de distints bisbes, membres qualificats de la Conferència, el text del Document final és més teòric que pastoral, sobretot pel que fa al tema de la "promoció humana". L'enfocament teològic general és obscur. Resta disminuïda la importància de la lectura de la Bíblia pel Poble de Déu, insinuant fins i tot que potser perillosa pels fidels, diu una agència. Migrada referència a la vida consagrada. Per obtenir el consens en la votació final, el text queda diluït, inexpressiu, amb múltiples matisacions que li treuen claredat i espontaneïtat.

Aspectes positius: La unanimitat amb què ha estat aprovat el Document final exigeix el compromís seriós de dur-lo a terme i la responsabilitat comuna de tot l'episcopat. La temàtica del Document respon a alguns reptes urgents: No oblidar les propostes anteriors de les assemblees de Medellín i Puebla. El manteniment de l'opció pels pobres —tot i que no es parla de "preferencial"— és considerada com una exigència evangèlica. S'hi afegeix per primera vegada les opcions pastorals de la inculturació en el món indígena i afroamericà, els mitjans de comunicació social, i la defensa de la vida en terres on hi ha tanta mort. Tots aquests objectius són motius d'esperança en l'evangelització i en la pastoral del continent iberoamericà.

Abans de fer-se operatives totes aquestes i altres propostes votades i aprovades, seran revisades personalment pel Papa, tot i que segons fonts properes a la mateixa Assemblea, sembla que no hi posarà esmenes de gran importància.

El Document final de Santo Domingo consta de 80 folis. Serà publicat en castellà i portuguès i repartit per tots els països hispanoamericans. S'espera que sigui una eina de treball de primera mà per l'evangelització del continent on l'Església catòlica hi és més representativa.

■ Francesc Gamissans

Aprobat el Document final de la IV Conferència Episcopal Llatino-americana

L'equilibri i la convergència triomfen a Santo Domingo

El gust del comiat a Santo Domingo després de setze tensos i atapeïts dies, més els cinc de la visita Papal, la capital del Carib dominicà comença a viure en passat aquest important esdeveniment eclesial, el resultat final del qual ha d'inserir-se en les línies de la moderació, l'equilibri i la convergència. Difícilment pot parlar-se de vencedors o vençuts a Santo Domingo.



Última roda de premsa de la Conferència Episcopal

Demanen la beatificació de fra Bartolomé de las Casas

Les 80 pàgines del document final són suficientment àmplies per seguir generant esperança i lluita, ambdues sempre eclesials. El Cardenal Sodano, Secretari d'Estat de la Santa Seu i primer president d'aquesta IV Conferència General, s'ha compromès a dur al Papa el document final i agilitar la seva aprovació per part d'aquest.

L'Eucaristia de cloenda a la Catedral

A les 11'30 del matí del dimecres dia 28, festa dels apòstols Simó i Judes, les belles naus de la Catedral de Santo Domingo es veien atapeïdes amb els prop de 400 participants en la IV Conferència General, i grups d'amfitrions i sacerdots, presidits

per l'arquebisbe de Santo Domingo, el cardenal Nicolás de Jesús López Rodríguez, president també del CELAM i d'aquesta IV Conferència General.

En la seva homilia el Cardenal va fer una síntesi de les conclusions de Santo Domingo i de les seves línies pastorals. Un exemplar del document de Santo Domingo fou presentat a l'ofertori. En la celebració es va estrenar una cançó amb el tema i lema de l'Assemblea.

Les línies pastorals

El tercer capítol, titulat "Jesu-

crist, Vida i Esperança de l'Amèrica Llatina", presenta les línies pastorals prioritàries, sobre les quals ja hem informat i que es refereixen a cada un dels tres grans aspectes de la IV Conferència General: **La Nova Evangelització**, en tres grans prioritats: **ELLAICAT**, l'**EDUCACIÓ DE LA FE** mitjançant la **CATEQUESI** i la **LITÚRGIA**, i la **DIMENSIÓ MISSIONERA**: promoció humana, evangèlica i renovada opció preferencial pels pobres, i al servei de la **VIDA** i de la **FAMÍLIA**, i una **EVANGELITZACIÓ INCULTURADA**, que s'encarni en les cultures indígenes i afroamericanes, i que es faci

amb una eficaç **ACCIÓ EDUCATIVA**.

Una bellíssima pregària —Salmes d'Amèrica—, de dues pàgines, tanca aquest atapeït, sintètic i lent Document final, fruit de la convergència, però tal vegada, massa ampli i poc concret, per afany de fer contents a tothom.

Recordem que perquè un text sigui aprovat es requereixen els dos terços de vots, dels 216 membres votants d'aquesta IV Conferència General. El text fou votat dues vegades, més una tercera votació final global, el resultat exacte del qual fou de 6 abstencions i la resta, vots afirmatius:

Trenta cinc bisbes de diverses parts de Llatino-amèrica demanaren a l'Assemblea la beatificació de fra Bartolomé de las Casas, dominic espanyol, excepcional defensor dels drets dels indígenes davant l'abús de determinats colons. Fou bisbe de Chiapas (Mèxic), on sobresortí en aquestes accions i gests. Morí el 1558.

Aquesta proposta fou assumida per la IV Conferència General que la farà arribar a la Sagrada Congregació dels Sants. Per la seva banda, el també dominic bisbe de Ciudad Altamirano, Mons. Raúl Vera López, explicà els avanços històrics que s'han enregistrat al voltant de la figura de fra Bartolomé i destacà l'especial importància de la seva obra "Itinerario espiritual".

Onze pensaments del Document final

✓ **DONA:** "Denunciar valentment els abusos. Promoure la formació integral. Desenvolupar la consciència de sacerdots i dirigents per tal que acceptin la dona i la valorin"

✓ **OPCIÓ PER ALS MÉS POBRES:** "Assegurar amb decisió renovada l'opció evangèlica per als pobres, seguint l'exemple i les paraules del Senyor Jesús, aquesta plena confiança en Déu, austeritat de vida i participació de béns".

✓ **DEUTE EXTERN:** El problema del deute extern no és solament ni principalment econòmic, sinó humà perquè porten a un empobriment cada dia major i impedeix el desenvolupament i retarda la promoció dels més pobres. Ens preguntem per la seva validesa".

✓ **ECONOMIA DE MERCAT:** "Denunciar l'economia de mercat que afecta fonamentalment els pobres. No podem estar absents en una hora en la qual no hi ha qui vetlli pels seus interessos".

✓ **INTEGRACIÓ IBEROAMERICANA:** "Fomentar i acompanyar els esforços a favor de la integració llatinoamericana com a pàtria graham, des d'una perspectiva de solidaritat que exigeix, per altra banda un Nou Ordre Internacional".

La temàtica estudiada i debatuda pels bisbes a Santo Domingo fou molt extensa. Oferim uns pensaments extrets del Document final, aprovat per la magna assemblea.

✓ **SÍNODE PANAMERICÀ:** "Animar iniciatives i enfortir les estructures i organismes de col·laboració amb els intel·lectuals a diversos nivells. Assumir el suggeriment del Sant Pare relatiu a l'encontre dels Episcopats de tot el continent".

✓ **VIDA - FAMÍLIA:** "Han de denunciar-se les violacions contra la justícia i la dignitat de la família. Déu és l'únic Senyor de la vida, l'home no és ni pot ser àrbitre de la vida humana. Cal denunciar tota violació contra els infants nascuts i no nascuts".

✓ **CULTURES INDÍGENES I AFROAMERICANES:** "Després d'haver demanat perdó amb el Papa als

nostres germans indígenes i afroamericanes, volem desenvolupar una evangelització inculturada".

✓ **PASTORAL URBANA:** "Realitzar una pastoral urbanament inculturada en relació a la catequesi, la litúrgia, i l'organització de l'Església. Reprogramar la parròquia urbana, iniciar l'anomenada "pastoral dels edificis", mitjançant l'acció dels laics compromesos que viuen en ells. Una pastoral d'acollida a causa dels fenòmens de migració".

✓ **MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL:** "Donar suport i impulsar els esforços de tots aquells que en l'ús del mitjans defensen la identitat cultural. Fer l'esforç per tenir mitjans propis i si és possible una productora de vídeos al servei d'Amèrica Llatina. Donar als professionals catòlics de la comunicació el suport suficient per complir la seva missió. Animar les Universitats catòliques per tal que ofereixin la seva formació en comunicació social. Als Seminaris i cases religioses ensenyar tàctiques i llenguatges de comunicació social".

✓ **COMUNITATS ECLESIALS DE BASE:** "Ratificar la validesa de les comunitats eclesials de base fomentant en elles esperit missioner i solidari, segons 'Evangelii Nuntiandi'".



• **DEBAT PER A CAPELLANS.**— Al Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes (c/ Rivadeneyra 6, 3r, Barcelona), **dilluns 16**, sobre: *El nou supòsit de l'avortament: implicacions humanes*, amb el P. Francesc Abel s.i., director de l'Institut Borja de Bioètica, com a ponent.

• **ACTUALITAT DE RAMON LLULL.**— Inici d'un cicle de conferències, **dimarts 17**, organitzat per la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya (c/ Diputació 231; de 19.30 a 21h), de la Universitat Ramon Llull, amb les intervencions següents: dia 17, prof. Anthony Bonner; dia 19, prof. Lola Badia; dia 24, prof. Amador Vega; dia 26, prof. Jordi Gayà, i dia 1 de desembre, prof. Eusebi Colomer.

• **DEL CONCILI VATICÀ II AL FUTUR CONCILI CATALÀ.**— Curssets que ofereix el Centre d'Estudis Pastorals (c/ Rivadeneyra 6, 3r; 08002 Barcelona; tel. 317 48 58), en cinc dijous consecutius, a partir del dia 19: *Església i món d'avui* (de 17 a 17.45h), per Mn. Bonaventura Pegri, i *Els religiosos i les religioses* (de 18 a 18.45h), pel P. Genís Samper, escolapi.

• **"LA VEU DE L'EVANGELI":** TEL. (93) 415 66 16.— S'hi pot escoltar una reflexió qualificada i breu (no més de 3 minuts) sobre l'evangeli dominical. Fins al dia 22, a càrrec de Mn. Francesc Solano, de Sant Ramon de Penyafor, i durant les quatre setmanes d'advent, amb Mn. Xavier Orpinell, de la de l'Esperit Sant. La setmana de Nadal anirà a càrrec del bisbe Josep-Maria Guix, de Vic. S'ha arribat ja a les mil trucades setmanals. Hi ha un servei en llengua castellana (des de Saragossa) al tel. (976) 44 45 46 o al 44 55 55.

BARCELONA



• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— La missa d'obertura del XXI Congrés Nacional d'Hospitalitats se celebrarà **divendres 13**, a les 13h, a la catedral de Barcelona, presidida pel Card. Jubany, i la de clausura, **dissabte 14**, a les 20h, a la basílica de la Mercè, presidida pel Sr. Arquebisbe.

• **ADORACIÓ EUCARÍSTICA.**— Cada divendres, de 20.30 a 23.30h, per la pau i per la renovació espiritual del món, a la parròquia de Betlem (La Rambla, 107); després de la missa a les 20h.

• **JORNADES DE FORMACIÓ DE CATEQUISTES D'ADULTS.**— La primera, sobre Els adults davant

la fe, amb Marcel Galobart de ponent, se celebra **dissabte 14**, de les 10 a les 19h, al Casal Borja, de Sant Cugat del Vallès. Per a informació i inscripcions: Delegació de Catequesi (c/ Rivadeneyra 6, 4t; tel. 301 12 77).

• **CENT ANYS DE LA SALLE A GRÀCIA.**— En començaran les festes **diumenge 15**, amb la presentació d'un llibre recull del centenari, i és previst de cloure-les el 17 de maig de 1993, amb una celebració d'acció de gràcies a la parròquia de Sant Joan de Gràcia. Els Germans de les Escoles Cristianes es feien presents a Gràcia el 1892, a iniciativa de la Vble. Dorotea de Chopitea. A l'escola, renascuda el 1940 a la plaça del Nord, s'eduquen actualment gairebé mil cent nois i noies.

• **DIA DE RECÉS (FEMENÍ).**— El propi **diumenge 15**, de les 10 a les 18h, dirigit per Mn. Jordi Carrera, en la Casa de Betània, de Cornellà de Llobregat (c/ Bonavista 37, metro L5: Gavarrà; tel. 375 11 02).

• **RECÉS PER A INSTITUTS SECULARS.**— Tindrà lloc el **dia 15**, a les 10h, dirigit per Mn. Josep-Antoni Arenas, a la casa d'espiritualitat de les Missioneres Claretianes de Maria Immaculada (c/ Major de Sarrià 169; tel. 203 72 12).

• **RECÉS PER A OBJECTORS DE CONSCIÈNCIA.**— El 7è recés "Jesús inspira la nostra objecció de consciència", **diumenge 15**, al Casal Borja, de Sant Cugat del Vallès. Informació: al Secretariat de Cristians per l'Objecció de Consciència (Justícia i Pau: c/ Rivadeneyra 6, 10è; tel. 317 61 77).

• **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL DE BARCELONA.**— Comença un curs, **dilluns 16**, sobre *Espiritualitat de la celebració eucarística* dictat pel Dr. Pere Farnés. L'objectiu és obrir pistes per assolir una participació en la missa "interior, viva i

fructuosa" o, en paraules conciliars, "conscient i piadosa", perquè els fidels aprenguin a "oferir-se ells mateixos quan ofereixen l'hòstia immaculada". Informació: a la secretaria de l'Institut (c/ Diputació 231; tel. 451 49 42), de dilluns a dijous, de 19 a 21h.

• **CONCERT CORAL A LA CATEDRAL.**— En la III temporada de música històrica, **dilluns 16**, a les 20h, a càrrec de la Capella Reial de Catalunya, amb un programa de polifonistes espanyols.

• **"VIURE L'AVENTURA DE LA FE".**— Taula rodona organitzada pel Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia (Fundació L. Espinal), **dimarts 17**, a les 19.30h, entorn del llibre *La discreció de l'amor*, amb la participació de Josep-Maria Lozano i Soler i Josep-Maria Rovira i Belloso, a c/ Roger de Llúria 13; 08010 Barcelona (tel. 317 23 38).

• **VIURE LA BÍBLIA.**— Cicle organitzat per la Unió Espiritual de Mares a Riera de St Miquel 1 bis; **dimecres 18**, a les 16.30h, missa, i a les 17.30h, conferència de Mn. Josep Rius-Camps sobre: L'èxode de la comunitat creient fora de la sinagoga.

• **FESTA DE LA DEDICACIÓ DE LA CATEDRAL.**— S'escau **dimecres 18** de novembre, i el capítol convida els preveres, els diaques i tots els fidels a celebrar-ho: a les 18.30h, vespre, i a les 19h, celebració de l'eucaristia, a la seu diocesana, que és l'església mare de Barcelona.

• **50è ANIVERSARI DE LA MORT DEL MESTRE MORERA.**— Celebració eucarística **dimecres 18**, a les 20.30h, a l'església de Pompeia (Av. Diagonal 450; 08006 Barcelona), amb la interpretació de la *Missa de Requiem* d'Enric Morera, dedicada a la memòria del rei Jaume I. Convocatòria i ofrena de l'Associació Musical de Mestres Directors (c/ Canuda 33 pral; tel. 301 55 29).

• **"EL NOVIAZGO, ¿CAMINO O ATAJO HACIA EL MATRIMONIO?"**— Conferència de fra Luis-Carlos Bernal, **dijous 19**, a les 20h, a l'Institut de teologia i humanisme Sala Penyafor (c/ Bailèn 10; 08010 Barcelona).

• **CURS D'INTEGRACIÓ EN EL LLEURE DE PERSONES AMB DISMINUCIONS.**— Comença aquest cap de setmana i continua el 28 i 29, així com el 12 i 13, i el 19 i 20 de desembre, de 9 a 14h, a l'Escola de l'Esplai de Barcelona (c/ Numància 149-151; tel. 410 16 02).

• **ACTIVITATS DEL C.C.U.**— Al Centre Cristià Universitari (c/ Villaruel 82; tel. 323 33 68), **divendres 20**, a les 20h, tema d'aprofundiment teològic: *Moralevangèlica, com a moral de la fe, la llibertat i l'amor*, a càrrec de Mn. Gaspar Mora, degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya.

• **TANDA D'EXERCICIS PER A RELIGIOSOS.**— Els dies del **21 al 30**, a la casa d'exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona, tel. 203 88 62).

• **SERVEI D'ORIENTACIÓ FAMILIAR.**— És un grup de matrimonis esperant que acull i ajuda gratuïtament els matri-

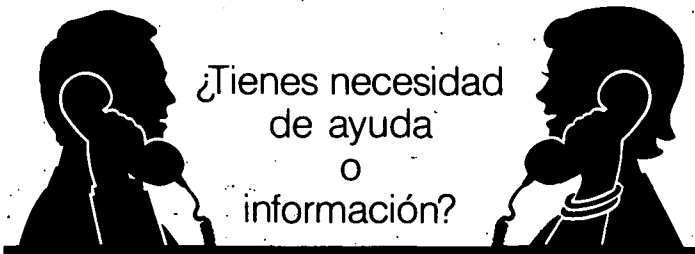
monis i les famílies en crisi a superar les dificultats de convivència. Només cal trucar, amb la seguretat de ser atesos, als telèfons (93) 371 07 90 i 372 50 13.

• **ELS CURSOS D'A.C.I.S.**— Aquesta fundació pia autònoma (c/ Camèlies 51; tel. 284 15 47), a més dels cursos de graduat escolar, d'alfabetització per a adults, de tècniques artístiques, manualitats i modisteria, inicia un curs gratuït de *fusteria* per a nois i noies (matins de 9 a 11), amb el suport de la Generalitat de Catalunya.

• **ACTIVITATS DEL C.A.F.**— És un centre d'animació de la fe mitjançant grups de vida cristiana i activitats de formació i d'esplai. Obert als nois i les noies de 7 a 22 anys, els dissabtes al matí (de 10 a 12h). Informació a: Rda. Universitat 27 pral; tel. 317 10 52.

VIC

• **EXPOSICIÓ A MANRESA: "QUÈ ÉS LA MINERIA".**— Resta oberta fins al diumenge 22, a la sala Plana de l'Om, de la Fundació Caixa de Manresa, en el 50è aniversari de l'Escola de Mines de Manresa. El **dimarts 17**, hi farà una conferència relativa a l'efemèrides el Dr. Francesc X. Puig Rovira.



Llámanos y hablaremos del Cáncer
(93) 323 44 27

Un servicio anónimo de la Asociación Española contra el Cáncer
Junta Provincial de Barcelona

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Moltíssimes gràcies: Continúeu donant matèria d'informació i de reflexió per tants cristians que viuen la preocupació d'una Església rejoyerida. Falta tanta esperança! Calen profetes d'esperança. I Catalunya Cristiana ho pot ser." P. Bonifaci Tordera. COLÒMBIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

HOWEL CASTRO, KBRO. WALTER PARROQUIA DE S. MIGUEL ARCANG. ESCAZU, APDO. 157-1250 SAN JOSE COSTA RICA.....	21.892 Ptas.
JOSEP RUBIO CAJA POSTAL 1227-CANMPINAS 024 CEP 09300 MAVA SAO PAULO BRASIL.....	21.892 Ptes.
MARGARITA RIBAS I PADROS COL. M.SALVATORI CARACAS VENEZUELA.....	21.892 Ptes.
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHRAM, VALAVAD SIHOR, 36420, GUJARAT INDIA.....	21.892 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms..... Tel.....
Direcció.....
Població..... D.P..... Província.....
subscrit a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n.º.....
N.º compte corrent.....
Població..... Província.....

Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població..... Data.....
Signatura.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Declaracions del Cardenal Suquía a la COPE

"L'entesa entre l'Església i els poders públics és difícil"

(ve de la primera pàgina)

Monsenyor Àngel Suquía, Arquebisbe de Madrid i President de la Conferència Episcopal Espanyola, ha manifestat en l'informatiu "PRIMERA HORA" que dirigeix Antonio Herrero a la COPE que "per a la realització de les obres de la Catedral de La Almudena no hem sol·licitat més ajuda al Govern que al seu President, una sola vegada, i hem trobat des del principi un gran ajut i, a més, eficaç. Hi ha hagut una sincera i eficaç col·laboració del President".

Segons el Cardenal Suquía "en certes matèries les relacions han estat bones, educades, però no han estat eficaçes en molts casos. En aquest cas han estat molt eficaçes perquè la seva intervenció amb els empresaris per les seves aportacions ha estat definitiva. Sense això no s'hauria pogut portar a terme".

Relacions Església-Estat

Monsenyor Àngel Suquía ha assenyalat que "no hi ha hagut cap falta d'entesa amb el President del Govern ja que perquè hi hagi entesa cal que hi hagi contacte. En els dos primers hi va haver una entesa perfecta, des-

prés no hi ha hagut més contactes. No sempre s'ha entès bé aquesta ruptura de contactes perquè el President, l'última vegada que vaig estar amb ell, va dir que eren assumptes que s'havien de resoldre en les comissions mixtes, cosa que no s'ha fet. L'entesa no ha estat eficaç".

"Penso que mai no és fàcil l'entesa de l'Església amb els poders públics. Sempre és difícil i complicat encara que teòricament és molt fàcil. Tots dos estem intentant de servir el mateix home i cadascú des de la nostra pròpia llibertat, des de la nostra pròpia competència i les nostres pròpies responsabilitats. Definir bé quines són les responsabilitats de cada u i com hem de col·laborar i entrellaçar les nostres pròpies accions, això sempre serà difícil entre l'Església i els poders públics. Ho ha estat, ho és i ho serà".

Segons el Cardenal Suquía "en aquest cas hi ha més grans dificultats perquè quan hi ha al darrera d'aquests poders ideologies concretes, aquestes ideologies comporten certes friccions, certs conflictes, no dic amb les nostres ideologies, que no les tenim, sinó amb l'Evangeli, i és molt difícil una col·laboració

profunda i eficaç quan hi ha un distanciament tan gran. Suposem, per exemple, la concepció que té l'Església avui de la vida des del primer moment fins a

l'últim, o la concepció que té l'Església de l'avortament i la que tenen altres ideologies que en el fons estan al darrera dels poders sempre, i aquí hi ha la dificultat fonamental.

Corrupció

Pel que fa a la corrupció i el fervor per l'enriquiment ràpid, el Cardenal Suquía ha comentat que "al se dia varen sorprendre i escandalitzar les denúncies que vam fer en el document 'La veritat us farà lliures' i va doldre als

qui els afectava més de prop. Avui tothom parla d'aquests temes i donen per suposat, no que sigui la corrupció generalitzada, però que és més generalitzada del que hauria de ser. Llavors és natural que dolgui. Aquelles denúncies nostres ara s'està veient, no solament que són objectives, sinó que s'estan repetint pertot arreu".

Finançament

Monsenyor Àngel Suquía ha manifestat que "el dia que l'Església pugui autofinçar-se es resoldrà una gran part, però el finançament de l'Església no ha de ser mai independentment de la col·laboració dels poders públics, perquè l'Església té una missió social que si s'accepta com a d'altres institucions, l'Estat ha d'aportar part per a la realització d'aquests serveis. L'Església és una institució de servei públic i cal

prestar-li suport fiscal, o d'altra manera. L'Església està molt a prop de poder-se autofinçar".

A l'Església se li ha de donar un suport, una ajuda a canvi del servei que presta a la societat. Això passa en totes les societats democràtiques i participatives. El que passa és que a Espanya venim d'una societat en la qual a l'Església se li donava molt més i ara se li vol treure tot, i no, se li ha de deixar el seu lloc".

● C.C.

FETS I CRITERIS

Itinerari del Concili Tarraconense

La idea de celebrar un concili provincial tarraconense té el seu origen en la celebració del IX Centenari de la Restauració de la Seu Metropolitana de Tarragona. Aquesta efemèride ens portà a reflexionar sobre el servei de comunió eclesial que des de molts segles l'arquebisbe metropolità exerceix envers les Esglésies germanes en comunió amb el Papa, successor de Pere.

Es volgué evitar el perill de reduir la celebració a un record del passat sense mirar el futur. Així en la reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense, el juliol de 1991, vaig proposar als bisbes si podíem pensar en unes jornades de pastoral, en un Congrés i, fins i tot, en un Concili. Es va aprovar la celebració d'una Jornada del clergat de les diòcesis catalanes per al maig de 1992, a Poblet.

A l'Església de Tarragona es va organitzar una Trobada de Cristians de tots els arxiprestats de la diòcesi a la Catedral. Aquesta Trobada, celebrada el 26 d'abril de 1992 serví per posar en comú la revisió de l'acció pastoral a la llum de la pregunta: **Esperit, què dius a l'Església de Tarragona?** Fou una manera concreta de procurar que el IX Centenari arribés espiritualment a les comunitats.

La trobada de més de 600 preveres d'arreu de Catalunya a Poblet fou, sens dubte, el catalitzador de l'anunci del Concili, anunci que fou rebut amb

un sorollós aplaudiment. A Poblet mateix es constituí una Comissió d'estudi que més endavant va presentar als bisbes un dossier sobre la conveniència del Concili, finalitat, temàtica, participació, etapes, etc.

En l'última reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense, celebrada al Tibidabo els dies 14 i 15 del propassat octubre vaig demanar formalment el consentiment del Sr. Arquebisbe de Barcelona i dels bisbes de les altres diòcesis catalanes per convocar el Concili Provincial. Així vaig anunciar la convocatòria i la proclamació del decret, el dia 29 d'aquest mes, a totes les diòcesis de Catalunya.

El Concili és una aventura espiritual que hem de viure amb plena confiança en el disseny de salvació realitzat en Jesucrist, escoltant la Paraula de Déu i la veu de l'Esperit. Tot ell ha de ser un esforç d'actualització de la doctrina i de les institucions del Concili Vaticà II a casa nostra. Tots som cridats a la conversió per una renovació pastoral, per una Església més evangelitzadora, més oberta, més servidora, més missionera.

Tot el Concili és un temps de gràcia. Col·laborem-hi ja des d'ara amb la pregària.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Maria, reina de la pau, a Medjugorje (Bòsnia-Hercegovina)

El diumenge, 22 de novembre a les 16.30 h.:

Tindrem entre nosaltres el P. Slavko Barbaric OFM, responsable a Medjugorje, i dues noies del lloc: Marija Pavlovic i Milona Habsburg.

Trobada de pregària, dirigida pel P. Slavko, amb Rosari, Eucaristia i Adoració Eucarística.

Lloc: Escola Pia de Nostra Senyora c/ Diputació, 277 (entre Passeig de Gràcia i Pau Claris) 08007 Barcelona

Us hi invitem

AMICS DE MEDJUGORJE - c/Carme, 11, baixos - 08700 IGUALADA

C/ Montal, 1, entlo. 3.º. 08350 ARENYS DE MAR



VIII Jornada Diocesana de Vida Creixent a Lleida

200 persones grans amb joia de viure

LLEIDA.— Amb més de 200 assistents es calcula la participació de gent gran en la **VIII Jornada Diocesana de Vida Creixent**, que celebrà la diòcesi de Lleida recentment als locals del Col·legi Episcopal.

La Jornada va ser esplèndida i joiosa tal com corresponia al lema i tema de la convocatòria "**La joia de viure**", des del primer moment ja en la mateixa acollida dispensada als assistents.

Després de la pregària matinal i la presentació d'assistents per parroquies va ser el moment fort de la Jornada amb l'exposició del tema que estava a càrrec del sr. Joan Viñas i Bona, Coordinador Interdiocesà de "Vida Creixent" vingut expressament de Barcelona per a l'acte.

Excel·lent comunicador, en Joan Viñas, captivà a tothom amb la seva esplèndida paraula, testimoni de vida, programa i propostes sobre el tema "**La joia de viure**", aportant gran nombre d'experiències. Exposició que donà peu a un treball de reflexió en grups.

Retrobar la gent gran

Abans de dinar-se celebrà la Missa que fou oficiada pel sr. Bisbe de Lleida Mons. Ramon Malla i Call concelebrant Mn Francisco Martí, consiliari diocesà de Vida Creixent, i altres capellans.

A la tarda havent dinat, una estona de confraternització i cap a casa, amb el propòsit de viure amb joia.

Vida Creixent, moviment de gent gran, començà a Lleida l'any 1976 de manera informal; és a partir de 1987 que amb personalitat pròpia i estant reconegut com a Moviment començà d'estendre's arreu el Bisbat, sota el guiatge del P. Pascual Benabarre que va ser el primer consiliari diocesà. Tot i els seus llargs 70 anys, el P. Benabarre home de gran vitalitat i zel apostòlic, ara es troba a Puerto Rico on exerceix el ministeri sacerdotal atenent una residència d'ancians.

Vida Creixent és una oportunitat per a què l'Església retrobi la gent gran i aquests aportin a l'Església les seves capacitats apostòliques.

■ **Jaume Montaña**

El Dr. Deig, bisbe de Solsona, presidi una missa concelebrada

50 anys de l'església de la colònia de Cal Vidal

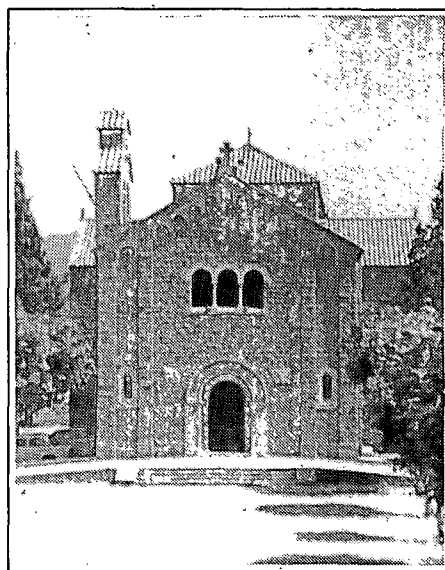
SOLSONA

PUIG-REIG.— El dia 7 de novembre, es va celebrar a Cal Vidal (Puig-reig), el cinquantè aniversari de la benedicció del temple d'aquesta colònia amb una solemne missa concelebrada que presidi el Dr. Antoni Deig, bisbe de Solsona.

Va ser a principis del segle XX quan la família Vidal va fundar una colònia fabril al peu del Llobregat. En seria una més del reguitzell de colònies que trobem al llarg d'aquest riu tan aprofitat, ja que produeix la força necessària per les fàbriques. En concret, Cal Vidal està situat al terme municipal de Puig-reig (Berguedà), pertany a l'arxiprestat de Navàs, parròquia de Merola i bisbat de Solsona, entremig d'unes altres colònies: Cal Marçal pel nord i Cal Riera i l'Ametlla de Merola pel sud. Els seus entorns són alegres i plens de boscos mediterranis, que donen un aire de serenor, de pau i de tranquil·litat.

Un temple neoromànic

En ple floreixement i desenvolupament de la Colònia Vidal, cap els anys 40, es va veure la necessitat de construir una església que pogués encabir tots els habitants d'aquest lloc, ja que anteriorment l'església



era a un local habilitat com a tal i era insuficient.

El 20 d'abril de 1941 es va fer la benedicció i col·locació de la primera pedra que es troba a la base de l'angle esquerre del temple. A l'interior de la pedra va ser introduït un document titulat: "En el Nom de Déu. Amén", i que feia constar la data de la festa, la dedicació i finalitat de la nova església, amb les signatures dels mossens i de la família Vidal. La cerimònia la va presidir Mn. Pere Vila, arxiprest de Gironella, essent capellà de la colònia Mn. Josep Cantons.

Al cap d'un any i mig es va acabar l'obra i el dia 7 de novembre de 1942, el bisbe de Solsona, Dr. Valentí Comellas, va beneir solemnement el nou temple de la Colònia Vidal.

L'endemà dia 8, el mateix bisbe va consagrar l'altar major i l'altar del Santíssim. Aquest any el capellà de la colònia era Mn. Josep Caus.

Com diu l'acta de la benedicció de la primera pedra, l'església està dedicada a la Immaculada Concepció de Maria, és imitació d'estil romànic i està destinada al servei espiritual dels obrers.

■ **G.**

CALENDARS DE «CATALUNYA CRISTIANA» PER AL 1993

Us oferim des d'ara, com cada any, el **Calendari litúrgic** corresponent a l'any nou que aviat iniciarem. Ho fem amb la certesa de la seva acceptació per part de tots els fidels —sacerdots, religiosos i laics— i amb el propòsit de fer més profitosa i accessible la litúrgia a tots els qui hi participen.

Presentem també, altra vegada, el **Calendari mural**, millorat de disposició i contingut, per tal que continuï essent present i sigui més útil encara, tant per poder-hi fer anotacions com pel missatge permanent que comporta.

El fet que l'any 1993 tingui unes especials connotacions europees, i ateses les arrels cristianes dels països que s'hi troben involucrats, el fil conductor d'enguany és una certa atenció pels sants de la vella Europa. Tots dos calendaris compten, a més, amb el suport gràfic d'algunes il·lustracions de còdex medievals.

Per tant, encomaneu-los i adquireu-los a temps, abans no s'exhaureixin!



Són publicats per
AMICS DE «CATALUNYA CRISTIANA»
Pl. Urquinaona, 11, 3r. 3a. A
08010 BARCELONA
Tel. (93) 301 37 18 - Fax 302 32 64



V Trobada de joves carmelites de Catalunya i Balears

Assolir un compromís cristià davant la vida

BARCELONA

BADALONA.— Durant el passat pont de la mare de Déu del Pilar (10-12 d'octubre), es va celebrar a les Escoles Pies d'Alella la 5a. Trobada de Joves Carmelites de Catalunya i Balears. Fou, per sobre de tot, transcendent per a l'agermanament dels joves de les comunitats d'arreu del Principat i les Illes. Considerant, a més, que els joves són la continuïtat d'aquestes comunitats (i de qualsevol altra comunitat cristiana), la importància d'aquestes jornades és encara molt més gran.

Durant els tres dies, aquests grups de joves s'han enfrontat al desencís, a l'egoisme, a la hipocresia, a la manca de responsabilitat i de compromís davant la dura i crua realitat que els envolta, que ens envolta a tots. Diuen que han tocat de peus a terra, i, de fet, les paraules "radicalitat", "identitat cristiana" i "exigència" han caigut com a bombes pel seu propi pes i per la contundència amb què han estat

pronunciades durant els diversos debats.

El conjunt, superant les diferents postures i opinions, i trencant les barreres humanes (que no espirituals!) existents i pròpies de cada comunitat, s'ha anat més enllà. S'ha anat a buscar l'altre, el germà que segueix el mateix camí. S'ha decidit de ferm d'assolir un compromís cristià davant la vida, que els uneixi tots en l'estil carmelita de santa Teresa i sant Joan de la Creu.

La pregària, eina fonamental

Al llarg de tot un any els joves carmelites definiran aquest estil de vida en unes bases per consolidar un MOVIMENT DE JOVES CARME-LITES DE CATALUNYA I BALEARS. En essència, expressen que aquest estil de vida ha de tenir la Pregària com a eina fonamental, la Fe com a empenya que els durà sempre més enllà encara que caminin a cegues, i l'Amor com a denominador comú en tots els seus actes.

Però no tot van ser ponències, treballs en grup i debats. Ho van

saber amansir amb un dolç crémat, una mica d'esport, salsa i rumba.

Tot això no solament és fruit de la trobada, sinó de cinc anys de constant treball i de tants o més anys de base a cada comunitat. Ara, evitant de caure en la prepotència, la supèrbia i la vanagloria, es dibuixa un horitzó de deu anys més enllà. I així successivament.

Primer de tot, però, els espera un any difícil i decisiu, en el qual es poden quedar comunitats pel camí o, potser, ser-ne més que abans de començar. No obstant, el que més temen és el desencís de sentir-se sols, desacompanyats de la resta de membres de llurs comunitats (laics i preveres). Ben segur que és un camí que hauran de fer, ple-gats, i els joves, sabent-ho de cert, estenen la mà i demanen ajuda en la seva "pujada al Mont Carmel". Que és, sense cap mena de dubtes, la pujada de totes les comunitats de carmelites i de tots els seus integrants. És, en altres paraules, el sentit de la seva existència.

■ Juli Mauri

XXVII Assemblea General de la Unió de Religiosos de Catalunya

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— El passat dia 22 d'octubre se celebrà al Casal Borja, de Sant Cugat del Vallès, la XXVII Assemblea General de la Unió de Religiosos de Catalunya. Hi foren representats més de seixanta Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, radicats a Catalunya.

A trenta anys de l'inici del Concili Vaticà II, i davant la celebració del sínodo de Bisbes sobre la Vida consagrada i de l'imminent Concili Provincial Català, els Superiors i Superiors Majors aplegats en la URC decidiren posar en marxa un ambiciós programa d'activitats per dinamitzar la presència dels religiosos en la vida de les Esglésies diocesanes i respondre als nous desafiaments en una societat que no s'assembla

gaire a aquella que veié néixer la majoria dels Instituts actuals. Aquestes activitats podran anar des de la reflexió feta a l'interior de les comunitats i instituts i l'estudi afinat dels condicionaments sociològics de la presència religiosa i de la seva institucionalització de noves presències significativament evangelitzadores.

En el cor de la mateixa assemblea es féu la presentació del primer volum de la "Guia de la Vida religiosa a Catalunya, 1992" que conté les dades actualitzades sobre la presència a Catalunya de més de mil comunitats religioses i la seva dedicació.

■ Genís Samper
Secretari general URC

FINESTRAL DE LA CARITAT

Nens sense llibres escolars

A Caritas continuen arribant nombroses demandes de famílies que no poden pagar els llibres ni el material escolar dels seus fills. Si l'escolaritat és gratuïta en l'escola pública, no és una incoherència la falta d'ajuda a famílies necessitades, per a llibres escolars, imprescindibles per als nens?

320.- Família immigrant, quatre fills petits. Tenen regularitzada la seva situació. Només ingressen de la venda ambulants. Per a llibres i material escolar els falten 36.590 ptes.

321.- Esposa abandonada. Sis fills. Cobra una ajuda social. No pot fer front a les despeses de llibres escolars. Són 25.703 ptes.

322.- Viuda de fa poc. La seva situació econòmica és precària. Mentre tramita la pensió de viudat per a aliments necessita 18.000 ptes.

323.- Esposa separada amb tres fills petits a càrrec seu. Està a l'atur. Per a ajuda aliments necessita 19.000 ptes.

324.- Ancià que té a càrrec seu dos nets en edat escolar sol·licita

ajuda per a comprar material escolar. Són 4.500 ptes.

325.- Pare de família nombrosa cobra una pensió d'invalidesa. S'ha endarrerit en el pagament de la llum. Necessiten 10.567 ptes.

326.- Mare de família amb quatre fills. Està separada del marit que no els ajuda. Té deutes bàsics que no pot pagar. Són 78.000 ptes.

327.- Pare de família en atur, amb un probable treball temporal dintre de poc. No pot pagar el lloguer. Cales 40.000 ptes.

328.- Mare sola amb ingressos mínims. Dos fills. Necessita ajuda per comprar llibres i material escolar. Són 18.208 ptes.

329.- Viuda sense recursos. Viu

en una pensió. Mentre tramita la pensió de viudat, per a subsistència i habitació, 51.000 ptes.

330.- Esposa separada. Té tres fills a càrrec seu. Fa feines de neteja però no cobreix les necessitats familiars. Per a llibres escolars, 26.390 ptes.

331.- Matrimoni gran, amb un familiar ancià a càrrec. Han tingut unes despeses urgents que no poden pagar. Necessiten 45.074 ptes.

332.- Pare de família en atur. Sol·licita ajuda per al lloguer que té pendent. Li calen 25.000 ptes.

333.- Mare sola amb tres fills. Els ingressos són escassos. Té pendent lloguer que puja 43.427 ptes.

334.- Esposa separada. Té a càrrec seu cinc fills. El gran treballa com a aprenent. No pot pagar els llibres dels més petits. Són 25.881 ptes.

NOTA: Tots els donatius envieu-los a: CARITAS DIOCESANA - Plaza Nova, 1 - 08002 Barcelona - Tel. 301 35 50

CARTA DOMINICAL

Recursos materials per a l'evangelització

Avui celebrem a totes les diòcesis catalanes la IX Jornada de "Germanor", que any rera any ens invita a un compromís renovat per tal de poder aconseguir una economia eclesial que ens permeti portar a bon terme els objectius pastorals. Els responsables d'aquest sector de la vida eclesial —que en una gran part són laics experts en recursos financers— ens diuen als bisbes que cal reaccionar davant la situació econòmica de les diòcesis. Es considera necessari augmentar el grau d'autofinançament de l'Església.

L'Estat espanyol determinà que, a partir del 1990, fos lliurada a l'Església la quantitat aprovada aquell any als pressupostos generals de l'Estat. L'Església catòlica, doncs, rep ara cada any de l'Estat la mateixa assignació: uns 15.000 milions de pessetes.

Aquesta congelació de l'assignació estatal significa que cada any l'Església, a causa de la minva del poder adquisitiu del diner, pel fet de rebre la mateixa quantitat, veu reduïts de fet els recursos econòmics que rep per aquest concepte. Això comporta que la consecució de l'autofinançament eclesial depèn cada any més de l'aportació dels catòlics.

Per això, cada any, un diumenge de novembre, demanem una aportació especial per poder finançar les activitats pastorals i socials de les diòcesis; pel manteniment dels sacerdots, per poder atendre les necessitats més urgents de conservació i de construcció de nous locals; per disposar, en síntesi, dels recursos materials que són indispensables per evangelitzar. Llegint el recent **Pla pastoral "Identitat, comunió i evangelització"**, podem observar que aquests compromisos exigeixen recursos econòmics.

En aquest sentit, Barcelona, que és la diòcesi més poblada de tot Espanya, i amb nombrosos barris de nova creació, té un fort déficit d'estructures pastorals. Puc dir que ja estariem contents si poguéssim atendre només les necessitats més urgents en aquest sentit.

Per això, en ocasió d'aquesta diada en favor de l'Església diocesana, no dubto a recórrer a la generositat dels catòlics. És clar que l'Església, durant l'any, demana ajut per diverses necessitats. Però en general aquests diners no es queden a la diòcesi, sinó que, per mitjà seu, arriben als seus destinataris, tant si són les missions, com Mans Unides o uns altres objectius.

Aquest dia de "Germanor" demanem per les nostres diòcesis. I aquest any, sobretot, per 15 parròquies que tenen necessitat de fer obres d'una forma immediata. En transcripció dels noms, trets de la llista que em passa la Delegació diocesana d'Economia. Amb el seu emplaçament, el lector veurà on tenim a hores d'ara les necessitats més urgents. Són aquestes: la Mare de Déu de Port, a Can Tunis; la de la Mare de Déu del Roser, a l'Eixample; la de Sant Joan, a Montcada i Reixac; la del Pla del Vent, a Sant Joan Despí; la de Santa Madrona, al Poble Sec; la de Santa Clara, a Badalona; les de la Mare de Déu de la Llum, la Mare de Déu de Bellvitge i Sant Enric, a l'Hospitalet de Llobregat; la de Sant Cristòfor, a la Zona Franca; les de Santa Eulàlia de Vilapicina, Sant Mateu i Sant Narcís, a Nou Barris; la de Sant Joan Baptista, a Sant Feliu de Llobregat, i la de Sant Pere de Laverna, al Penedès.

■ † Ricard M. Carles

Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

L'hora de la veritat

S'ha acabat el show electoral als Estats Units; el dia 3 de novembre era el dia de la veritat per saber qui, a favor o contra pronòstics, seria vencedor. Resulta que el vencedor ha estat en Bill Clinton, i tothom s'ha apressat a felicitar-lo, els vençuts també, per la victòria que, de moment, no passa de ser electoral.

Perquè és ara quan comença l'hora de la veritat per a Clinton. I ara, que ja han passat uns dies, segurament que el president electe ja veu les coses molt diferents de com les veia quan només era un aspirant a president...

Una cosa és la victòria electoral, i l'altra és la victòria que pugui assolir com a governant. Perquè una cosa són les bones intencions i altra les realitats que facilitin o entorpeixin els plans de govern. I un governant és bo quan sap governar per a tots. No només de cara als que l'han votat...

L'èxit o el fracàs són coses difícils de dissimular. I més en un país que es vania de ser el capdavanter del món.

Desitgem-li bona sort a Bill Clinton.

■ Oriol Camps



Mons. Soler i Perdigó consagrà l'església de Sant Fost

SANT FOST DE CAMPSENTELLES.— S'ha celebrat a Sant Fost de Campsentelles la XXXVI Diada de la Parròquia amb una Missa molt especial perquè el Bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Carles Soler i Perdigó, va consagrar l'església parroquial d'aquesta localitat vallesana, inaugurada i beneïda el 1941, però que encara no havia estat dedicada tal com s'especifica al Pontificat Romà.

El ritual va ser llarg i solemne, i va aixecar l'espectació dels feligresos que omplien de gom a gom el bonic temple parroquial. La Missa va ser presidida per l'esmentat Bisbe i concelebrada pel rector, Mn. Daniel Monserdà, per l'Arxiprest de Mollet, Mn. Joaquim Brustenga i pel canonge Mn. Josep M. Martí, que actua de mestre de cerimònies.

Monsenyor Carles agrai la tasca dels 200 voluntaris de la campanya informativa religiosa

"S'han donat als altres sense esperar res a canvi"

BARCELONA

L'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, va presidir recentment una celebració eucarística al Casal Lloia, per agrair la col·laboració dels més de 200 voluntaris que han fet possible la campanya religiosa-informativa amb motiu dels Jocs Olímpics i Paralímpics. L'Arquebisbe va valorar molt positivament la tasca realitzada perquè segons ell, "els voluntaris s'han donat als altres sense esperar res a canvi, amb la mateixa gratuïtat de Jesús quan va morir per nosaltres en la creu". El doctor Carles també els va encoratjar perquè continuïn treballant per l'Església i donant testimoni cristià en la societat.

Josep Lluís Cleries, President de la Comissió Arxidiocesana pels Jocs 92 va destacar en la monició d'entrada la joia de celebrar-ho tots junts al costat de l'altar: "aquesta és la millor festa moguda per la fe cristiana, i ens serveix per proclamar tots junts la Bona Nova de Jesús", va dir. Els responsables de la Comissió Arxidiocesana, les diverses comunitats del CVX, el grup Hora 3, Seminari del Poble de Déu, Ajuda a l'Església Necessitada i diverses parròquies també han participat en aquesta celebració que ha posat punt i final a la campanya que l'Arquebisbat va endegar fa uns mesos per acollir i informar totes les persones que ens han visitat durant els Jocs Olímpics i Paralímpics.

Regal commemoratiu

Després de la missa, un dels coordinadors va lliurar a l'Arquebisbe un quadre en nom de tots els voluntaris, com a record d'aquesta experiència que ha aplegat, per primera vegada a nivell d'Església, les diverses comunitats del CVX.

El quadre, obra d'Oriol Malgosa, és ple de simbologia: al mig es veu el reflex d'un mirall a la creu que està envoltada per la Catedral, la Parròquia de Betlem i el Temple de la Sagrada Família, els tres centres d'acolliment, junt amb les anelles Olímpiques i Paralímpiques. S'hi han escrit els noms dels voluntaris, barrejats amb el de monsenyor Ricard Maria, i a sota la frase que commemora la fita aconseguida: "Som el reflex del que és l'Església de Crist a Barcelona. PER SEMPRES 1992".

Un cop finalitzada la celebració eucarística, era el moment de retrobar-se amb els amics i recordar els bons moments compartits. "Aquesta experiència ens ha permès de relacionar-nos amb molta gent i també ha fet que s'intensifiquin les relacions del

CVX amb l'Arquebisbat", opina Carles Ribalta, coordinador general del voluntariat i membre del CVX.

Convivència de servei

Per Enric Puig i Jofra, Consiliari del grup de Sant Pere Claver d'Horta, el millor de tot és que "s'ha aconseguit una convivència de servei en el marc de l'Església. Segons ell, els mitjans de comunicació, però, no han fet prou ressò de la gran tasca realitzada pels voluntaris: "aquests nois i noies han treballat de valent i d'una forma poc reconeguda".

Després d'aquests mesos de cooperació, la comissió Arxidiocesana pels Jocs 92 s'ha desfet. Els diversos grups continuaran amb els seus serveis habituals però les portes resten obertes per qualsevol col·laboració futura amb l'Arquebisbat. Gràcies als Jocs s'ha descobert el gran poder de convocatòria que té la Diòcesi i que pot servir com a plataforma que impulsi noves accions conjuntes entre els cristians.

■ Gloria Carrizosa

Professió religiosa de Marta Romero, de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell

"Déu ens estima a tots"

BARCELONA.— El dia 26 de setembre va tenir lloc la professió religiosa de Marta Romero Bastante en l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell. L'acte se celebrà a les 12 del migdia a la Casa-Asil de Sant Andreu del Palomar. Fou presidit pel pare Jaume Roig s.j. i concelebraren el pare Josep Jiménez i mossèn Ignasi Navarri, capellà del Bisbat d'Urgell.

La celebració comptà amb l'assistència de nombroses religioses de les diferents cases que la congregació de la Sagrada Família té a Catalunya i amb els familiars i amics de la Marta. S'hi aplegaren al voltant d'unes 150 persones.

El pare Jaume Roig destacà en l'homilia que l'important de la professió de la Marta no era tant el fet com el perquè d'aquest compromís. L'amor de Déu i l'oblació total foren les seves paraules de comentari a les lectures escollides per a l'ocasió (1 Jn 4, 7-16 i Jn 17, 1-3.21-26).

"L'experiència de l'amor infinit a Déu"

La Marta va voler, precisament, remarcar durant tota la celebració aquesta idea de l'amor de Déu als homes amb el seu testimoni, els cants (acompanyats amb guitarres), les lectures, les pregàries i fins un senzill record que entregà al final de l'eucaristia: "Amb aquest record us vull fer participar d'una de les experiències més grans de la meua vida: l'experiència de l'amor infinit de Déu. (...) Déu ens estima a tots, procurem nosaltres també universalitzar el nostre amor." Per això repartí a tots els assistents un pòster amb un cita de la primera carta de Joan: "En això consisteix l'amor: no som nosaltres qui hem estimat Déu, sinó que és ell qui ha estat el primer d'estimar-nos." (1 Jn 4, 10).

■ G.

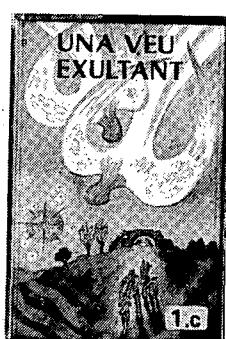
UNA VEU EXULTANT (1.b i 1.c) són cassettes amb cançons D'ADVENT, IMMACULADA I TEMPS DE NADAL...

- A poc a poc van apareixent nous cassettes. El cassette (1.c) el canta la Coral Renaixença de Sant Boi de Llobregat.
- Les cançons d'"Una veu exultant" amb melodies fàcils i agradables i amb textos plens de sentit ajuden a pregar. Proveu-ho.



- Si Déu vol, dintre d'uns mesos "Una veu exultant" serà un ampli repertori de 275 cançons enregistrades en cassettes i que s'aplegaran en un sol cantoral.

Cassettes o CD eufònic. Demaneu-los al vostre proveïdor.



NOVETAT

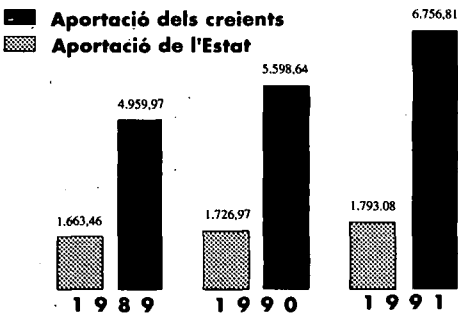


ENCARA QUEDA MOLT PER FER

Per això l'Església et demana més diners

Què passaria si no rebéssim ajuda de l'Estat?

L'aportació de l'Estat és només una part dels ingressos de les nostres diòcesis. Una part que cada any és proporcionalment més petita.



Ara per ara, aquests diners ens resulten imprescindibles per a fer el que estem fent. Però no podem pas comptar-hi indefinidament. Què passaria si, ara mateix, no rebéssim ni un cèntim de l'Estat?

Prescindiríem dels sagraments?

L'aportació de l'Estat a les nostres diòcesis s'acosta a la suma de les despeses del culte, les de la formació de preveres i diaques, les mínimes despeses de la catequesi de nens i d'adults (els catequistes i moltíssimes altres persones treballen sense cobrar)... més tot el que ens costa el telèfon, el material d'oficina, el paper del Full Dominical... No podem pas deixar de celebrar els sagraments, ni prescindir de la catequesi, ni deixar de pagar els proveïdors i els serveis.

Oblidariem els més necessitats?

L'aportació de l'Estat a les nostres diòcesis també representa una quantitat propera a la que destinem a ajudar les persones més necessitades. No podem pas tancar els ulls davant de tantes famílies a l'atur sense cap subsidi, davant de tants nens i adolescents fent vida al carrer, davant de tants malalts i ancians que viuen sols.... Ben al contrari, hauríem de poder atendre'n moltes més.

Deixariem caure les parròquies que amenacen ruïna?

Els diners de l'Estat representen aproximadament el que van costar les obres de conservació més imprescindibles de temples i locals. Malgrat això, encara hi ha quasi 100 parròquies que necessiten obres de rehabilitació molt urgents (algunes amenacen ruïna), i prop d'un milió de catalans viuen en barris sense ni un sol local per a ús religiós.

La solució no vindrà de fora

La Diada de GERMANOR ens recorda cada any que **mantenir l'Església és responsabilitat solidària dels creients**. És imprescindible que els creients assumim totes les conseqüències de la fe, també les econòmiques. És un dels testimonis més clars que podem oferir al món d'avui. I també convé que l'Església arribi a ser plenament independent de qualsevol poder, especialment del poder polític.

Si vols que l'Església continuï treballant a casa nostra, col·labora

Mantingues les ajudes a la teva parròquia. Els teus donatius -i la col·laboració personal, si pots oferir-la- són imprescindibles. I, si pots,

fes també aportacions periòdiques al Fons Comú de la teva diòcesi. Fins i tot les ajudes més petites tenen un gran valor als ulls de Déu.

"GERMANOR"

Vers el finançament solidari de la nostra Església

Sí, vull col·laborar perquè l'Església continuï treballant a casa nostra

☐ amb aportacions periòdiques

IMPORT PERIODICITAT

☐ _____ ptes.	☐ cada mes
☐ 6.000 ptes.	☐ cada trimestre
☐ 3.000 ptes.	☐ cada semestre
☐ 1.000 ptes.	☐ cada any

Aquest compromís quedarà extingit en el moment que el sotassinat ho decideixi.

Nom i cognoms

Domicili

☐ amb una aportació única

IMPORT

☐ 60.000 ptes.
☐ 30.000 ptes.
☐ 10.000 ptes.
☐ _____ ptes.

També pots enviar un xec a nom del Bisbat o l'Arquebisbat que et correspongui

Telèfon

CP

Població

2G47

DOMICILIACIÓ DE REBUTS EN BANC O CAIXA

Banc/Caixa

cod. banc

Adreça de l'agència

cod. agència

Compte / llibreta núm.

Titular

Data

Signatura del titular del compte o la llibreta

Envia aquesta butlleta al Bisbat o a l'Arquebisbat que et correspongui:
ARQUEBISBAT DE BARCELONA: Bisbe Irurita, 5 - 08002 Barcelona.
BISBAT DE GIRONA: Pujada Catedral, 12 - 17004 Girona.
BISBAT DE LLEIDA: Bisbe, 1 - 25002 Lleida.
BISBAT DE SOLSONA: Plaça de Palau, 2 - 25280 Solsona.
BISBAT DE TARRAGONA: Pla de Palau, 2 - 43003 Tarragona.
BISBAT DE TORTOSA: Cruera, 9 - 43500 Tortosa.
BISBAT D'URGELL: Pati del Palau, 1-5 - 25700 La Seu d'Urgell.
BISBAT DE VIC: Santa Maria, 1 - 08500 Vic.

Tots els donatius a l'Església Catòlica realitzats a partir de l'1 de gener de 1992 donen dret a una desgravació del 10% en l'IRPF.



Tot preparant-se per la canonització del beat Enric d'Ossó

455 tortosins del col·legi teresià pelegrinaren a Montserrat

TORTOSA.—L'obertura oficial de curs del Col·legi teresià de Tortosa es va fer aquesta vegada al Monestir de Montserrat. Fou el 13 d'octubre amb una participació de 455 persones que englobaven alumnes des de 4art. de EGB, pares i professors. La presidí el bisbe Lluís.

Es tractava de marcar en profunditat l'estil de pur pelegrinatge que vol dibuixar ja des d'ara el que es farà a la primavera del 93 a Roma. Falta concretar la data exacta, però és segur que Joan Pau II proclamarà sant canonitzat el fins ara beat Enric d'Ossó i Cervelló, fundador de la Companyia de Santa Teresa. Va néixer a Vinebre (1840), de la comarca de Ribera d'Ebre.

Els responsables de la comunitat educativa del Col·legi han assimilat bé la consigna de la Superiora General que programà el viatge i estada a Roma en clau de mística exclusivament de pelegrinatge. Vol dir això que, en quant depengui dels Col·legis teresians no es contempla el factor "turisme". Ens sembla testimonial i molt d'acord amb l'Evangeli, el pare Enric i els temps d'austeritat que l'Església també ha de viure.

S'havien preparat amb temps, el fons i les formes de la participació en la Missa conventual dels monjos. Com es pot suposar la presidí monsenyor Lluís Martínez i Sistach amb els monjos concelebrants i mossèn Isaïes Riba, col·laborador pastoral

del Col·legi. Certament, tots els actes estaran impregnats de germanor eclesial.

El bisbe de Tortosa digué en l'homilia: "En aquesta gran família teresiana, tots naveguem en la mateixa barca i seguim el mateix itinerari de peregrinació. Es tracta de pregar a la Mare de Déu per tal de veure clares les respostes a aquestes preguntes: ...i nosaltres què hem de fer? Què vol Déu de mi? Feu silenci i pregària i veureu clar que la vida cristiana és essencialment peregrinació.

L'organigrama-calendari fins a la Pasqua de 1993

La comunitat educativa del Col·legi teresià ha programat quan, com i què farà fins el dia gran de la canonització. De moment ha previst les següents peregrinacions:

Per l'Advent: a Vinebre, Parròquia nadiua del pare Enric. Eslògan: Pelegrins a Betlem com Maria, Josep, els pastors... Abans de Quaresma a Jesús, Casa Mare i Noviciat, on es veneren les despulles del Fundador. Consigna: Pelegrins de justícia i pau. Quaresma: al Desert de les Palmes (Benicàssim). Eslògan: Cal tenir espiritualitat de solitud, de "desert", de "creu". Temps pasqual: Roma. Consigna: Caminem amb amor vers el Regne.

■ J. Blanc i Bahima

Provenen de famílies profundament cristianes

Onze joves colombians ingressen al seminari diocesà d'Urgell

URGELL.—Onze joves, d'edats entre 23 i 40 anys, provinents de la parròquia de la Sagrada Família, de Bogotà, van ingressar el dia 9 d'octubre al Seminari Diocesà de la Seu d'Urgell. Rebran formació teològica i espiritual que els possibiliti l'admissió al presbiterat i es prepararan per al treball pastoral al Bisbat.

El 27 de setembre van arribar a Catalunya acompanyats del Sr. Bisbe, Joan Martí, i del prevere Ramon Sàrries, Vicari Episcopal de Pastoral que, havien anat a Colòmbia per contactar personalment amb ells i discernir la seva decisió vocacional. Tots han rebut formació intel·lectual i religiosa. Tres han acabat estudis superiors i la resta han assistit a cursos de filosofia i teologia. Provenen de "famílies profundament cristianes", ha manifestat el Sr. Bisbe, i tenen experiència de treball apostòlic a la parròquia que dirigeix Sebastià Bonjorn, missioner, fill de Vallverd d'Urgell.

Els joves han estat seleccionats d'acord amb els criteris següents: "educació familiar cristiana, manifestacions motivades dels interessats, coneixement personal de mossèn Sebastià, relació entre l'edat i els estudis fets i experiència apostòlica".



Els seminaristes colombians amb dos preveres d'Urgell

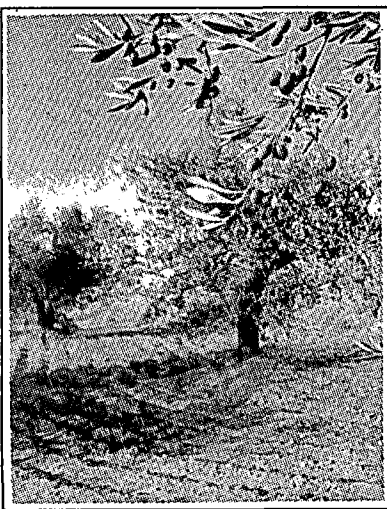
I se'ls ha informat que la seva incorporació a la pastoral diocesana està condicionada a la seva decisió i a l'acceptació per part del Bisbat. "És com un sí d'ambdues parts", explicà el Bisbe Joan. També se'ls han descrit les característiques socials i geogràfiques de les comarques de la diòcesi d'Urgell.

Han estat instal·lats a la Residència Vocacional del Seminari, on han iniciat ja el Curs Introductor als Estudis Eclesiàstics.

■ Antoni Mirabet

LXXXIII Viatge Cultural

22 de novembre de 1992

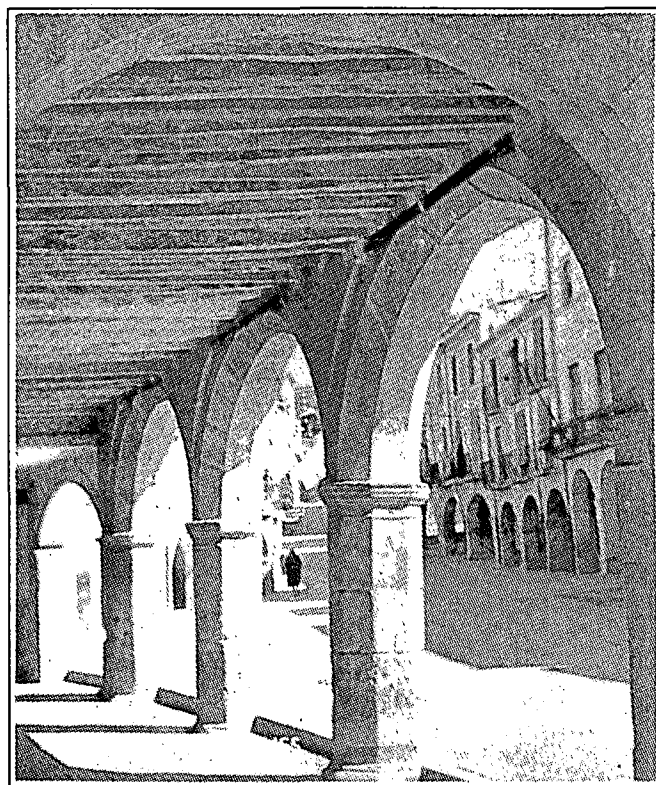


Les Garrigues "terra d'oli"

RECORREGUT: Igualada, Tàrraga, Bellpuig, Arbeca i les

Borges Blanques. Visita a la ciutat. Continuant el recorregut per Castellans, Albagés i Cogull.

Proseguirem pels pobles d'Albagés, Soleràs, Juncosa i Ulldemolins. La tornada a Barcelona el farem per Albarca, Cornudella, les Borges del Camp, Reus i Tarragona



Preu: 3.500 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Sortida a les 8 en punt. Carrer de Balmes-València. Per reserves de places truqueu al tel. 215 27 84 Sra. Roser.

DINAREM
FONDA TOLDRA
Major, 33
Tel. (977) 82 11 37
ULLDEMOLINS

Preguem als participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVÍS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

Prop de 40 milions recollits pel Domund

GIRONA.— El bisbat de Girona va donar un total de 38.163.597 pessetes per les diferents obres missionals de l'Església durant l'any 1991, segons dades que ha donat a conèixer ara la Delegació Diocesana de Missions amb motiu del DOMUND. La parròquia que ha donat més en xifres absolutes i relatives ha estat la de Vilobí d'Onyar amb 2.222.222 pessetes. Aquesta xifra suposa un donatiu de 1.500 pessetes per persona, mitjana que supera en molt el de tot el bisbat que és de 70 pessetes.

La parròquia de Vilobí té un miler i mig d'habitants i el seu rector, mossèn Tomàs Pons, ha dit que ell fa campanya tot l'any a favor de les missions, de manera que cada mes recorda als fidels que dins el temple hi ha una caixeta on poden posar els seus donatius. "Els diners que es recullen per les missions —ha dit el mossèn— són per ajudar l'home integral, cos i ànima, i els països de missions coincideixen pràcticament amb els més necessitats del Tercer Món".

La Delegació Diocesana de Catequesi organitza curssets de formació

La Delegació Diocesana de Catequesi ha organitzat un ampli programa de curssets i conferències per a la formació dels catequistes que es donaran en una vintena de parròquies. Les lliçons aniran a càrrec del bisbe, Jaume Camprodon, del delegat diocesà, mossèn Ramon Oller i dels especialistes en bíblia i pedagogia, Joan Ferrer, Pere Micaló i Josep Maria de Castro. Entre les parròquies que faran curssets hi ha les de Sant Feliu de Guíxols, Sant Pol de Mar, Malgrat, Anglès, l'Escala, Verges i Torroella de Montgrí.

Ha mort mossèn Antoni Mundet i Oller

Mossèn Antoni Mundet i Oller, rector de la parròquia de Santa Seclina, municipi de Caldes de Malavella, ha mort a l'edat de 90 anys a la residència de capellans, "Bisbe Sivilla". Mossèn Mundet havia estat vicari de Cassà de la Selva i capellà de l'hospital d'aquesta població fins que després de la guerra va fer-se càrrec de Santa Seclina.

■ M.C.

"Conèixer millor la persona de Jesús"

Un centenar d'inscrits al nou curs de l'Institut de Teologia

GIRONA

Un centenar de persones adultes, homes i dones, s'han matriculat al nou Curs de l'Institut de Teologia del bisbat de Girona que es va inaugurar el dia 6 d'octubre al seminari. Primerament el bisbe, Jaume Camprodon, va presidir una missa celebrada amb mitja dotzena de professors i va pronunciar una homilia en la qual va afirmar que "l'Esperit de Déu és amb nosaltres, va creant un ésser nou i ens ajuda a interioritzar el missatge de Jesús". I va afegir: "No es tracta tant d'estudiar llibres com de conèixer millor la persona de Jesús perquè puguem posar el misteri de Déu a l'abast de la societat actual".

Després de la missa el biblista Joan Ferrer va fer una conferència sobre les traduccions de la Bíblia a la llengua catalana. Segons Joan Ferrer les traduccions les podem trobar ja en els orígens de la mateixa llengua i literatura catalana, com és el cas de les Homilies d'Organyà del segle XII. Després, va recordar el llibre de Francesc Eiximenis, frare gironí, titulat "Lo Crestià" en el qual fa nombroses cites de la



Bíblia en llatí que ràpidament tradueix al català.

Segons Joan Ferrer "les versions catalanes de la Bíblia han estat un model de l'estat en què es trobava la llengua catalana al llarg dels segles". I afegia: "Fins i tot podem dir que han intentat

crear un model de llengua literària d'acord amb els pressupòsits estètics de cada època i així podem pensar en les versions medievals i en el Nou Testament de Montserrat de l'any 1960".

La conferència va acabar amb el repartiment de diplomes als alumnes del curs anterior que havien superat totes les proves i

amb un pisolabis per tots els assistents a la inauguració del curs actual. La mitjana d'edat dels alumnes matriculats és de 34 anys, la qual cosa significa que la majoria són joves. Entre ells hi ha nombrosos llicenciats en filosofia i professors de magisteri.

■ M.Caballé

30 anys dels equips de matrimonis

GIRONA.— Fa una trentena d'anys que el Moviment Cristià d'Equips de Matrimonis de la Mare de Déu, fundat a París pel pare Cafferel, van arribar a Girona. En aquest moment funcionen una vintena d'equips a les parròquies de la ciutat i també a Figueres, Santa Coloma de Farners i al Baix Empordà que compten amb un centenar de parelles casades.

El matrimoni responsable del sector està format per Narcís Castells i Carme Puig, que viuen a Figueres. Segons ells, el principal problema de les famílies és avui el dels fills que, "en general, segueixen una línia diferent de la que nosaltres havíem previst". Amb tot Narcís i Carme afirmen que la família "no és cap tragèdia, sino una benedicció en la qual és molt important el diàleg franc i obert com ens ensenya el nostre Moviment".

També asseguren que la pertinença al Moviment "ajuda els matrimonis a donar respostes als problemes i als interrogants que tots ens plantejem en el nostre interior més profund". Per això, s'han de reunir una vegada cada mes en la llar d'un dels matrimonis afiliats i estudiar un tema que escullen lliurement o el que els proposa la direcció central del Moviment. En aquest moment, el tema proposat es concreta en la frase de Jesús "Aneu i prediqueu". Segons Narcís i Carme la predicació ha de centrar-se en la crida que cal fer a tothom, també als casats, perquè visquin santament. El matrimoni responsable diu que "per això és necessari elaborar una espiritualitat pròpia de la parella, que no ha de ser ni la dels solters, ni la dels monjos". Per estudiar els temes el Moviment ofereix llibres i revistes.

■ M.Caballé

Residència Geriàtrica situada a Premià de Mar

Ofereix els següents serveis:

- habitacions individuals i compartides
- vistes mar i muntanya
- tracte familiar, menjars casolans
- assistència a domicili en zona Maresme
- cures especialitzades a persones allitades, disposant en el nostre centre de llits traumatològics
- estades caps de setmana, pensió completa, guarderia diürna.

Tel. 751 09 97 pregunteu per M.ª Angeles o José M.ª

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

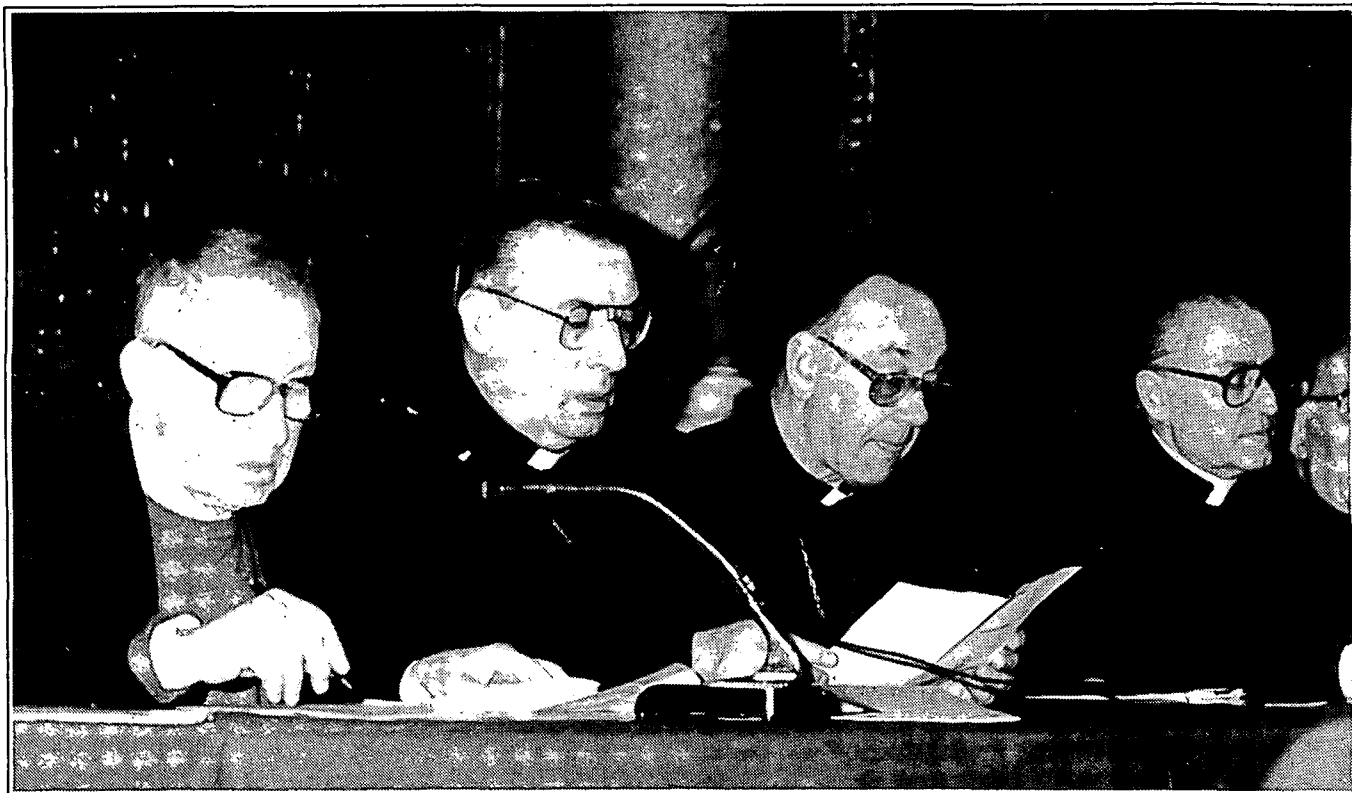
Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3º. 2º.
Tels. 487 71 80 - 487 71 18
Pref. Concertar entrevista.

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.



La presidència de l'acte: Mn. Pere Famès, Mons. Carles Solé Perdigó, Mons. Fernando Sebastián, i Mons. Ricard M. Carles

Una reflexió teològica de Mons. Fernando Sebastián al servei de la nova evangelització

El bisbe Fernando Sebastián llegeix la lliçó inaugural del curs de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona. Per la seva importància en donem un resum i n'oferim alguns paràgrafs de la seva magnífica lliçó

Una teologia d'importació

L'Arquebisbe Coadjutor de Granada i Administrador Apostòlic de Màlaga, parlà en la seva lliçó d'"Una reflexió teològica al servei de la nova evangelització", i va dir que desitjava remarcar algunes necessitats profundes d'aquest moment. Insistí en la dimensió eclesial de la teologia i va esmentar algunes de les principals mancances de la nostra teologia: "no tenim una teologia nascuda des de nosaltres i en el

nostre context cultural. Una gran part de la nostra teologia és d'importació; és per això mateix que respon a problemes i situacions que no són els de les nostres esglésies", afirmà Mons. Sebastián.

"La teologia necessita moure's en un clima de serenitat i de llibertat. No es pot fer teologia —va dir Fernando Sebastián— amb el temor de les condemnes, ni tampoc amb la pressió dels moviments reivindicatius, ni de les imposicions d'una potència ideològica, o dels gustos dels mitjans de comunicació d'una tendència determi-

nada. El teòleg ha de treballar sempre dins del corrent de fe, de la vida espiritual, de la contemplació i de la missió, sense lligar-se a cap obediència heterogènia".

Referint-se a les teologies d'importació, Mons. Sebastián afirmà: "Uns són partidaris de la teologia llatinoamericana, dita teologia de l'alliberament, i pretenen veure i enjudiciar i configurar la vida de l'Església, aquí, a través del tipus de les anàlisis, dels mètodes, de les primacies escollides pels teòlegs llatinoamericans. Altres són partidaris de la teologia crítica, historicista i subtilment antiromana de molts autors centre-europeus. Un tercer grup continua amb una teologia acadèmica, freda, intemporal, desconectada amb la realitat, que no crea problemes però que tampoc no aporta gran cosa. Són pocs els qui treballen en la línia de clarificar, estimular religiosament, apostòlicament, la consciència de les nostres esglésies, en aquest moment històric, tenint en compte les característiques específiques de la nostra pròpia tradició cristiana i cultural i de la necessitat de l'anunci

missioner a les noves generacions".

Sobre la relació dels bisbes amb els teòlegs, Mons. Fernando Sebastián va dir que "els bisbes espanyols en general no hem estat capaços de convocar els nostres teòlegs en un clima de confiança i col·laboració per un treball comú... però molts teòlegs tampoc no han assumit amb claredat la seva solidaritat amb els bisbes i amb el magisteri de l'Església universal per il·luminar junts la missió eclesial, per damunt de totes les fronteres, en un esforç d'evangelització renovat i de creixement de la fe".

La nova evangelització no és una porta encoberta al neoconfessionalisme

A la segona part de la seva lliçó, Mons. Sebastián indicà algunes de les característiques que hauria de tenir una teologia que vulgui respondre a les exigències d'un renovat anunci missioner.

En primer lloc, una teologia que reconegui la urgència de l'evan-

gelització per damunt de tota altra tasca de l'Església. Que ajudi a superar les reticències davant la nova evangelització. Concretament, l'Arquebisbe Sebastián va dir: "Davant la crida del Papa Joan Pau II convocant-nos a una nova època evangelitzadora, han aparegut entre nosaltres moltes intermitències. La nova evangelització pot ser, segons alguns, una porta encoberta al neoconfessionalisme i una consigna involucionista. Amb ella ens pot venir la restauració de vells models d'Església uniforme i impositiva ja superats. Crec que una actitud veritablement teològica hauria de ser més seriosa, més radical, més lliure".

En segon lloc, segons Mons. Sebastián, necessitem una teologia capaç de donar resposta als reptes del neopaganisme. Una teologia no conformista amb el neopaganisme, sinó profètica i martirial. Sobre això, digué: "La pregunta que han de fer-se els teòlegs, independentment de tots els temors i totes les influències, és aquesta: ¿hem d'evangelitzar o no?, ¿és la nostra fe una fe clara, viva, operant, o és una fe interiorment minada pel dubte, contagiada per idees, creences i pràctiques incompatibles amb la fe i la vida cristiana?, ¿s'estén l'Església?, ¿s'estén la fe?, ¿s'estén la vida i la moral cristianes en la nostra societat o més aviat és en retirada? tenim a les nostres esglésies persones i institucions capaces d'anunciar la fe avui de manera convincent?, ¿o més aviat vivim un procés de descreença progressiva que debilita interiorment l'Església, que minva la seva influència salvadora en la societat, que acreix cada vegada més els trets del neopaganisme en la conducta de les nostres famílies, dels nostres joves, dels nostres dirigents? En el terreny dur i veritable dels fets i de les formes de vida, aquí, a les nostres ciutats, no a Amèrica llatina... i enfront als poders que treballen avui, aquí, contra l'Evangelí, a les nostres ciutats i en els nostres camps... no contra els excessos de les autoritats vaticanes. ¿Som una Església sotmesa i conformista? ¿O som més aviat una Església religiosament vigorosa, testimoniant, profètica?"

La necessitat d'una forta revisió i renovació espiritual

Com a tercer aspecte, el conferenciant, parlà sobre la necessitat d'una teologia oberta a la revisió, a l'espiritualitat i al dinamisme evangelitzador. Una teologia que no visqui de cap nostàlgia de situacions de poder passades i que no cerqui promoure la fe mitjançant la imposició i la mundanització dels seus continguts. "La resposta d'una Església que veu minvar al seu voltant el nombre de creients, efectius i afectius—digué l'Arquebisbe Administrador apostòlic de Màlaga—, que veu debilitar-se interiorment la fe i

* *"Una teologia que parteixi directament de l'experiència religiosa"*

* *"Una teologia que retorni i enforteixi la confiança i l'alegria als membres de l'Església, que els faci pensar en els que són fora, més que embolicar-nos en discussions internes sobre nosaltres mateixos"*

* *"Una teologia que posi en primer lloc els temes eterns de la tradició catòlica, la Revelació de la gràcia de Déu en Jesucrist, la fe i la conversió, la salvació personal i les possibilitats de perdició, l'esperança teològica com a primer existencial cristià"*

* *"Una teologia senzilla, directa, persuasiva, convincent, atractiva, centrada en el nucli de la fe i de la salvació"*

* *"Una teologia rigorosa, seriosa, reposada, científica, professional, però feta des de dins de l'experiència i la responsabilitat de la fe eclesial, teòrica i pràctica"*

* *"Una teologia que sigui, finalment, fonamental i fonamentadora de la fe davant els reptes que planteja el món d'avui. Una teologia amb una àmplia instrumentació antropològica i filosòfica"*

l'espiritualitat dels seus membres, només pot ser una: revisar-se i renovar-se espiritualment".

Una teologia que posi en primer pla les qüestions veritablement primeres, va ser el quart aspecte que subratllà. Una teologia que deixi les qüestions clericals o intraeclesials que massa freqüentment ens ocupen. Entre aquestes qüestions primàries cal destacar: les arrels religioses de l'existència humana; l'existència o inexistència de Déu; Déu com a fonament d'una vida veritablement humana i veritablement responsable; el caràcter inhumà de les modernes ideologies; l'obertura a Déu i a Jesucrist; la primacia de la fe en relació amb el compromís social; les formes d'antropocentrisme que esdevenen formes de nova idolatria.

"Avui la gran qüestió que té el pensament cristià —afirmà Mons. Fernando Sebastián—, la qüestió radical, és la confrontació suau en la forma però dura en el fons, entre dues concepcions incompatibles de la vida. La que correspon a la cultura antropocèntrica, liberal, mundana, egoista, consumista, narcisista i atea i aquella altra concepció de la vida que neix de la fe, que considera l'home com a criatura de Déu, que creix en el diàleg amorós amb el Déu de la gràcia, l'home que es considera, no amo sinó administrador del món, l'home, ciutadà del cel i pelegrí a la terra, cridat a viure amb sobrietat, fraternitat i esperança. A l'home occidental, a la

nostra gent, cal ajudar-lo a recuperar la memòria del que és sagrat, la percepció del Misteri de Déu, sempre present en nosaltres".

La seducció de les mediacions

El cinquè aspecte que subratllà Mons. Sebastián fou una teologia que doni primacia a la gràcia de Déu i a la centralitat de la conversió personal; o sigui, a la gratuïtat de la salvació, i que ajudi a formar uns cristians convertits, il·luminats per la paraula de Déu. "Moltes vegades les nostres teologies —digué— són seduïdes per la importància de les mediacions. Es parla de la mediació dels pobres, de la mediació de la política, de tota mena de mediacions culturals... però és especialment urgent recuperar la gratuïtat de la salvació. La mediació de la pròpia llibertat convertida a la gràcia de Déu és la mediació més radical".

"Necessitem començar novament, en molts casos, a partir de l'anunci d'allò substancial de l'Evangeli, i de la conversió personal a una experiència nova, de

primera mà, de Jesucrist com a Salvador", continuà dient Mons. Sebastián. "Necessitem cristians convertits, il·luminats (en el sentit propi de la fe), testimonials, capaços de viure i anunciar la fe, amb noves formes i nous models de vida cristiana que apareguin en contrast amb la manera habitual de viure en el nostre món no cristià. Però per això necessitem agents de pastoral que tinguin com a objectiu principal de la seva formació i de la seva activitat oferir als homes i dones del seu voltant la possibilitat i el procés per arribar a aquesta conversió religiosa personal al Déu viu, en la soledat i en la veritat del cor, mitjançant l'oferta i l'anunci dels béns essencials de l'Evangeli de Jesucrist".

"Això no es farà sense el desenvolupament d'una teologia centrada en la missió vers fora de l'Església, que es preocupi menys de la mateixa Església i dels problemes domèstics dels cristians i que tracti de presentar als homes i dones d'avui la proximitat del Déu misericordiós, el perdó dels pecats, l'esperança de la vida eterna, el do de l'Esperit Sant, la pos-

sibilitat d'una vida nova, diferent, lliure, fraterna, en la veritat i en el servei, en l'amor. I tot això amb convicció, amb força, amb gratitud i responsabilitat, segurs que som més forts i que anunciem coses més importants que totes les ideologies i les multinacionals del món".

Una teologia que no tingui por d'un dur "cos a cos" amb el pensament actual

El sisè aspecte: una teologia que doni la seva importància a la teologia fonamental, o sigui, aquella teologia que és el fonament de tots els altres tractats teològics. Una teologia ben oberta a un seriós estudi de la filosofia, que no tingui por d'un dur "cos a cos" amb el pensament actual.

En setè lloc, Mons. Sebastián es referí a una necessitat d'una teologia que ens ajudi a integrar harmònicament les realitats del món amb la realitat de Déu i de la vida eterna. És necessari trobar una síntesi entre l'amor a la crea-

ció de Déu i la confessió de la fe. És necessari unir el cel i la terra. "La nova teologia de l'evangelització —digué— ens hauria d'ensenyar a superar aquestes falses disjuntives, descobrint-nos Déu com el gran aliat de la vida, de la llibertat i de la felicitat de l'home. Aquesta teologia ens hauria de fer veure com l'esperança escatològica, intensament viscuda, és font de llibertat, de fortaleza, de compromís, de generositat, d'eficàcia amb el món".

Finalment, en vuitè lloc, Mons F. Sebastián subratllà la necessitat d'una teologia que posi en lloc destacat la mediació de l'Església, la comunió eclesial i la missió; que estigui ben oberta al diàleg entre la fe i la cultura; que treballi per assolir una nova inculturació de l'Evangeli en el món d'avui, conscient que la missió només pot sorgir en el si de la millor tradició eclesial. Sobre això va dir concretament: "La interpel·lació dels incrèduls, el que ells necessiten escoltar és la paraula de l'Església entera, la paraula apostòlica. Per això no serveix aquesta mena de pastoral que es fa com deixant en silenci la comunió eclesial o avergonyint-se de l'Església com si fos la parenta pobre que cal amagar. Així es guanyen amics, potser, però no es guanyen membres per a l'Església. Els sacerdots, religiosos i agents de pastoral en general, no podem adreçar-nos al món de la incredulitat recolzant-nos en les nostres pròpies habilitats o en les nostres teories personals. Evangelitzar és transmetre el testimoni de Jesús, netament, directament. Això només es pot fer des de dintre de la comunió i la tradició de l'Església, recollida amb molt amor i amb molta lleialtat, que no vol dir sense la deguda crítica".

Mons. Sebastián, acabà la seva lliçó dient: "Tant de bo vosaltres els catòlics catalans, que heu estat iniciadors en l'Església d'Espanya, de tants moviments de renovació litúrgica, pastoral, espiritual, us poseu al davant d'aquest moviment renovador de la nostra teologia, sustentador d'una pastoral nova i fortament evangelitzadora".



Una perspectiva de la Sala d'Actes de la Facultat de Teologia durant la lectura de la lliçó inaugural de curs



El record dels nostres difunts es manifesta en un gest que malgrat tot continua sent majoritari: el de visitar els nostres cementiris



Manifestants jueus pels carrers de Nova York, en protesta per l'absolució d'un negre que va assassinar, l'any passat, a ganivetades a un estudiant jueu



Joan Pau II lliura al matemàtic israelià Adi Shamir, la Medalla d'Or de Pius XI, atorgada per l'Acadèmia Pontificia de Ciències

3, dimarts

Washington: per fi ha arribat el dia!

Finalment ha arribat el dia de les eleccions als EE.UU. per renovar o reafirmar l'estadant de la Casa Blanca. Avui els electors votaran el 47è president de la nació més forta del món. I segons les últimes enquestes —en temps electoral a USA es fan enquestes cada dia—, Bill Clinton té les màximes possibilitats de sortir vencedor. Però Bush no s'ha desanimat ni un moment i també creu que guanyarà. Quant a Ross Perot, el candidat independent, multimilionari de professió, sembla que es conforma amb el sostre que li ha tocat, i segons auguris no passarà del 15% dels vots. La incògnita està a quin dels altres dos candidats cedirà els seus compromissaris. Demà sortirem de dubtes, i sigui qui sigui el vencedor, bona feina l'espera!

Viena: vers la unificació dels territoris de la Gran Sèrbia

Havent-se rebutjat per l'ONU la idea de la partició de Bòsnia en cantons ètnics, els líders serbis s'obstinen per fer realitat el somni de la Gran Sèrbia. Després de la conquesta de Jajce, els serbis s'han assegurat un passadís prou ampli per unificar els seus territoris de Croàcia i Bòsnia amb Belgrad. Aquests territoris, que s'autoproclamen *Repúbliques sèrbies*, amenacen en retirar els seus representants a la Conferència de Ginebra perquè diuen que allí se'ls nega el dret a l'autodeterminació. Milosevic va movent els fils, i ha aconseguit desfer-se de l'oposició que li fa el *premier* Milan Panic, fent que la Cambra baixa del Parlament li retirí la confiança... i serà bon desembolicador el qui sàpiga desembolicar l'em-bolic serbi.

4, dimecres

Washington: s'ha aclarit la incògnita: Bill Clinton, president

La jornada electoral als Estats Units ha votat per tenir president demòcrata i ha donat per acabada l'hegemonia republicana que ha durat dotze anys, des que Reagan fou elegit l'any 1980. No li han valgut a George Bush els èxits de la seva política exterior, centrats en el final de la Guerra Freda i en la Guerra del Golf. Dos èxits discutibles i discutits sens dubte. Però la crisi econòmica és, principalment, l'origen del seu fracàs electoral, ja que se li ha retret repetidament que ha tingut més cura dels afers exteriors que dels afers de casa. Bill Clinton, elegit 47è president USA, és des d'ara el responsable que en els quatre anys vinents els EE.UU. recobrin el crèdit tant interior com exterior.

Londres: el debat sobre Maastricht als Comuns

El *premier* John Major i els seus col·laboradors han dut a terme un treball d'abella per convertir individualment els *euroescèptics* del Partit Conservador en *europeistes* més o menys convençuts. Sembla que d'*euroescèptics* recalitrants només en resta una dotzena... Finalment l'anunci que els liberals —la tercera força política d'Anglaterra— votaran sí a la Unió Europea fa que sembli aplanat el camí de la ratificació del controvertit Tractat de Maastricht.

Belgrad: lluita interna entre els serbis

El president federal Milosevic sembla que ha fracassat en el seu intent de fer caure el cap del govern serbi Milan Panic, ja que el president de Sèrbia, Dobrica Cosic va convèncer la major part dels diputats del Partit Socialista (neocomunista) que votessin contra la moció de censura al primer ministre. Per altra part Milosevic, que controla les restes de l'exèrcit federal i uns 40.000 policies, està preparant una nova llei electoral al seu gust que permeti la seva reelecció. Visca la democràcia!

5, dijous

Washington: panorama postelectoral

Encara plens d'eufòria per la victòria electoral, el president electe no ha refusat de presentar-se davant la premsa per comentar la nova situació. Bill Clinton ha volgut deixar ben clar que prioritàriament esmerçarà els seus esforços a complir les promeses fetes als seus electors i, naturalment, a tot el poble americà: tenir cura que l'economia surti ràpidament de l'actual recessió, i en segon lloc ha deixat ben clar que mantindrà l'estil de Bush en el que es refereix a política exterior.

Tanmateix és fa notar que la diferència de vots entre els candidats republicà i demòcrata és només d'un 4% dels emesos, i que el 18% de vots obtinguts pel candidat independent, Ross Perot (se li calculava un 15%) representa l'existència d'un fort nucli de ciutadans cansats dels tradicionals partits. Perot ha anunciat que tornarà a presentar-se en les eleccions del 1996, d'aquí a quatre anys.

Brussel·les: l'impacte de l'elecció de Clinton a Europa i al món

En conèixer el resultat de les eleccions nord-americanes, els caps d'Estat i de Govern d'Europa s'han apressat a felicitar el president electe. Kohl, Major, Ieltsin, i Mitterrand, i altres, han brindat per la cooperació amb Bill Clinton, alhora que no obliden el que ha significat el mandat de George Bush en la transformació de l'escena política mundial. També alguns polítics s'han mostrat reticents per temor al zel proteccionista econòmic anunciat per la nova administració.

Al pròxim Orient, el cap del govern israelià, Rabin, se sent, a més, preocupat per la continuïtat de la Conferència de Pau, mentre a Bagdad hi ha hagut un esclat d'entusiasme al carrer en saber-se la derrota de Bush, i les pancartes proclamaven: Bush se'n va, Saddam es queda. Potser que no s'ho prenguin tan alegrement...

6, divendres

Washington: ha començat la transició

El president electe Bill Clinton, passarà uns dies, molt pocs, de vacances a prop de Little Rock (Arcansas) per refer-se una mica de l'esforç de la campanya electoral i la natural ressaca postelectoral. Però molt aviat es traslladarà a Washington per preparar juntament amb George Bush la transició, que desitja que sigui "molt suau" i fer-se càrrec dels problemes interiors i exteriors. Sembla que a Clinton no li plauria trobar-se d'antuvi en un estat de guerra comercial amb Europa en fer-se càrrec del poder.

Londres: la ratificació de Maastricht, ajornada

Després del dur debat que va tenir lloc al Parlament, el *premier* John Major ha anunciat que la ratificació de Maastricht queda ajornada fins a la pròxima primavera, quan es conegui el resultat del segon referèndum que durant el mes de maig se celebrarà a Dinamarca.

Moscou: invitació al nou president USA

L'elecció de Bill Clinton ha estat ben rebuda a Rússia, i el president rus, Boris Ieltsin s'ha apressat a invitar-lo a visitar Moscou així que es faci càrrec del poder. Per altra banda, el ministre d'Afers Estrangers, Andrei Kozirev, ha dit que l'elecció de Clinton permetrà enllestir una "nova agenda" per a la cooperació russo-nord-americana.

Dublín: dissolució del Parlament i convocatòria d'eleccions

Com a conseqüència d'haver perdut una moció de confiança, el primer ministre, Albert Reynolds ha demanat a la comissió presidencial (la presidenta de la República irlandesa, Mary Robinson és absent, en viatge de visita a Austràlia), la dissolució del Parlament i la convocatòria d'eleccions que se celebraran el vinent dia 25 de novembre.



Els nens d'una escola de Hong Kong reben amb entusiasme el Príncep de Gal·les, que ha visitat recentment la metròpoli asiàtica



Els legionaris espanyols han arribat a l'antiga Iugoslàvia per participar en missions d'ajut humanitari. L'escena correspon a la seva arribada al port de Split



El líder de l'anomenada Primavera de Praga, ha mort a la capital txeca víctima de les seqüeles d'un accident

7, dissabte

Washington: Clinton nomena alguns membres de l'equip de transició

El president electe, Bill Clinton, va nomenar ahir Vernon Jordan i Warren Christopher com a caps del seu gabinet de transició, encarregats de gestionar la constitució del futur govern. L'anunci va fer-lo George Stephanopoulos, que ha estat director de la campanya electoral. Vernon Jordan és advocat, de raça negra i des de fa uns anys dirigeix una de les principals agències de defensa dels drets cívics de les minories. Warren Christopher és advocat, de 67 anys, i fou Secretari d'Estat adjunt en l'Administració Carter. Segons sembla serà una mena d'eminència grisa en la nova Administració.

Londres: descontents per l'ajornament de la ratificació de Maastricht

La decisió del govern anglès d'ajornar la ratificació del Tractat de Maastricht fins després que es conegui el resultat del segon referèndum danès, ha causat descontent en les files laboristes. També a París i a Bonn la decisió ha estat rebuda amb pessimisme perquè "alenteix el procés d'unió". En aquest aspecte caldrà esperar fins al maig o juny de l'any vinent.

Berlín: el perill del racisme s'agreuja a Alemanya

Alemanya té por al racisme i no se sap com aturar el fenomen. Les enquestes denuncien que un 32% d'alemanys troba aspectes positius en el règim nazi de Hitler. En un any els militants d'extrema dreta s'han multiplicat, i es calcula que són uns 60.000 —dels quals un 10% mereixen la consideració de neonazis i molt violents—. Davant de tot això totes les forces polítiques del país han convocat per a demà una manifestació de protesta contra el racisme.

8, diumenge

Praga: mor Alexander Dubcek

El dirigent històric de l'anomenada Primavera de Praga, que va acabar l'agost del 1968, Alexander Dubcek, ha mort a l'edat de 70 anys a conseqüència d'un accident d'automòbil del qual no s'ha pogut refer. Va néixer el 27 de novembre del 1921 a Uhrovec (Eslovàquia), i va ingressar al partit comunista el 1939. Dirigent comunista l'any 1949 pujà graó a graó dins el Partit Comunista fins a arribar a Secretari general el 5 de gener del 1968. Des d'aquell moment inicià un seguit de canvis tendents a la transformació i democratització del Partit, i això l'enfrontà amb la resta de Partits comunistes d'Europa. Aquesta època fou batejada com la Primavera de Praga, que fou segada per la invasió de l'exèrcit soviètic l'agost del mateix any 1968.

Washington: després de les eleccions

L'organització dels 100 primers dies de mandat del president electe, donarà força maldecaps al gabinet de transició que lidera Vernon Jordan. Clinton pensava dedicar els primers tres mesos a treballar per la recuperació econòmica del país, però és molt possible que els conflictes mundials capgirin els seus plans. El president sortint li traspasa la cimera amb Ieltsin, que queda ajornada fins ben avançada la primavera. La crisi amb l'Iraq, el conflicte dels Balcans i altres problemes internacionals li exigiran una immediata atenció... El panorama sempre és diferent segons el nivell on hom se situa...

Londres: cimera d'alt nivell USA/CE per evitar la 'guerra' comercial

Els ministres de Comerç de la CE han proposat la celebració d'una cimera entre el president de torn de la CE, John Major, el de la Comissió Europea, Jacques Delors, i l'encara president USA, George Bush, si les converses de les dues parts sobre els afers agrícoles del GATT es tornen a trencar. El termini per arribar a un acord és fins el 5 de desembre. Es tracta de negociar que els EE.UU. apliquin l'augment d'aranzels sobre 250 productes europeus. Els ministres de Comerç han advertit que si els EE.UU. apliquen la mesura, la "CE no restarà impassible".

9, dilluns

Berlín: manifestació contra el racisme

Els alemanys, en nombre d'uns 300.000 es manifestaren ahir a Berlín, contra el racisme, aprofitant l'ocasió per fer-ho també contra la política del canceller Kohl, que consideren poc clara en el combat contra el racisme. El president d'Alemanya, Weizsäcker va rebre'n les conseqüències en forma de pluja de pedres i ous...

Praga: discret homenatge a Alexander Dubcek

Encara no està decidit quan se celebraran els funerals del que fou líder de la Primavera de Praga, i gran col·laborador en la Revolució de vellut que posà fi al règim comunista. Tant de Bratislava com de Praga es reben contínuament testimonis de condol i reconeixement dels valors carismàtics d'Alexander Dubcek.

Nova York: Ieltsin demana ajut per resoldre el conflicte del Bàltic

El president de Rússia, Boris Ieltsin, ha demanat a les Nacions Unides que "prenguin totes les mesures" necessàries per evitar les violacions dels drets humans de les minories ètniques russes a les Repúbliques bàltiques... No deu recordar Ieltsin les violacions dels drets humans perpetrades per l'extingida Unió Soviètica contra les minories d'arreu del seu imperi.

Washington: conjectures postelectorals

Mentre es van calmant els ànims després de les eleccions, ara tot l'interès se situa en quins seran els que formaran definitivament l'equip de govern del president electe Bill Clinton. La dansa de noms es multiplica per moments, i fins i tot ha arribat a suposar qui serà el nou director de la CIA, que, segons sembla és James Woosley el candidat amb més probabilitats.

Un lideratge anunciat

Des d'Europa s'assegura que la guerra comercial amb els Estats Units no interessa a ningú. Les economies de banda i banda de l'Atlàntic no poden suportar un espiral de represàlies comercials en un moment de clara recessió. I s'adverteix que hi ha en joc molts llocs de treball. Ara bé, si els Estats Units desapareixen, la Comunitat no es quedarà amb les mans a la butxaca.

Escollint aquestes declaracions dels responsables polítics i econòmics que ens governen respirem profundament: atenció, es tracta de guerra comercial, no de guerra convencional.

En la mesura que Europa es va unint —i aquest és un fet evident, tot i les divisions aparents i les dificultats per ratificar el Tractat de Maastricht— les diferències amb els Estats Units augmenten. Fins ara pocs països podien parlar amb claredat al "big boss". La recessió nord-americana —que no afavoreix ningú— i els terribles esforços dels europeus per dotar-se d'una Unió alteren l'equilibri de la balança. És un fet irreversible.

A Europa li convé la unitat, precisament, per això: per parlar amb veu pròpia i ben definida davant del món. I no solament és bo sinó que és necessari per l'estabilitat internacional. Un univers on les economies són tan interdependents, la falta d'un lideratge clar genera unes incerteses que es tradueixen en clares recessions i tensions.

Passa actualment que els Estats Units han deixat de ser la locomotora econòmica del planeta, i les seves crisis es tradueixen en crisis a tot el món. El Japó, segons els seus propis càlculs, entrarà en recessió el 2014, i ja s'hi estan preparant.

No vindrà d'uns mesos, però hi ha una crida als europeus a reprendre el lideratge mundial que van deixar anar fa just un segle. Potser es tanca un parèntesi fosc, força fosc, per Europa. Un segle XX tacat per dues grans guerres, i innombrables conflictes nacionals que han desembocat en doloroses guerres civils.

Però hi ha una diferència qualitativa radical en el nou lideratge que els europeus estan cridats a assumir. Al segle XXI aniran junts, i no pas cadascú pel seu compte. Les enormes dificultats actuals per la construcció de la Unió Europea i la ratificació del Tractat de Maastricht, des d'aquesta perspectiva, quedaran esborrades per la història més immediata.

■ Jordi Roigé i Solé



2 - ESTRELLES I GALÀXIES

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

Els astres i l'astrofísica

■ Francesc Nicolau

Quan parlem del moviment de les estrelles no ens referim, naturalment, al que veiem cada dia si mirem al cel: que tots els astres giren en bloc, al voltant de l'eix que uneix el pol nord i el pol sud, cada 24 hores (o, més exactament, 23 h. 54 m. 4,1 s.), perquè aquest moviment és només aparent, produït per la rotació de la Terra. El que volem dir és el moviment relatiu d'unes respecte de les altres, que no es captenen com si estiguessin clavades a la volta del cel.

es deuen moure! **William Herschel** (1738-1822), com sabem, no tan sols precisà el moviment de moltíssims, sinó que pogué afirmar que ni el Sol és una excepció. Avui dia els grans catàlegs estel·lars ja consignen el moviment de 300.000 estrelles, resultat de la pacientíssima labor d'unes quantes generacions d'astrònoms.

Com es determina el moviment real d'una estrella

Per poder saber exactament com es mou un estel cal conèixer tres coses: primera, la

Doppler-Fizeau. La llum es propaga per ones, com també ho fa el soroll. I si un cos emet ones, siguin lluminoses o sonores, i al mateix temps corre, aquestes ones han d'amuntegar-se en el sentit on es dirigeix el mòbil i eixamplar-se per la part oposada. En el cas del soroll això fa que el so sigui més agut o més greu: el xiulet d'una màquina de tren el sentim més estrident quan se'ns atansa que quan s'allunya. L'austriac **Christian Doppler** (1803-53) va expressar això per al so el 1842 i va trobar la relació matemàtica entre el to i la velocitat, la qual es comprovà a Holanda fent anar amunt i avall una locomotora amb trompetes que tocaven ara una nota ara una altra i músics bregats anotaven la que sentien des de l'estació. Doppler va enunciar que una cosa semblant havia de passar amb la llum, però el qui trobà la relació matemàtica en aquest cas va ser el francès **Armand Fizeau** (1819-96) que va enunciar el 1848 que la desviació de les ratlles en l'espectre luminós, un cop descomposta la llum que surt del cos que es mou, serà cap al roig si el cos s'acosta i cap el violat si s'allunya. Aquest fenomen ara s'anomena "efecte Doppler-Fizeau". El primer que va aplicar això al càlcul de velocitats radials d'estrelles fou l'anglès **William Huggins** (1824-1910) el 1868: analitzant la llum de Sírius pogué anunciar que aquest estel s'allunya de la Terra.

Velocitats desplaçaments estel·lars

Encara que l'estrella 61 Cygni tingui una velocitat angular de 5'' anuals no és pas de les més ràpides; el que passa és que és només a 11,1 anys de llum de distància. N'hi ha de més llunyanes que corren més. En general es desplacen a velocitats compreses entre 20 i 60 km/s. Recordem que la Terra gira al voltant del Sol a 30 km/s. Per tant les velocitats estel·lars són astronòmicament velocitats discretes. Però fan un autèntic formigueig:

van en totes les direccions. El nostre Sol també hi participa, ja ho sabem; però és de les lentes: va a 20 km/s. Determinar això no ha estat fàcil. Herschel ja va dir que només podia donar una aproximació no gaire gran. Després molts astrònoms hi han treballat i sembla que ja ens en podem fiar força d'aquest valor i que el punt cap on el Sol es dirigeix, "àpex solar", es troba entre les constel·lacions d'Hèrcules i Lira.

Però hi ha les excepcions d'estels molt ràpids. S'ha anomenat "estrella projectil de Barnard" una que es desplaça $10''$ cada any, que a la distància que es troba dóna 108 km/s, acostant-se a nosaltres; d'aquí 10.000 anys passarà a només 4 anys de llum del Sol; serà més propera que la que ara tenim més a prop, la "Proxima Centauri". Però després encara se n'han trobat de més velocs, com l'estrella de Kapteyn que s'allunya de nosaltres a 245 km/s; això vol dir que fa 11.000 anys també va passar a menys de 4 anys de llum de la Terra, i aleshores s'hauria vist córrer a $30''$ cada any, però, és clar, els homes d'aquell temps, sense telescopi, segur que no s'hi van fixar. D'entre les estrelles que s'apropen potser la més notable és la coneguda amb el nom de Ross 248, que és ara de 12^{a} magnitud, d'aquí 35.000 anys passarà només a 3 anys de llum de distància. La velocitat màxima trobada fins ara per a una estrella de la nostra Galàxia ha estat de 660 km/s. Aquestes estrelles tan ràpides acostumen a ser petites, més petites que el nostre Sol; però n'hi ha una, que és γ Scuti, que és més gran i, encara que més lentament, s'acosta cap al sistema solar i d'aquí 1,5 milions d'anys també arribarà a només 3 anys de llum, i com que és tan brillant, es veurà més resplendent que el planeta Venus en el seu màxim esclat, ja que serà de magnitud -5. El que ignorem és si hi haurà encara la humanitat sobre la Terra per a poder-la veure...

■ **Francesc Nicolau** és Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

60. Els moviments dels estels

El primer que anuncià que les estrelles “fixes” no eren fixes va ser, com vam dir, **Edmund Halley** (1656-1742), que comparant catàlegs estel·lars va adonar-se el 1718 que Sírius, Artur, Proció i Aldebaran s’havien mogut si de debò aquells catàlegs deien veritat, cosa bastant segura ja que s’hi veia una continuïtat del moviment des del catàleg de Ptolemeu fins al de Tycho Brahe i a la posició que ara ocupaven al cel aquests astres. L’astrònom austríac **Christian Mayer** (1719-1783), jesuïta, ho confirmava plenament el 1760, mostrant que des del 1718 fins aquell moment les estrelles indicades per Halley s’havien desplaçat seguint la direcció que l’anglès havia senyalat que tenien. A finals del mateix segle XVIII l’italià **Giuseppe Piazzi** (1746-1826), de Palermo, descobria un estel que es movia molt “ràpid”: 5 segons cada any; era el 61 Cygni, de què ja vam parlar, i com que constata després altres moviments, va dir que el fet de desplaçar-se les estrelles no podia ser pas una excepció sinó la regla: totes

velocitat angular, o sigui la variació anual en angle de la visual dirigida des de la Terra a l'estrella. Generalment és només de dècimes o centèsimes de segon. Poques fan excepció com la descoberta per Piazzini de 5" per any. Segona, la **velocitat radial**, que és la velocitat d'acostament o d'allunyament respecte de l'observador de la Terra. Si ve cap a nosaltres directament o se n'allunya no presentarà gens de velocitat angular, per molt que corri, i en presentarà poquíssima si es desplaça lleugerament desviada de la nostra visual. Aquesta velocitat radial, doncs, s'haurà de compondre amb l'anterior; només si la radial és nul·la, l'angular expressarà la velocitat real de l'astrè. I tercera, la **distància** a què es troba. Si una estrella es mou aparentment amb una velocitat angular igual que una altra però és doble lluny la seva velocitat real serà també el doble.

La velocitat angular es mesura amb un telescopi que sigui prou perfecte, la distància tal com vam explicar i la velocitat radial espectroscòpicament aplicant-hi l'efecte

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça

Població D.P. Província..... Tel

☐ Se subscriu a "**CATALUNYA CRISTIANA**" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.100 ptes.

☐ " " " " " " " " " " semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària ☐ xec nominatiu que adjunto

(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

Data..... Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

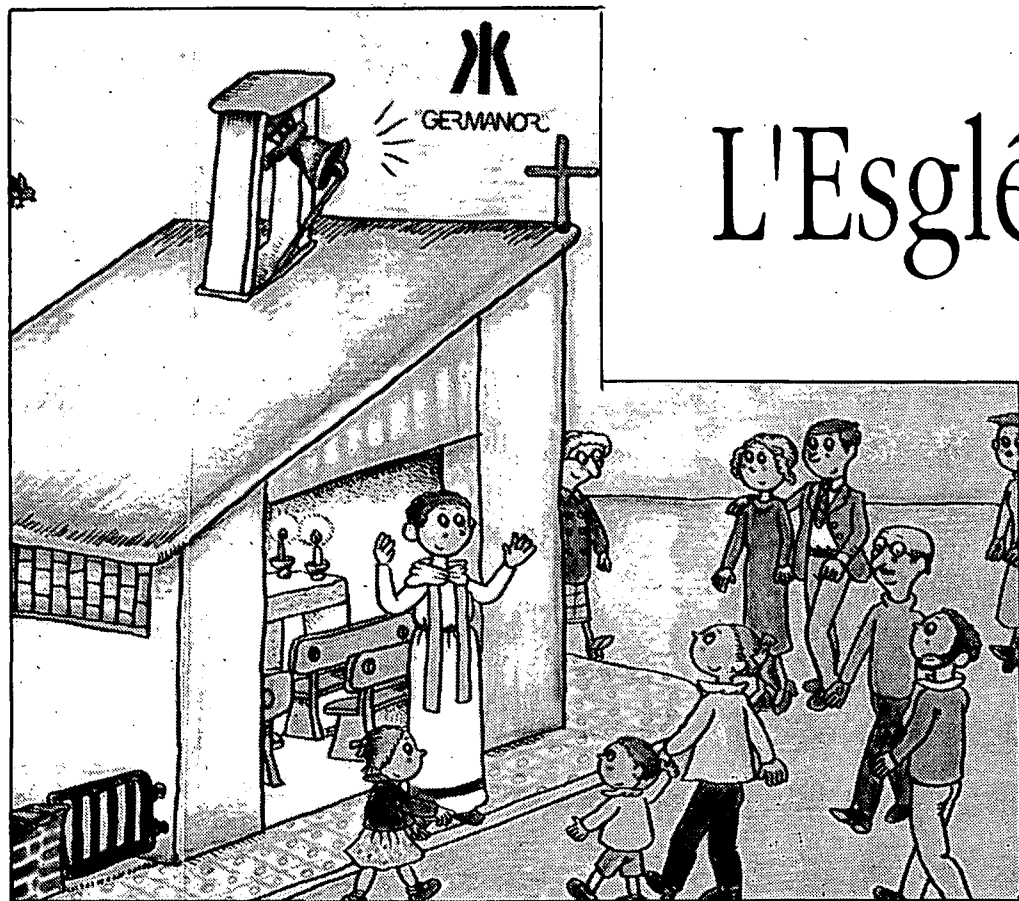
Banc / Caixa Agència.....
 Adreça.....
 Senyors, ...

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA**
 per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu *compte corrent*/llibreta

.....
 Entitat Oficina Compte

Data..... Signatura del titular del *compte*/llibreta

Aquest diumenge se celebra a les 8 diòcesis catalanes la IX jornada de Germanor



"Cal considerar l'economia com un modest però real instrument d'evangelització"

L'Església catalana arriba al 81,73% d'autofinançament

L'Església catalana ja ha arribat a un nivell d'autofinançament del 81,73% sobre els ingressos ordinaris. Aquesta evolució favorable, ja que en només dos anys s'ha passat del 77% a quasi el 82, es palesa principalment a les diòcesis de Barcelona, —que arriba pràcticament al 90% d'autofinançament— de Vic, de Tarragona i de Girona, totes properes o per sobre del 75% d'autofinançament. Per contra, les diòcesis pitjor situades en aquest barem són les de Lleida, amb un 72%, la de Solsona, amb un 67, la de Tortosa, amb un 64, i sobretot la d'Urgell, que només arriba al 57 per cent de quota d'autofinançament.

Aquest diumenge quinze de novembre aquestes vuit diòcesis catalanes celebren la seva XI Diada de Germanor, que pretén sensibilitzar el poble de Déu per avançar cap a la independència econòmica de l'Estat. Segons el comunicat difós per la Conferència Episcopal Tarraconense en ocasió d'aquesta diada, un dels principals objectius del dia de Germanor és aconseguir que es consideri l'economia com un modest però real instrument d'evangelització, i que els números de l'Església, com a conseqüència, esdevinguin els números de tots els cristians, i que aquests els incorporin als pressupostos ordinaris de les seves famílies.

Tot i que aquests dies alguns mitjans s'han fet ressò de manera abundant sobre la "pràcticament conclosa" operació d'autofinançament, el delegat d'Economia del bisbat de Barcelona, Abel del Ruste, no es mostra en absolut triomfalista al respecte. Més aviat al contrari. "És una tendència —diu—, però encara no estem preparats per autofinanciar-nos. És una lluita en la qual ens hem de dedicar molt seriosament."

1.000 pessetes més

Del Ruste, no obstant això, ha fet números aquests darrers dies: "Només que cadascú dels que van donar l'any passat el seu donatiu per a la diada de

Germanor donessin aquest any mil pessetes de més que l'anterior exercici, ja podríem arribar en aquest teòric autofinançament."

L'any passat es van recaptar per la jornada de Germanor 217 milions de pessetes, 123 dels quals a Barcelona. No obstant això, la diòcesi que proporcionalment va aportar més diners va ser la de Solsona, ja que el donatiu per habitant, fent la mitjana, equival a més de 62 pessetes per resident en aquesta diòcesi, mentre a Barcelona a penes s'arriba a les

29 pessetes per habitant.

Segons del Ruste, la situació econòmica de l'Església catalana es veu afavorida per la important concentració d'habitants, sobretot a Barcelona. "A alguns bisbats espanyols hi ha dificultats perquè tenen pocs habitants i és als nuclis on hi ha més població, com poden ser les grans ciutats, on hi ha més possibilitats per a l'autofinançament, encara que en aquestes ciutats hi hagi un grup més ampli de gent que es col·loca al marge de la fe", explica.

"Hi ha algunes diòcesis on amb l'aportació de l'Estat ja se'n té prou per pagar els sous dels capellans", afirma del Ruste, i ràpidament assegura que no és el cas de Catalunya, on el cost total de les retribucions dels 2.237 preveres de les vuit diòcesis puja a 2.059.312.329 pessetes, cosa que suposa un 21% del cost total de despeses de la Tarraconense.

A una diòcesi amb menys habitants però d'un volum industrial semblant a la de Barcelona com pot ser la de Bilbao, per posar un exemple, la quota actual d'autofinançament arriba tot just al 75%, mentre que s'ha fixat com a objectiu per al 1995 arribar al 80%, una xifra que Barcelona ja supera amb escreix i que també ho fa ja la diòcesi de Vic. La situació, doncs, de l'Església de Catalunya en aquest punt és bona, però del Ruste insisteix a no llançar les campanes al vol i recorda que tot plegat és "un procés lentíssim i molt difícil". "De fa anys que s'han suprimit els aranzels per rebre els sacraments a les esglésies per tal que tothom hi pogués celebrar casaments o baptismes o el que fos sense cap mena de discriminació —argumenta—, ara bé, és un fet sociològic que cada cop es casa més gent per l'Església i els serveis s'usen molt... Com aquest tema n'hi ha d'altres que s'han de tractar amb seriositat."

Aquest balanç anual que suposa la presentació dels comptes de la Tarraconense amb ocasió de la jornada de Germanor fa saber, per exemple, que a les vuit diòcesis catalanes es fan cada diumenge 7.500 misses, cosa que representa unes 390.000 celebracions dominicals. Així mateix, algunes dades positives són que el 80% de l'associacionisme juvenil de casa nostra gira al voltant de l'Església o que cada any se celebren a Catalunya 25.000 casaments per l'Església precedits tots ells per un curset pre-matrimonial.

El sou dels capellans catalans al 1991 ha estat de 70.000 pessetes mensuals. Atendre aquests sous ha estat per al bisbat de Barcelona la primera font de despeses, un 32% d'aquestes.

Evolució de l'autofinançament a les vuit diòcesis de la tarraconense

Quan s'assoleixi el 100% d'autofinançament a les diòcesis catalanes l'Església podrà prescindir per fi d'uns ajuts estatals que van néixer arran del Concordat de 1851 com a compensació de l'expoli de terres i propietats a l'Església per part de la desamortització de Mendizábal. Aquesta quota que l'Estat espanyol passava a l'Església any rera any va desaparèixer com a tal al 1988, quan va entrar en funcionament el sistema d'assignació tributària, per mitjà de la qual una part del recaptat per Hisenda va a parar a l'Església si els contribuents així ho indiquen.

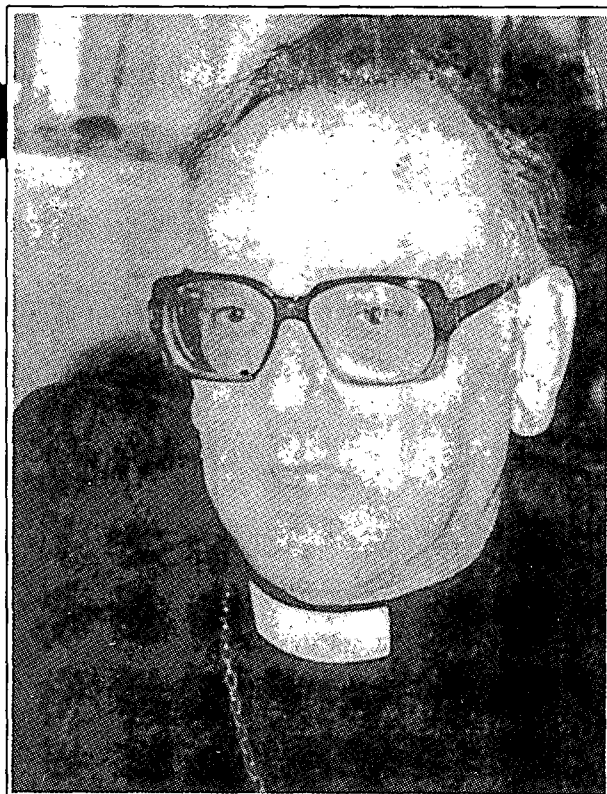
Malgrat això, l'Estat continua encara col·laborant econòmicament amb l'Església, mentre ella no es declari econòmicament autònoma, per mitjà d'uns ajuts transitoris.

El percentatge d'autofinançament de l'Església catalana ha augmentat considerablement els darrers anys. Aquests són els percentatges de la seva evolució des de l'any 89.

DIÒCESIS	1989	1990	1991
Barcelona	84,62%	85,75%	87,09%
Vic	74,12%	75,88%	80,61%
Tarragona	73,78%	76,06%	79,02%
Girona	70,01%	72,05%	74,13%
Lleida	70,83%	71,48%	72,60%
Solsona	60,51%	63,67%	67,50%
Tortosa	56,48%	55,94%	64,26%
Urgell	54,51%	56,32%	57,29%
TOTAL	77,90%	79,29%	81,73%



Monsenyor Fernando Sebastián



Monsenyor Fernando Sebastián, gran canceller de la Universitat Pontifícia de Salamanca, Arquebisbe coadjutor de Granada i Administrador Apostòlic de Màlaga, va venir a Barcelona el passat 3 de novembre per fer la lliçó inaugural del segon curs de l'Institut de Teologia Espiritual, erigit per Ricard Maria Carles, arquebisbe de la ciutat comtal, el 10 de desembre de 1990.

Fernando Sebastián es mostrava preocupat per les tendències dels corrents teològics al nostre país i per la necessitat que té la nostra societat de rebre un missatge evangelitzador i esperançat. Per aquest motiu, durant l'estiu —quan preveia els diversos compromisos que assumiria per aquest curs— va reflexionar sobre el contingut a transmetre en la inauguració del curs de l'Institut de Teologia Espiritual.

Llançar-se a una tasca evangelitzadora

—L'encert o no del tema triat per la lliçó inaugural és culpa meua —explica l'Arquebisbe coadjutor de Granada—, estic preocupat, en el bon sentit, de si en veritat estem elaborant una teologia que serveixi per llançar l'Església a una tasca evangelitzadora... Reconec que la meua exposició és una mica crítica —continua dient—, fruit de la constatació que a les nostres facultats se segueix una teologia d'importació de Llatinoamèrica o de Centreuropa. A més, ens perdem en qüestions molt secundàries la majoria clericals... En la meua conferència assenyalo unes quantes línies generals que penso que haurien de distingir una reflexió teològica entestada a mobilitzar l'Església a la responsabilitat missionera i apostòlica, sobretot envers les joves generacions.

—I de quina manera vostè creu que es pot fer això que acaba de comentar?

—Bé —respon monsenyor Sebastián meditatiu—, tot això requereix un estil nou, basat en les veritats fonamentals del cristianisme i de l'antropologia. Hem de sentir la preocupació de desco-

“Fer una teologia que impulsi a l'evangelització”

brir a l'home d'una manera positiva i atractiva la persona i el missatge de Jesús. La nova teologia ha de ser contemplativa, expositiva, càlida i atractiva cap a la conversió, basada en el testimoni perquè un anunci convincent de l'Evangeli demana al darrer l'argument d'una vida alternativa a la societat sencera no de dretes o d'esquerres. Perquè la nostra societat mostra una decadència moral que em preocupa molt.

—Vostè que ha analitzat d'aquesta societat que ens toca viure, tinc present aquelles cartes escrites a Granada on afirmava alguns dels símptomes problemàtics d'aquesta societat i que no van ser gaire ben rebudes per alguns sectors polítics.

—Sí, quan es van escriure aquestes cartes que després van ser ampliades en un document que vam publicar els bisbes titulat “La veritat us farà lliures”, em

sembla que feia diana, ja que alertàvem, des del punt de vista pràctic, fenomenològic i simptomàtic, sobre les coses que es veurien a la societat espanyola... Des d'un punt de vista més religiós, ja notàvem la incapacitat de superar la seducció de les corrupcions sense tenir uns ideals ètics que es fonamentin en les conviccions, generalment religioses, de la societat espanyola.

I afegeix amb èmfasi: Noto un descobriment de la profunditat de la corrupció, que no pot quedar solament catalogada en el Codi Penal, sinó que s'ha d'entendre que la corrupció en l'home és una situació més profunda i integrada. Es tracta de mostrar a l'home la seva insuficiència, el seu desconcert i les equivocacions en el plantejament de la vida. Un plantejament permissiu és una equivocació; una exaltació de la llibertat capritxosa és una equivocació, una negació de

la transcendència i de la revelació és una equivocació, perquè negar l'esperança en una vida eterna és decapitar la moral de l'home.

Però afegeix de seguida: la crisi espiritual de la nostra societat és més àmplia que els 10 anys de govern socialista i més profunda. També haig de dir, amb tot, que no són fenòmens desconnectats. El PSOE ha propiciat lleis i campanyes que han debilitat els valors morals, en especial en la gent jove. Tinc bastanta por... —**comenta amb un to preocupat**— perquè els mals que veiem són només el principi...

—El temps ens va impedir de continuar l'entrevista. Tanmateix, abans de donar-la per acabada, vam parlar de la postura que l'Església prenia davant d'aquests símptomes. **No creu que hagués estat una postura massa alarmista o pessimista?**

—Comprenc la pregunta —va dir Fernando Sebastián mentre se sostenia la barbeta amb una mà—. No puc negar que l'Església avui experimenta, experimentem la nostra debilitat. I és de savis comprendre que no podem rectificar dràsticament el curs de la cultura ni de la història i moltes persones ens han arribat a recriminar que no podem canviar la societat. L'Església no té mecanismes de poder social o polític, però encara que els tingués, aquestes qüestions no es curen en un moment... Aquests fenòmens tenen el seu cicle i es curen amb un esforç d'educació i d'evangelització.

Amb l'adveniment de la democràcia i de la llibertat se'ns van escapar alguns dels moviments que començava a fer la societat civil, no hi estàvem avesats del tot, i això, com és el meu cas, que molts cristians esperàvem amb il·lusió l'aplicació del Concili Vaticà II, que suposava una veritable renovació per a l'Església. Les circumstàncies han anat d'aquesta manera, crec —**diu com a cloenda**— que hem de ser pacients i no pretendre que amb la llibertat acabada d'estrenar saldrem els vells deutes històrics en un moment.

■ Núria Oriol Palarea



Donar-los esperances costa ben poc.

Els somalis refugiats al Nord de Kènia necessiten medicaments i queviures urgentment. Amb molt poc, pots fer molt per a ells. Ingressa el teu donatiu a aquest compte.

Nº 3291/2200109437 de "la Caixa"



Mans Unides
TU HO FAS POSSIBLE

487 78 78

Col·labora o informa't trucant a aquest telèfon.

Informe sobre el matrimoni a Espanya

Dos de cada tres espanyols prefereixen casar-se per l'Església a l'hora d'establir una relació estable



Un 74 per cent dels espanyols no consideren que el matrimoni sigui una institució passada de moda

Dos terços dels espanyols preferiren casar-se per l'Església si estiguessin en situació d'establir una relació de parella estable. Un 74 per cent dels espanyols no consideren que el matrimoni sigui una institució passada de moda, i un 81 per cent està convençut de batejar els seus fills.

Segons l'enquesta del CIS "Evolució del sistema de valors", realitzada a 2.486 ciutadans l'abril d'aquest any, a la qual ha tingut accés Europa Press, un 7 per cent optaria per conviure abans de casar-se per l'Església, un altre escolliria el matrimoni civil, i un 6 per cent conviuria sense casar-se.

Casar-se per al bé dels fills

Sobre les raons que influeixen perquè la gent es casi en lloc de viure junts, un 65 per cent dels enquestats assenyalava especialment "perquè va en interès dels fills", un 61 per cent "per donar a la parella una major estabilitat i seguretat", i un 60 per cent "per pressions familiars". Les "raons religioses" influeixen per a un 57 per cent i les "pressions socials" per un 47 per cent.

La majoria dels espanyols afirma compartir els seus punts de vista amb els del seu cònjuga o parella. Percentatges superiors al 80 per cent d'avenença es donen en la religió (82), la moral (89), el sexe (87), el treball (88), el matrimoni (90) i l'educació dels fills (87). Només es produeix una discrepància més gran en la política, amb un 73 per cent de coincidències.

Ingredients de la felicitat

Pel que fa als ingredients bàsics que contribueixen a fer feliç un matrimoni, els més esmentats són el "respecte i estima mútua" i "l'avenença i tolerància", considerats com una cosa "molt" o "bas-

tant" important per al 95 per cent dels enquestats, després de la "fidelitat sexual" i la "relació sexual satisfactòria", ambdues amb un 91 per cent.

Un 85 per cent concedeix importància a tenir "gustos i interessos comuns", un 81 per cent a posseir "un bon habitatge", un 80 per cent a "tenir fills", i un 76 a un nivell "d'ingressos adequats".

Compartir idees religioses és important per a un 58 per cent dels enquestats, encara que només un 37 per cent pensa el mateix en el cas de la política. Un

"Respecte, estima i tolerància són les bases d'una convivència feliç, per a la immensa majoria".

"El nombre de matrimonis civils es creu que és d'un 17 per cent".

65 per cent dóna importància a "compartir les tasques domèstiques", un 63 per cent "ser del mateix nivell social". I un 46 per cent "que cada membre de la parella sigui independent econòmicament".

Condemna de les relacions homosexuals i extramatrimonials

Les relacions homosexuals, tant entre homes com entre dones, i les relacions sexuals fora del matrimoni, són considerades majoritàriament un comportament condemnable, amb un 47 i un 46 per cent, respectivament, per a les relacions entre persones del mateix sexe, i un 38 en el cas de

la relació extra-conjugal. En canvi, destaca en aquest últim cas, que un 28 per cent dels enquestats es manifesta indiferent i un 27 ho jutja acceptable.

A més, un 48 per cent dels enquestats considera acceptable viure junts sense estar casats, mentre el 18 per cent creu que és un comportament condemnable, i un 29 es mostra indiferent.

Fort arrelament del baptisme

Per altra banda, un 81 per cent dels espanyols assegura que si tingués un fill el batejaria, mentre un altre 9 per cent es mostra indecís. Un 41 per cent dels enquestats entén que es tracta "d'un deure religiós", un 41 per cent pensa que és "un costum" i per a un 14 per cent és "un acte social". Només un 2 per cent afirmen que és "quelcom que no té sentit".

Un 19 per cent dels homes que es casen a Espanya contrau matrimoni amb dones de la seva mateixa professió, segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística corresponents als anys vuitanta.

L'índex d'endogàmia professional, relació percentual entre el nombre d'esposes d'una professió sobre el total d'esposos de la mateixa professió, arriba a assolir un 45,7 per cent dels homes que treballen amb la categoria de professionals, tècnics i assimilats.

Ara bé, entre personal directiu de l'administració pública i empreses només assoleix el 3,9 per cent i al 2,1 entre agricultors i pescadors.

Gairebé la meitat entre els estudiants

També, un 43,8 per cent dels estudiants masculins casats estan units amb dones que també són estudiants, així com un 28 per cent del personal administratiu masculí en l'esmentada situació civil.

Entre els jubilats, pensionistes i rendistes es dóna un índex del 19,8 per cent, un 15,3 entre personal de serveis, un 13,8 entre comerciants i venedors, i un 11,5

entre treballadors de la producció i assimilats.

Nupcialitat una mica menor a la mitjana de la CE

La taxa de nupcialitat a Espanya està estabilitzada entorn a 5,5 per cada mil habitants, la qual cosa representa uns 215.000 nous matrimonis a l'any en el nostre país.

La taxa mitjana de la comunitat europea és lleugerament superior, ja que té el 6 per cada mil habitants, amb extrems de 6,9 a Portugal i Gran Bretanya, i de 4,8 a Grècia i 4,9 a França.

Sobre el total de matrimonis celebrats anualment a Espanya,

es creu que entre un 17 i un 20 per cent són civils. Aquest percentatge passà d'un 9,7 per cent l'any 1982 a més del 14 l'any 1983, evolucionant des de llavors amb lleus increments.

La mitjana d'edat d'entrada al matrimoni dels homes i de les dones en primeres núpcies es calcula en 27,6 anys per als homes i 25 per a les dones, amb una lenta però continuada tendència a l'alça en ambdós casos. Aquest increment també s'observa en la CE, amb mitjanes de 27,3 anys per als homes i 24,7 per a les dones al final de la passada dècada.

■ A.E.P.

Editorial Claret

Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona - Tel.: (93) 301 08 87

la missa de cada dia

UNA NOVELTAT PASTORAL A L'ABAST DE TOTHOM...
UN FRUIT DEL III CONGRÉS DE LITÚRGIA DE MONTSERRAT...
PER UNA ESPIRITUALITAT BASADA EN LA BÍBLIA I EN LA LITÚRGIA

la missa de cada dia

- * és un missal de butxaca que es renova cada mes.
- * és un llibre de pregària al ritme de la litúrgia.
- * és un llibre de lectura bíblica amb els textos de la missa.
- * és un llibre de meditació a partir dels temps litúrgics.
- * és un llibre al servei de la formació permanent del cristià.

SUBSCRIVIU-VOS-HI!

Un llibret / quadern mensual de 128 pàgs.

Preu subscripció: 2.000 ptes.

JA ÉS AL CARRER EL NÚM. 0 DE FRANC. NO US EN QUEDEU SENSE

FULL DE COMANDA

Llibreria Claret. c/. Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona

Telèfon: 301 08 87. Fax: 317 48 30

Desitjo rebre cada mes "La missa de cada dia".

Envieu-me-la a:

NOM:

CARRER:

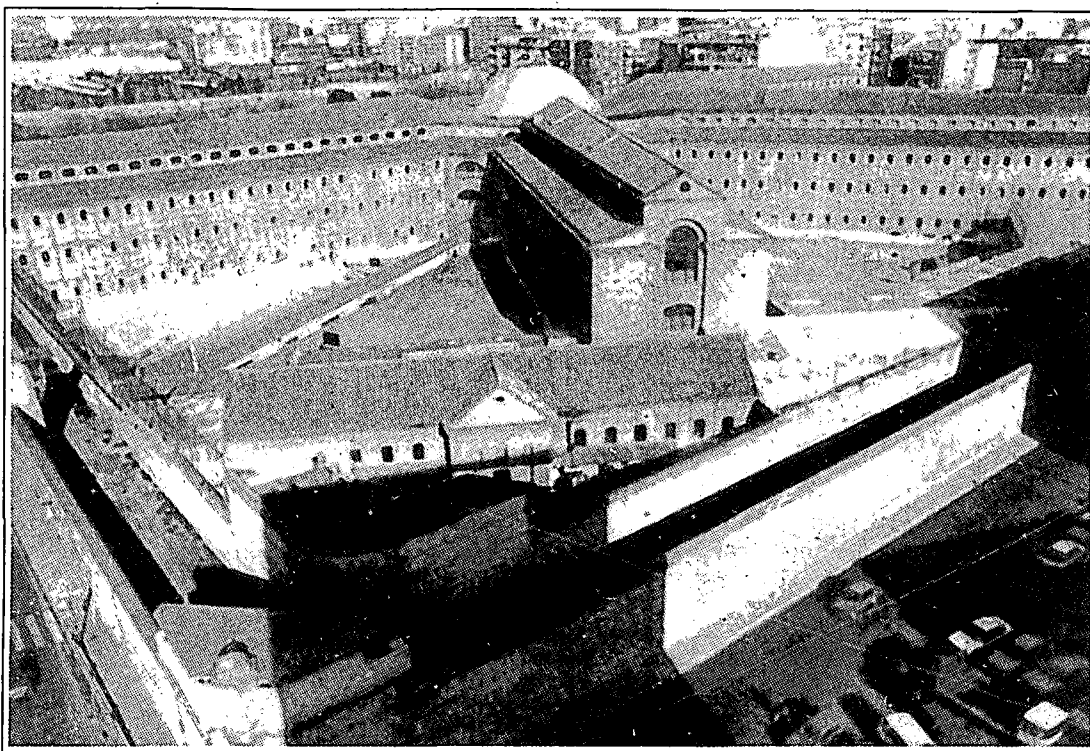
POBLACIÓ:

FORMA DE PAGAMENT:

* Per xec ☐

* Per reembossament ☐

* Compte a Claret, nº



Presó
Model de
València

Monsenyor Osés en el "IV Congrés Nacional de Pastoral Penitenciària"

"Les presons no compleixen les finalitats educatives previstes per la Constitució"

Més de cinc-cents assistents, entre advocats, assistents socials, jutges, responsables de presons, reclusos, capellans penitenciaris i membres del voluntariat de les presons espanyoles, participaren a Sevilla en el IV Congrés Nacional de Pastoral Penitenciària dedicat al "drets humans en la presó. Un compromís per a l'Església".

La trobada celebrada entre els dies 29 d'octubre i 1 de novembre, fou organitzada per la Comissió Episcopal de Pastoral Social, amb el suport de personalitats de la Junta d'Andalusia, de l'Assemblea dels Bisbes del Sud d'Espanya, de l'Arquebisbe i de l'Ajuntament de Sevilla, del Consell General de Germandats i Confraries, així com de la Unió de Religiosos Provincials d'Andalusia (URPA), Caritas, la Reial Maestrança de Cavalleria i els pares Trinitaris.

La conferència inaugural va anar a càrrec de monsenyor Javier Osés, bisbe d'Osca i responsable de la Pastoral Penitenciària nacional. Indicà que en les presons espanyoles no es compleixen les finalitats educatives previstes per la Constitució espanyola i que, malgrat la Reforma Penitenciària de 1979, s'hi conti-

nuen violant els drets humans més elementals, amb la qual cosa creix exponencialment el deteriorament personal del pres i de la seva família. Després de mostrar l'abisme existent entre la societat i les seves presons, va afegir que com a cristians hem de "crear condicions propícies per superar les causes que generen delinqüència", la principal de les quals és el consumisme ambiental.

La presó, un remolí de destrucció moral i física

Molt esperat era "l'Informe sobre els Drets Humans en les presons d'Espanya" que exposà Fernando Fuente Alcántara, Director del Secretariat de Pastoral Social de la Conferència Episcopal. Sobre la base dels treballs de l'Assemblea Nacional de capellans celebrada el març de l'any passat, d'una enquesta nacional als presos sobre la vigència dels drets humans en les seves presons i sobre els més de cent escrits presentats per ells a un Concurs de Redacció convocat amb motiu d'aquest Congrés, el ponent passà revista a les deficiències presidiàries pel que fa al dret a la vida i a la

intimitat, a unes condicions dignes d'espai i higiene, a l'assistència de lletrat d'ofici, a estar prop de la família, a viure una joventut que doni pas a la reforma de la vida, a la deguda assistència religiosa, a no ser discriminat per estranger i al treball. Sense pretendre condemnar ningú, l'exposició de Fuente Alcántara podria resumir-se en la frase d'un intern que es va presentar a l'esmentat concurs de redacció: "Quan s'ingressa a presó, t'envien a un remolí de destrucció moral, sentimental i física".

En la seva conferència, el magistrat Antonio Moreno Andrade va descriure la presó com un microcosmos de ciutadans de segona classe. Analitzà els drets dels interns pel que afecta a la presumpció d'innocència, a l'assessorament jurídic, a la salut (droga, hepatitis, sida) i al treball.

Després de referir-se als reclusos joves, per als quals la seva estada a la presó és una escola del crim, reclamà per als funcionaris un Estatut propi. Acabà dient que la societat no pot oblidar-se dels seus presos, als quals "la vida traça camins de crueltat: Fam, incultura i soledat".

■ Guillermo Raldón

El metode Billings té un èxit superior al 99 per cent en el moment d'espaiar els embarassos

El Comitè Episcopal per a la Defensa de la Vida ha organitzat una trobada amb els doctors John i Evelyn Billings, els descobridors del mètode natural de regulació de la natalitat que duu el seu nom. L'acte fou presidit per monsenyor Braulio Rodríguez, President de la Subcomissió Episcopal de la Família. Hi havia el Sr. Nunci Apostòlic, Mons. Mario Tagliaferri, i el bisbe d'Àvila, Mons. Antonio Cañizares.

José Luis Irizar, Director del Secretariat del Comitè Episcopal per a la Defensa de la Vida, introduí l'acte donant la benvinguda a tots els assistents i presentà els Drs. Billings, dels quals destacà la seva constant lluita a favor de la vida.

El Dr. Billings començà la seva intervenció assenyalant que "els mètodes naturals són la millor manera de controlar la natalitat, ja que té el mateix percentatge de fiabilitat que la resta de sistemes, però amb el benefici de no causar cap perjudici físic a la dona". Sobre la causa de la seva menor extensió va argumentar que això era a causa que "a la indústria no li interessa que tota això es publiqui, ja que va en detriment dels seus beneficis econòmics". Aquesta primera part de la dissertació, la va concloure el Dr. Billings comentant les acusacions que habitualment li fan sobre que "el mètode Billings és l'anticonceptiu catòlic, a la qual cosa sempre responc... És què hi ha ovaris catòlics?"

Promoció a l'Índia

A continuació, el matrimoni Billings informà els assistents sobre la campanya de promoció del seu mètode que duen a terme a l'Índia. "La primera cosa que fem és ensenyar-los que la majoria dels mètodes que els proposen són avortius, i per això els presentem els procediments naturals com a mètodes de defensa de la vida i conseqüentment contraris a l'avortament. A l'Índia hem dut a terme una experiència pilot a cinc estats i entre una població que té el cinquanta per cent d'analfabetisme; l'èxit a l'hora d'espaiar els embarassos ha estat superior al 99 per cent. Però allí també ens hem hagut d'enfrontar a les indústries farmacèutiques, que han fet tot el possible per ocultar els resultats". "El nostre mètode és efectiu, però no podrà ser aplicat en la seva totalitat en països com l'Índia fins que no sigui considerat com un pla global del Govern, i el que ens ofereixen no podem acceptar-lo perquè ens obligarien a firmar una clàusula per la qual estem obligats a ensenyar-los qualsevol altre tipus de mètode anticonceptiu, si ens el demanen".

Posteriorment el Dr. Billings aclarí que el seu sistema no es pot concebre com "un mètode anticonceptiu, ja que no ataca el mecanisme biològic humà. El Billings permet d'espaiar els fills en el matrimoni, a més a més d'ajudar a les persones amb problemes per tenir fills, ja que és la millor lluita que hi ha contra la infertilitat".

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.



Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

RENOVEU CATALUNYA CRISTIANA!

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 14 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA, actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, i mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA, per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra participació, contestant aquesta enquesta, que ens podeu enviar a:

CATALUNYA CRISTIANA c/. València, 244, 2n. 08007 Barcelona.

(L'enquesta és confidencial. No hi heu d'anotar, doncs, ni el nom ni l'adreça.)

Llegiu **CATALUNYA CRISTIANA**:

- Cada setmana?
- Més de 15 vegades l'any?
- Menys de 15 vegades l'any?
- Només alguna vegada?
- La compreu cada setmana?
- Lloc on la sol comprar.....
- En sou subscriptor?
- Altres possibilitats (*me la deixen, biblioteca, etc.*)

Quines seccions i espais acostumeu a llegir?
(anoteu-les totes)

Sempre

Sovint

Alguna vegada

Mai o gairebé mai

Hi ha alguna secció o espai que suprimiríeu?

.....

Hi afegiríeu alguna secció o espai?

.....

Descriviu-la

.....

Segons la vostra opinió i tal com és ara, a **CATALUNYA CRISTIANA** què manca?

.....

.....

què hi sobra?

.....

Edat Estat

Home? Dona?.....

Subscriptor? Lector?.....

Districte postal

Població

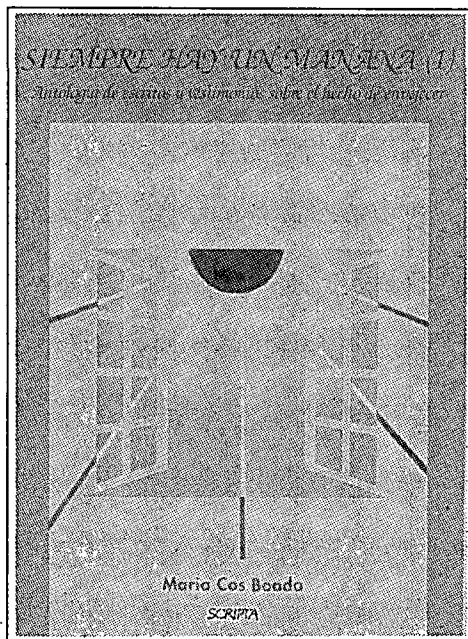


Una antologia per als avis

Les antologies són nombroses i pràctiques sempre. Avui que la mitjana d'edat ha crescut, una antologia de textos sobre la vellesa és ben rebuda, sobretot si presenta alguns trets importants: pensaments assequibles a tothom; visió optimista i esperançadora de la vida; valors propis de l'ancianitat; esperit solidari, etc. També importa que els autors escollits siguin variats, i que el cos del tipus de la lletra sigui relativament gran per facilitar la seva lectura.

Totes aquestes i altres condicions es fan paleses en el llibre que avui presentem, en castellà "**Siempre hay un mañana**", de la religiosa benedictina, Maria Cos i Boada. Ella ha tingut una experiència molt diversificada de la vida: infermera titular en actiu durant la seva joventut, administrativa després, i ara religiosa beneta.

No haurà pas estat fàcil a sor Maria recollir i seleccionar milers de pensaments d'autors diversos, i distribuir-los convenientment en matèries i capítols distints. Aquí sí que no li ha faltat allò que en diem, "paciència benedictina". La majoria dels textos sobre la vellesa, van citats per l'autor i el lloc d'on s'han tret.



Maria Cos, com l'abella que vola de flor en flor per xuclar el millor nèctar del qual sortirà el rusc de mel rica, ha extret pensaments de la Bíblia, d'alguns sants, de pensadors i escriptors, de poetes i periodistes, de conferencians i fins i tot de científics de renom. Homes i dones, d'aquí i de l'estranger, creients i agnòstics. No hi ha discriminació de ningú, quan el text, la frase, diu o expressa quelcom de profund, de suggestiu i encoratjador pels nostres avis i àvies.

Creiem sincerament que el llibre, editat per "Diàfora", pot fer un bé immens a tot aquest col·lectiu humà del qual —anant bé— em serem protagonistes tots un dia. L'obra, curiosament impresa, presenta unes il·lustracions en pluma molt reeixides. Sor Maria ha tingut la gentilesa i humilitat de presentar al final del seu treball, les fonts biogràfiques on ha pogut. Diem "humilitat", perquè no figura enlloc cap pensament o frase seva.

Felicitem cordialment sor Maria, i no cal recomanar el seu treball, perquè es recomana sobradament per ell mateix.

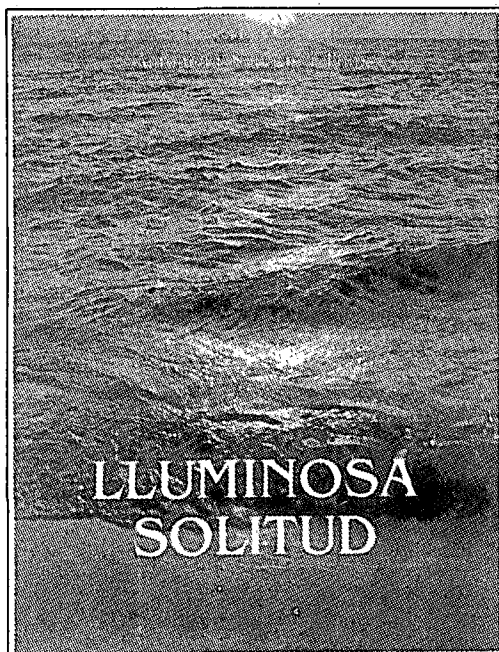
■ **Francesc Gamissans**

Un clam a la vida

Sovint la poesia és instrument de comunicació per a minories, atès que poques persones la llegeixen i encara menys l'entenen. L'exemplar que avui presentem és un clam a la vida fet per una persona que tot i les seves limitacions, és capaç de transformar el seu dolor en amor i la seva foscor en llum. Parlàvem de minories car poques persones tenen la capacitat de fer aquest miracle de transformació.

Antonieta Soterias va néixer el 8 de juliol de l'any 1944 a la ciutat d'Igualada. En arribar a l'adolescència, va quedar per sempre prostrada en una cadira de rodes. Tot i això, va tenir prou valor per encarar amb serenitat el seu destí, fent de la seva vida testimoni d'amor, expresant-lo per mitjà de la poesia.

El seu llibre, és un cant de goig de recerca de Déu. Són poemes que, tractant de molts aspectes de la vida quotidiana, converteixen allò desagradable en un acte d'amor. Són escrits que reflecteixen la tasca portada diàriament per l'autora: veure el rostre de Déu en cada persona, veure la Seva Obra a tot arreu.



Luminosa Solitud. Antonieta Soterias. Edit. Claret

Personalment destacaria el poema: "Un altre símbol de fe". En ell veiem el tema repetit un i altre cop al llarg del llibre que és el fet de vèncer la dificultat i estimar-la, perquè la dificultat ens fa més forts: "Però l'arbre atribolat per la ventada de la prova/ quan arriben temps de soledats i desencants/ no es deixa vèncer/ i la saba de la fe s'escola pel seu tron/ penosa lluita per fer un món encisador".

Antonieta Soterias ens dona un exemple d'amor pels altres i una lliçó que no hauriem d'oblidar. Ara que s'ha parlat tant, arran dels Jocs Paralímpics, que tots hem de tenir les mateixes oportunitats, fem que el seu missatge perduri i no es perdi en el fons de l'oblit.

■ **Magda Revetllat i Barba**

Natura i ecologia

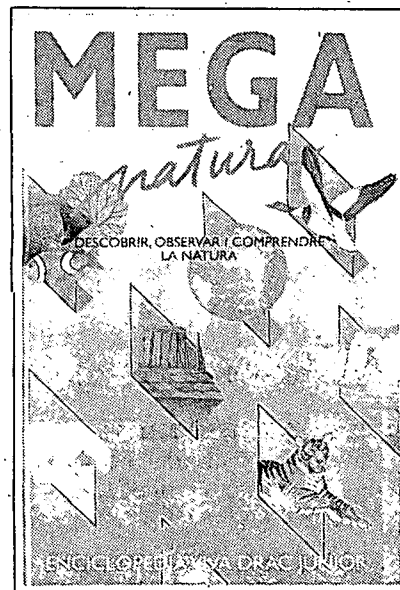
Acaba de sortir MEGA NATURA, un volum més dins de la col·lecció de la Enciclopèdia MEGA per a infants.

El volum està dedicat a un sol tema, la Natura i l'Ecologia, molt presents ara en l'opinió pública.

Segueix el mateix concepte que els darrers MEGAS: panorames a dues planes amb nombroses il·lustracions i textos amples i accessibles.

La primera part, els medis naturals, amb la descripció de la fauna i la flora dels diferents tipus de paisatge dels cinc continents. L'apartat dels Grans Reptes està dedicat al medi ambient i a l'acció de l'home sobre aquest: les activitats industrials, la destrucció dels ecosistemes, la contaminació, les espècies desaparegudes o en perill d'extinció, els mitjans emprats per evitar els efectes de l'industrialització i diverses pàgines dedicades a la nova ciència de l'ecologia. Es completa el llibre amb un annex sobre la classificació dels diferents animals i plantes.

● **C.C.**



Un retaule majestuós

Joaquim Vicente i Ibàñez
M. Lluïsa Orriols Vidal

**ELS ARTÍFEXS
DEL
RETAULE
DE
SANTA MARIA
DE LA GELTRÚ**

Círcol Catòlic

Vilanova i la Geltrú
1992

Les notícies que recull aquest opuscle són importants. Per una banda, Joaquim Vicente i Ibàñez, un jove d'arrels vilanovines, llicenciat en Art i enamorat del barroc, ens dóna a conèixer el resultat d'una recerca pacient i apassionant que l'ha portat a descobrir, sens cap mena de dubte, l'autoria del Retaule Major de la Geltrú. Per l'altra, Maria Lluïsa Orriols i Vidal, descobreix els detalls de la dauració realitzada gairebé cent anys després.

Que aquesta obra entranyable que presideix el Temple Parroquial, passi de ser classificada com a anònima durant segles, a saber-se'n inesperadament noms i cognoms dels seus autors, certament no canvia res, però ens omple de goig.

Perquè en la llarga i accidentada història del

nostre Retaule i en la seva conservació, reparacions i reformes, hi trobem involucrats molts noms de persones que l'han estimat i valorat, i gràcies a elles, a la devoció d'unes, a la generositat d'altres i, fins i tot, a la decisió i valentia de qui en moments tràgics va salvar-lo de la total destrucció, ha arribat als nostres dies amb tota la seva majestàtica bellesa.

És motiu de joia que a la llarga llista de benefactors i estudiosos del

Retaule geltrunenc, hi puguem afegir ara els noms i cognoms dels seus autors i poder agrair-los el gran benefici que amb el seu Art han proporcionat a generacions i generacions de fidels que, al llarg dels segles, l'han contemplat amb amor i veneració.

■ **Bonaventura Orriols i Ferret**

LA SARDANA I LA DANSA

Del sardanisme gironí

Originàriament el color del sardanisme actual en la seva naixença a darreries del segle passat, era només el de les comarques del nord català, les comarques gironines. Més tard, en la seva expansió ha anat adquirint el senyal de dansa nacional de Catalunya que el poble li vol assignar.

De manera bastant generalitzada no hi ha hagut polèmiques importants sobre la procedència d'una determinada actitud sardanista, encara que l'ego particular n'hagi fet ostentació. El sardanisme ha actuat com un gran pare que acull tots els seus fills, i aquesta és l'actitud positiva a prevaldre. Avui, no obstant, em veig obligat a particularitzar el tema i centrar-lo a les comarques de Girona.

Ara fa deu anys l'excel·lentíssima Diputació de Girona, amb la col·laboració d'ajuntaments de les comarques de la Garroixa, Ripollès, Alt i Baix Empordà, Gironès i la Selva, va iniciar la campanya de música per a cobla, a base d'oferir un cicle de concerts de sardanes i música per a cobla, amb la idea de fomentar la difusió de la música catalana interpretada pel nostre peculiar conjunt instrumental que és la cobla.

La idea va progressar ben aviat, i el nombre de localitats que s'afegien a la roda va anar creixent cada any, fins arribar a aquesta desena edició, que presenta 22 concerts confirmats, amb la possibilitat de 7 adhesions més. La tanda de concerts va començar el dia 3 d'octubre a Anglès i està anunciada per acabar el dia 27 de desembre a Llançà. Les interpretacions van a càrrec de la cobla Cadaqués, una formació que està consolidant un prestigi, i cada concert és presentat per Robert Roqué. La importància d'aquesta campanya és òbvia dintre del sardanisme.

Algú opina que les imitacions no són bones; potser no per aquells que veuen superat el seu original. En aquest cas demano: moltes imitacions!

■ Josep Ventura

El Cant Coral

La progressió d'un cor poc conegut

Coral Sant Vicenç, de Mollet del Vallès. *Missa Brevis*, de Wolfgang Amadeus Mozart. *Glòria* i *Magnificat*, d'Antonio Vivaldi. Grup de cambra i solistes. Direcció: Enric Azuaga i Corredor. Catedral de Tarragona. 17 d'octubre de 1992.

Amb tota probabilitat, ningú no inclouria, ara com ara, la Coral Sant Vicenç entre l'èlite de la música coral a Catalunya i podríem trobar lògic que així fos: el cercle dels privilegiats és reduït i de difícil accés. De tota manera, aquesta formació està escalant posicions a un ritme que, si és capaç de mantenir, l'ha de portar en un futur proper a enfrontar amb garanties qualsevol reptre musical que es proposi.

Havíem tingut oportunitat d'escoltar aquest cor en un parell d'ocasions anteriors, encara sota la batuta de Pelegrí Bernal (un músic completíssim, per cert, de qui algun dia caldria ocupar-se més extensament). Ja aleshores, el grup donava mostres d'una preparació musical i vocal que no és comuna, dissortadament, a tots els cors que es llancen a cantar en públic per viles i ciutats. Però en el concert que encetava el cicle tardoral tarragoní la Coral Sant Vicenç va posar de manifest uns nivells de tècnica interpretativa, seguretat i riquesa de

matisos que cal entendre com el resultat inequívoc de la progressió al·ludida. Posats a filar prim, el color de la sonoritat en alguns passatges concrets apareixia com a susceptible de millora. Sigui com sigui, és grat de remarcar que el treball de la coral vallesana va assolir cotes força altes.

El conjunt d'elements que van configurar el concert —cor, solistes, instrumentistes i director— van palesar igualment una bona compenetració, derivada de la preparació de tots ells, però també de la seguretat que dona el fet d'haver actuat junts altres vegades. Pel que fa a l'adequació al clima requerit per les obres, va ser particularment reeixida en la part barroca del concert, és a dir, en la interpretació del *Magnificat* i del *Glòria* de Vivaldi. Aquesta darrera obra, interpretada com a segona part, va ser conduïda amb especial lliurament i intensitat pel jove director Enric Azuaga. Destaquem, finalment, l'atenció amb què el públic que omplia el recinte catedralici va seguir el concert; i és que no hi ha dubte que concerts com aquest desvetllen entre els ciutadans l'afecció a la bona música.

■ Miquel-Lluís Muntané

I Certamen de narrativa breu "Església Viva"

CONVOCA:

Departament de Ràdio del Bisbat de Girona.

LLIURAMENT DELS TREBALLS:

Departament de Ràdio del Bisbat de Girona C/. de l'Albereda, 15, pral. 1a. Tel. (972) 22 27 75

17004 Girona (Gironès)

RESUM DE LES BASES:

Aquest premi s'atorgarà a la millor obra inèdita de narrativa breu. El tema és lliure, si bé és important tenir en compte que els treballs van destinats a un programa radiofònic religiós que té com a finalitat donar una visió cristiana de la vida. No hi ha cap limitació d'edat per participar-hi. Extensió: de 3 a 5 folis.

Els treballs es presentaran per sextuplicat, mecanografiats a doble espai i per una

sola cara, fent-hi constar el nom, l'edat i l'adreça de l'autor. Qui desitgi concursar sota pseudònim haurà d'adjuntar-hi una plica tancada que contindrà les dades de l'autor abans esmentades.

El programa radiofònic "Església Viva" difondrà els treballs guardonats, que podran ser escoltats en les més de vint emissores que l'emeten dins les comarques gironines i del Maresme.

TERMINI DE PRESENTACIÓ DE TREBALLS: 29.01.93

VEREDICTE:

El veredictes es farà públic l'últim diumenge de febrer a través del programa radiofònic "Església Viva".

Dotació:

Primer premi: 15.000 Ptes.
Segon premi: 10.000 Ptes.

II Premi "Josep Lladonosa" de biografia

CONVOCA:

Delegació del Segrià d'Òmnium Cultural. Cercle de Belles Arts. La Paeria.

LLIURAMENT DELS TREBALLS:

Delegació del Segrià d'Òmnium Cultural C/. del Canonge Brugulat, 6. Tel. (973) 27 25 84

25003 Lleida (Segrià)

RESUM DE LES BASES:

Aquest premi és destinat a treballs sobre biografies (vida, obres, fets,...) de persones de relleu nascudes als Països Catalans o que hi estiguin vinculades. Les obres hauran de ser originals i inèdites, escrites en català o en aranès.

Extensió: de 125 a 200 folis.

Els treballs es presentaran per quintu-

plicat, amb indicació expressa del nom del premi al qual opten. L'autor o autors faran constar el seu nom, cognoms, adreça i telèfon. Qui desitgi concursar sota pseudònim, haurà d'acompanyar els originals amb una plica amb la seva identitat dins de sobre tancat, amb la indicació "Premi Josep Lladonosa 1992, conté plica" i el lema identificador.

JURAT:

Manuel Lladonosa, Jaume Magre, Víctor Torres, Romà Sol, Albert Turull i Rosa Mesalles, que actuarà com a secretària.

TERMINI DE PRESENTACIÓ DE TREBALLS: 21.12.92

VEREDICTE: 11.02.93

DOTACIÓ: 300.000 Ptes.

Teniu temps lliure? Guanyeu-vos un sobresou!

CATALUNYA CRISTIANA busca persones com vostè per cooperar en la difusió del setmanari, contactant amb possibles subscriptors. És una tasca apassionant per a la qual no hi ha distinció d'edat ni de sexe. S'estableix una notable compensació econòmica per cobrir despeses i dedicació.

Interessats, truqueu al núm. (93) 487 10 25. Sr. Roigé.



L'objectiu prioritari del Barça ha de ser enguany la lliga



FUTBOL

PRIMERA DIVISIÓ

Celta	0	Atlético	2	Tenerife	2	Zaragoza	2
Sevilla	3	R. Vallecana	2	Barcelona	2	Athlético	1
Osasuna	2	Oviedo	1	Burgos	2	Logroñés	2
R. Sociedad	3	Cádiz	0	Spórting	1	Valencia	0
Real Madrid	3	Español	1	Albacete	1	Deportivo	1

1. Deportivo	16+	6	10
2. Real Madrid	15+	5	10
3. Barcelona	15+	5	10
4. Atlético	14+	4	10
5. Sevilla	13+	3	10
6. Spórting	12+	2	10
7. Valencia	11+	1	10
8. Athlético	11+	1	10
9. Zaragoza	11	1	10
10. Celta	10+		10
11. Osasuna	9-	1	10
12. Español	9-	1	10
13. Tenerife	8-	2	10
14. R. Vallecana	8-	2	10
15. Oviedo	8-	2	10
16. R. Sociedad	7-	3	10
17. Albacete	6-	4	10
18. Cádiz	6-	4	10
19. Burgos	6-	4	10
20. Logroñés	5-	5	10



Stoichkov (Barcelona)

GOLEJADORS

Stoichkov (Barcelona)	10
Bebeto (Deportivo)	7
Zamorano (Real Madrid)	7
Ziganda (Athlético)	7
Futre (Atlético)	6
Suker (Sevilla)	5
Balint (Burgos)	4
Beguirstain (Barcelona)	4
Claudio (Deportivo)	4
Escaich (Espanol)	4
Luis García (Atlético)	4
Merino (Osasuna)	4
Moya (Atlético)	4

SEGONA DIVISIÓ

Sestao	0	R. Madrid	4	Palamós	1	Figueres	0
Mallorca	2	Compostela	0	Barcelona	1	Marbella	0
Lugo	0	Badajoz	2	Villarreal	2	Racing	0
Athlético	2	Castellón	0	Mérida	0	Betis	0
Valladolid	1	Sabadell	0	Lleida	3	Eibar	1

1. Lleida	17+	7	10
2. Racing	15+	5	10
3. Mallorca	14+	4	10
4. Castellón	13+	3	10
5. Barcelona	12+	2	10
6. Real Madrid	12+	2	10
7. Marbella	12+	2	10
8. Betis	11+	1	10
9. Valladolid	11+	1	10
10. Badajoz	10		10
11. Villarreal	10		10
12. Mérida	9-	1	10
13. Athlético	8-	2	10
14. Sabadell	8-	2	10
15. Compostela	7-	3	10
16. Palamós	7-	3	10
17. Sestao	7-	3	10
18. Lugo	6-	4	10
19. Figueres	6-	4	10
20. Eibar	5-	5	10



Moj (Espanol)

GOLEJADORS

Stosic (Mallorca)	8
Christiansen (Barcelona)	6
Aquino (Mérida)	6
Óscar (Barcelona)	5
Pozo (Badajoz)	5
Gálvez (Mallorca)	5
Alcañiz (Villarreal)	5
Maqueda (Barcelona B)	4
Barberá (Sabadell)	4
Borge (Sabadell)	4
Suances (Athlético)	4
Chili (Racing)	4
Mutiú (Racing)	4

LA TRAVESSA

JORNADA 10 (9-11-92)

1. Celta - Atlético	2
2. Sevilla - Rayo Vallecano	1
3. Osasuna - Oviedo	1
4. Real Sociedad - Cádiz	1
5. Real Madrid - Español	1
6. Tenerife - Zaragoza	X
7. Barcelona - Athlético	1
8. Burgos - Logroñés	X
9. Spórting - Valencia	1
10. Albacete - Deportivo	X
11. Sestao - R. Madrid B	2
12. Lugo - Badajoz	2
13. Palamós - Figueres	1
14. Villarreal - Rácin	1

Pleno 15

Mérida - Betis	X
----------------	---

PRÒXIMA BUTLLETA

JORNADA 11 (15-11-92)

1. Ferrol - Aranjuez	
2. Avilés - Toledo	
3. Orense - Oviedo B	
4. Palencia - Barakaldo	
5. Alavés - Zaragoza B	
6. Osasuna B - Andorra	
7. Levante - Valencia B	
8. Cartagena - Ibiza	
9. Torrevieja - Elche	
10. Hércules - Girona	
11. Linense - Betis B	
12. Extremadura - Cacereño	
13. Recreativo - Portuense	
14. Sevilla B - Granada	

Pleno 15

Salamanca - Atlético B	
------------------------	--

LA PRÒXIMA JORNADA

PRIMERA DIVISIÓ

Celta de Vigo - Sevilla
Rayo Vallecano - Osasuna
Oviedo - Real Sociedad
Cádiz - Real Madrid
Español - Tenerife
Zaragoza - Barcelona
Athlético - Burgos
Logroñés - Spórting
Valencia - Albacete
Athlético - Deportivo

SEGONA DIVISIÓ

Sestao - Mallorca
Compostela - Lugo
Badajoz - Athlético
Castellón - Valladolid
Sabadell - Palamós
Figueres - Barcelona
Marbella - Villarreal
Racing - Mérida
Betis - Lleida
Real Madrid - Eibar

El Barça recupera l'alè

El Barça necessitava, més que mai, la victòria davant el Bilbao per allunyar del Nou Camp vells fantasmes d'èpoques passades. Existia el temor que l'equip acusés l'eliminació europea i iniciés una davallada espectacular. No va succeir, tanmateix, res d'això. El públic va mostrar-se comprensiu i va donar suport a l'equip des del primer moment, oblidant-se dels eters embolics entre entrenador i president. I els jugadors varen agrair l'actitud positiva de l'afició, oferint novament espectacle i lluitant de valent.

La darrera victòria a la lliga permet recuperar la confiança en les pròpies possibilitats, mantenir del tot viva la il·lusió per la lliga, que és l'altre gran repte de la temporada. Malgrat l'ensopegada històrica, convé continuar treballant per assolir el campionat espanyol, que té sempre un pes específic molt important.

La derrota del Barça ha de servir de lliçó. És important bandejar un clima excessivament triomfalista de l'entorn, treballar amb humilitat i considerar seriosament qualsevol rival. Això ho ha de tenir en compte l'equip i també la directiva i els aficionats.

El fracàs europeu permet adonar-se que el Barça compta amb un bon equip, que ofereix un gran espectacle en determinats partits, però que no mostra una solidesa suficient. En moments determinants viu situacions d'inestabilitat que el converteixen en un equip fràgil.

■ Tomás Puntí

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Imprès a dues tintes. Enquadrernació Guaflex, amb dues tintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

televisió



Programació del 15 al 21 de novembre del 1992

TV
3

DIUMENGE, 15

09.15 Sardanes
09.30 Clup super 3
12.30 El Show de Jerry Lewis
13.00 Amor a primera vista
14.30 Telenotícies - El temps
15.00 El trànsit
15.10 James Bond Junior
15.40 Tarda de cine: «El nou cas de l'Inspector Clouseau»
17.15 Trànsit
17.35 Efectes especials
18.30 La doble vida d'Henry
19.00 Magnum (D)
20.00 Gol a gol
20.30 Telenotícies - El temps
21.05 30 minuts
21.45 Perry Mason
23.25 Allò, allò!
23.40 T/N Última hora
23.55 Polèmic

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.30 Avanç informatiu matí
07.35 Tom i Jerry
08.15 La pantera rosa

08.30 Telenotícies matí
08.45 Bon dia, Catalunya
10.30 Pel·lícula matí
12.40 El meu carrer
13.05 La successora (D)
14.00 T/M comarques
14.05 Telenotícies Migdia-El temps
15.15 Bona cuina
17.30 Clup super 3
19.15 De què vas!
20.30 Telenotícies - El temps

DILLUNS, 16

08.00 Telenotícies matí
11.50 A cor obert
13.35 Veïns (D)
14.25 El medi ambient
15.15 Califòrnia
16.15 El pare Dowling
17.00 Roseanne
19.45 Ruïna total
20.20 Bona cuina
21.10 Betes i films
21.55 Pantalla: «Història d'amor»
23.50 Telenotícies nit
00.15 Canal 12 (D)

DIMARTS, 17

08.00 Telenotícies matí
11.55 A cor obert
13.35 Veïns (D)
14.25 El medi ambient
15.20 Califòrnia
16.15 El pare Dowling
17.30 Roseanne
19.45 Ruïna total
20.20 Bona cuina
21.10 El perepunyetes
21.35 Amor a primera vista
23.25 Mitges de seda
00.35 Brigada mòbil de Xicagó

DIMECRES, 18

08.00 Telenotícies matí
11.50 A cor obert
13.35 Veïns (D)
14.25 El medi ambient
15.20 Califòrnia
16.15 El pare Dowling
17.25 Roseanne
19.45 Ruïna total
20.20 Bona cuina
21.10 Matrimonis
21.40 Cinema 3

23.25 Telenotícies nit
23.50 240 Robert

DIJOUS, 19

08.00 Telenotícies matí
11.50 A cor obert
13.35 Veïns (D)
14.25 El medi ambient
15.20 Califòrnia
16.15 El pare Dowling
17.00 Roseanne
19.45 Ruïna total
20.20 Bona cuina
21.05 Quico
21.40 El joc del segle
23.05 Actual
01.00 Telenotícies nit
00.20 Hotel Fawltly

DIVENDRES, 20

08.00 Telenotícies matí
11.50 A cor obert
13.35 Veïns (D)
14.25 El medi ambient
15.20 Califòrnia
16.15 El pare Dowling
17.00 Rosanne

20.20 Bona cuina
21.10 Polèmic
22.55 Pel·lícula
01.05 Telenotícies nit
01.30 Cinema de mitjanit: «Triangle mortal»

DISSABTE, 21

09.15 Sardanes
09.30 Clup super 3
12.30 El show de Jerry Lewis
13.00 El joc del segle
14.30 Telenotícies - El temps
15.00 Bona cuina
15.10 Clup Super 3
15.50 Tarda de cine: «Trapezi»
17.35 Mira què diu el nen
18.00 Pel·lícula
19.40 L'espantocells i la Sra. King (D)
20.30 Telenotícies
21.05 El sorteig lotoshaw
21.15 Això és massa
22.05 Cine nit
00.20 Cinema de mitjanit: «El soldat»

TV
2

DIUMENGE, 15

07.30 Jara y Sedal
08.00 Carrusel de las Americas
08.45 TIEMPO DE CREER
09.00 Clásicos de oro
09.30 Grandes interpretes en la 2
10.30 LA MISSA
11.30 PUEBLO DE DIOS
12.00 El mejor deporte
15.30 Documentos: TV
16.30 Cine paraíso: «El cine negro»
18.35 Sala 2
20.00 L'informatiu cap de setmana
20.15 Días de cine
20.45 Línea 900
21.15 La vida es juego
22.15 Estudio estadio
23.30 La barberia
00.30 Llamadas a medianoche
01.15 Sonidos

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.35 El informe del día
09.00 La aventura del saber
12.20 Pase dos
14.00 Ciudad fronteriza
14.30 Teledues
15.00 Cifras y letras
15.30 Los antepasados de los Incas
16.25 La isla del tesoro
19.00 Falcon Crest
20.00 L'informatiu vespre

DILLUNS, 16

10.30 135 escons
11.00 Barberia
13.30 Dibujos animados
16.30 La película de la tarde
18.00 Mundo de fieras
20.30 Atac y Gol
21.00 Los Simpsons
21.30 Aquellos maravillosos años
22.00 La estrella es... Minelli
00.00 Ralli Costa Brava
01.00 Cine club. Clásicos del cine
01.50 Telediario Internacional

DIMARTS, 17

10.30 Bit-TVE
10.40 El llengardaix verd
11.30 Atac i Gol
13.30 Dibujos animados
15.30 Los antepasados de los Incas

16.30 La película de la tarde
18.00 Mundo de fieras
20.30 El mejor deporte
03.00 Treinta y tantos
23.45 El informe del día
00.00 Ralli Costa Brava
00.15 Sueños de carretera
00.35 Línea 900

01.00 Cine club
02.45 Telediario internacional

DIMECRES, 18

09.09 La aventura del saber
10.30 Molt personal
13.30 Dibujos animados
15.30 Descubrimiento del mundo

16.30 La película de la tarde
18.15 Mundo de fieras
20.00 El mejor deporte
21.45 Conèixer Europa
22.55 Especial cine
00.50 El informe del día
01.20 Cine club
02.45 Telediario internacional

DIJOUS, 19

09.45 La aventura del saber
10.30 Prisma
11.10 Barcelona recorda
13.40 Dibujos animados
15.30 Descubrimiento del mundo
16.30 La película de la tarde
18.00 Mundo de fieras
19.35 El mejor deporte
21.30 Queridos cómicos
22.30 Jueves cine
00.15 El informe del día
00.45 Metropolis
01.15 Cine club

DIVENDRES, 20

10.30 Conèixer Europa
11.00 Teledeus
11.30 Lluís Llach, 25 anys
12.00 135 escons
12.30 Más vale prevenir
13.00 Contrapunt
13.40 Dibujos animados
15.30 Descubrimiento del mundo
16.30 Perlas del melodrama
18.15 Mundo de fieras
20.00 El mejor deporte
20.30 Atac i gol
21.00 Alquibla
21.30 El espejo
22.00 Detective privado
23.30 Off cinema
00.25 El informe del día
01.50 Telediario internacional

DISSABTE, 21

07.30 El informe del día
08.00 Carrusel de las Americas
08.55 TESTIMONIO
09.00 Los conciertos de la 2
10.30 ULTIMAS PREGUNTAS
11.00 Parlamento
12.00 El mejor deporte
15.30 Belleza i poder
16.30 Cine paraíso
18.10 Nuestros detectives
20.00 L'informatiu cap de setmana
20.30 Molt personal
21.00 Pista de estrellas
22.00 Festival de cine
23.55 Series de humor
01.25 Sabor a muerte
02.05 El arte del video

EMISSIONS RELIGIUSES

TV1

Dimarts 00.50 Testimonio:

TV2

Dissabte 08.55 Testimonio (Redifusió)
10.30 Últimas preguntas
Diumenge 08.45 Tiempo de creer
10.30 La Misa: amb la participació de la Coral Sant Nicasi del Catllar (Tarragonès, arquebisbat de Tarragona) sota la direcció de Mn. Josep Gil.
11.30 Pueblo de Dios: "Era una maredadéu petita"

CANAL 33

Divendres 19.55 Signes dels temps: reportatge sobre el Secretariat Internacional d'Artistes Cristians i sobre el Multifestival David. Entrevistes amb Mns. José Dammer Bellido, President de la Conferència Episcopal del Perú, parlarà sobre la 4a Conferència de Santo Domingo. Amb el Sr. Fermín Manteca sobre la diada de Germanor. Amb el Sr. Santiago Soro sobre el Centre Català de Solidaritat. Amb Dra. Elisabet Kübler-Ross, sobre la visió cristiana de la mort.

Diumenge 12.05 Signes dels temps (repetició)

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Divendres 21.45 Creure, avui: Tema: Vida més enllà de la mort. Parlarà Mn. Josep Gil, Dr. Teologia i professor d'Escatologia de la Facultat de Teologia de Catalunya. Informatiu. Agenda.

Dilluns 14.00 (Repetició)

Emissions radiofòniques

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

11.00 Retransmissió de la missa conventual de Montserrat.
12.05 Paraules de vida: conversa sobre un tema d'actualitat des de la fe.

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 666)

Diumenge

11.00 Retransmissió de la missa del dia.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 Testimoni: recull de notícies des de la fe. (direcció: Ramon Clivillé)

RÀDIO BARCELONA (OM 828)

Diumenge

21.05 Objectiu, l'home: entrevista amb el P. Cesma que ha assistit al IV Congrés Nacional de Pastoral Penitenciària a Sevilla. Viu en un pis-residència amb 12 joves ex-presidaris a Barcelona. És capellà de la presó de Wad-Ras i Director del Secretariat de la Pastoral Penitenciària de la Conferència Episcopal Espanyola. Fa 21 anys que treballa en el camp de la pastoral de presons. (Direcció: Mn. J.M. Alimbau)

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dimarts

19.30 Obrim camins: Programa de valors humans i cristians.

Donarem notícia de les altres emissions tant per ràdio com per televisió, que ens siguin comunicades

canal
33

DIUMENGE, 15
12.00 **SIGNES DELS TEMPS**
13.00 Esports
15.40 Tarda de cine: «Sheena, reina de la selva»
19.55 Star Trek, la nova generació
20.45 Thalassa
21.30 Gol a gol
23.45 Sputnik concert
00.40 Els cliptoman

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
18.50 Planeta terra
20.40 Tot l'esport
22.00 Les notícies del 33-El temps
22.33 Mi paraules
00.45 Els cliptoman

DILLUNS, 16
16.35 Informació agrària
16.45 Gradul's, ara pot
17.15 Universitat oberta
17.40 Victor
17.55 France Magazine
18.00 Velns
19.45 Hora extra
21.00 Cent per cent futbol
22.38 Diners
23.05 Segle XX
00.05 Jazz & Co.
00.05 La dimensió desconeguda

DIMARTS, 17
16.35 Informació agrària
17.00 Tennis ATP
19.25 Planeta terra

19.45 Més enllà del 2000
20.40 Bàsquetmania
21.38 Sorteig super 10
21.48 Diners
22.15 Scanner
23.10 Tennis ATP

DIMECRES, 18
16.50 Informació agrària
16.30 Gradul's, ara pot
17.00 Tennis ATP
19.25 Planeta terra
19.45 Ciència
20.40 Esports Show
21.38 Sorteig Loot 6/49
21.00 Futbol
22.15 60 minuts
23.10 Tennis ATP

DIJOUS, 19
16.50 Informació agrària
16.30 Gradul's, ara pot
17.00 Tennis ATP
19.40 Vbrià
19.55 Personal i intransferible
20.40 Motor a fons
21.38 Sorteig Super 10
22.15 La nit del cinema al canal 33-Informatiu cinema
22.40 La nit del cinema al canal 33: «El miracle d'Anna Sullivan»
00.25 Curt metratge

DIVENDRES, 20
16.35 Informació agrària
16.30 Gradul's, ara pot
17.00 Tennis ATP

19.45 SIGNES DELS TEMPS
20.40 Futbol 94
22.15 L'imperdible Parke Lewis
22.40 Tennis ATP

DISSABTE, 21
12.00 Els cliptoman (E)
12.15 Zona V
12.50 Sputnik total
13.50 Sputnik Cecília
14.15 Tennis ATP
15.05 Més enllà del 2000
19.00 Esports
21.00 Futbol
23.00 Esports 33
23.10 Flash notícies 33
23.15 Temporada de teatre
00.25 Els cliptoman

TV
1

DIUMENGE, 15
07.30 Me traes de cabeza
08.00 Los primeros de la 1ª
08.30 Para nosotros
12.00 Un, dos, tres
14.30 Me traes de cabeza
15.00 Telediarlo-1
15.35 El príncipe valiente
16.00 Sesión de tarde: «Perdedor nato»
17.45 La hora Warner
18.40 Al filo de lo imposible
19.35 Dirty Dancing
20.25 Menos lobos
21.00 Telediarlo-2
21.30 La película de la semana: «Calles de oro»
23.30 Carol y compañía
23.45 Noticias
23.50 Colón y la era del descubrimiento
00.50 Cine 92: «Pedro Paramo»

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
08.00 Alvin y las ardillas
09.05 Las mil y una Americas
11.20 Cristal
12.45 El show de la una
14.00 L'Informatiu migdia
15.00 Telediarlo-1
15.30 Abigail

20.20 Noticias
20.25 Sin vergüenza
21.00 Telediarlo-2

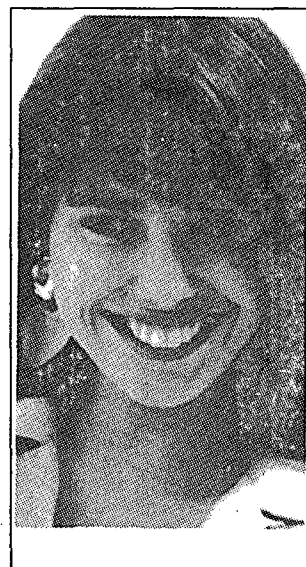
DILLUNS, 16
07.30 Para nosotros
09.35 Tu mundo y el mio
10.30 El club de las mujeres
12.15 L'art de viure
14.25 No te rías que es peor
16.25 Pasa la vida
17.50 Para nosotros
18.40 Primera sesión
20.25 Sin vergüenza
21.30 El precio justo
23.20 Brigada central II
00.30 Telediarlo
00.50 La gran galeria
01.45 Cine 92.

DIMARTS, 17
07.30 Para nosotros
09.35 Tu mundo y el mio
10.30 El club de las mujeres
12.15 L'art de viure
14.25 No te rías que es peor
16.25 Pasa la vida
17.55 Para nosotros
18.45 Primera sesión
20.25 Sin vergüenza
21.30 Objetivo indiscreto
22.10 Cine español

00.05 El autoestopista
00.10 Telediarlo-3
00.55 **TESTIMONIO**
01.00 Grandes músicos
02.00 Cine 92

DIMECRES, 18
07.30 Para nosotros
09.35 Tu mundo y el mio
10.30 El club de las mujeres
12.15 L'art de viure
14.25 No te rías que es peor
16.25 Pasa la vida
17.50 Para nosotros
19.00 Primera sesión
20.25 Sin vergüenza
21.30 Sesión de noche
23.15 Quien sabe donde
00.25 Telediarlo-3
00.50 Patrimonio cultural de la humanidad
01.50 Cine 92

DIJOUS, 19
07.30 Para nosotros
09.35 Tu mundo y el mio
10.30 El club de las mujeres
12.15 L'art de viure
14.25 No te rías que es peor
16.25 Pasa la vida
17.50 Para nosotros
18.25 Primera sesión



DIVENDRES, 20
07.30 Para nosotros
09.35 Tu mundo y el mio

10.30 El club de las mujeres
12.15 L'art de viure
11.15 Noticias
14.25 No te rías que es peor
16.25 Pasa la vida
17.45 Para nosotros
18.30 Oxígeno
19.20 Fanático
19.50 Ponte a punto
20.25 Sin vergüenza
21.30 Un, dos, tres.
00.00 Crónicas del mal
00.30 Telediarlo-3
00.45 Cine de medianoche
02.20 Cine 92

DISSABTE, 21
07.30 Fanático
08.00 A punto
08.30 Para nosotros
12.00 Hola Raffaella
14.30 Los primeros de la 1ª
15.00 Telediarlo-1
16.00 Sesión de tarde y aventura
17.25 Club Disney
20.00 Telefilme
21.00 Telediarlo-2
21.30 Informe Semanal
22.30 Viendonos
23.55 Noticias
00.00 Alucine
01.25 El precio justo

antena
3

DIUMENGE, 15
07.00 Festival de dibujos animados
09.00 Se busca una estrella
11.00 El hombre de los seis millones
12.00 Centímetros cúbicos
13.30 Farmacia de guardia
14.00 Para ti...
14.30 Salvados por la campana
15.00 Noticias
15.30 Supercine del domingo
17.30 Paloma solitaria
19.15 Vaya fauna
19.45 El supergordo
20.30 Noticias
21.00 Los domingos por Norma
22.30 La escena del crimen
23.30 Noche de lobos: «Society»
01.30 De tu a tu

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.30 La guardería
09.30 Viva la vida
10.00 Arevate
10.45 Cara sucia
11.30 Vivir, vivir

12.40 Santa Barbara
13.30 Supermarket
15.00 Noticias
20.30 Noticias

DILLUNS, 16
14.00 Cosas de casa
15.30 Telecine: «Único testimonio»
17.15 Hanna Barbera
17.30 La merienda
18.30 El equipo A
19.30 La ruleta de la fortuna
20.00 Aquellos maravillosos años
21.00 Con ustedes... Pedro Ruiz
21.15 Supercine
23.15 Encantado de conocerte
00.15 Noticias
00.45 Formula futbol
01.45 Cine de madrugada: «El irlandés»

DIMARTS, 17
14.00 Cosas de casa
15.30 Telecine: «Mares de China»
17.30 La merienda
18.30 Nuevos policías

19.30 La ruleta de la fortuna
20.00 Aquellos maravillosos años
21.00 Con ustedes... Pedro Ruiz
21.15 Al ataque
22.30 Queremos saber
00.00 Noticias
00.30 3 de Antena 3
01.00 Cine de madrugada: «El monstruo de Yucca Flats»

DIMECRES, 18
14.00 Cosas de casa
15.30 Telecine: «Alto secreto»
17.30 La merienda
18.30 Un ángel en las calles
19.30 La ruleta de la fortuna
20.00 Aquellos maravillosos años
21.00 Con ustedes... Pedro Ruiz
21.15 La película del miércoles
23.15 La noche de Hermida
00.30 Noticias
01.15 Debate abierto
01.45 Cine de madrugada: «Adios ala vida»

DIJOUS, 19
14.00 Cosas de casa
15.30 Telecine: «Rapping»
17.30 La merienda
18.30 Jinete Neon
19.30 La ruleta de la fortuna
20.00 Aquellos maravillosos años
21.15 Las aventuras del joven Indiana Jones
22.15 Farmacia de guardia
22.45 De tu a tu
00.00 Noticias
00.45 En el calor de la noche
01.45 Jeans, news and rock and roll
02.00 Cine de madrugada: «Así es mi tierra»

DIVENDRES, 20
14.00 Cosas de casa
15.30 Telecine: «Acción ejecutiva»
17.30 La merienda
18.30 El coche fantástico
19.30 Super juego
20.00 La ruleta de la fortuna
21.00 Con ustedes... Pedro Ruiz

21.15 Sabor a Lolos
22.45 Comedia española
00.45 Noticias
01.15 La clave

DISSABTE, 21
07.30 Festival de dibujos animados
09.00 Se busca una estrella
11.30 Supercatch
12.00 Los gladiadores de America
13.00 Al ataque
14.00 Popeye y su hijo
14.30 Salvados por la campana
15.00 Noticias
15.30 Super cine del sábado: «Star Crash»
17.30 Paloma solitaria
19.15 Cosas de casa
19.45 Raíces
20.30 Noticias
21.00 Quedate con la copia
22.00 Serie por determinar
23.00 Serie por determinar
00.00 Cine de noche: Sesión continua

tele
5

DIUMENGE, 15
07.10 Entre hoy y mañana
07.30 Skippy
08.00 Telebuten
10.30 Presing catch
11.00 Vivan los compis
11.30 Vip guay
12.00 Matinal de cine
13.35 Telecomedia: «Viviendo a tope»
14.00 Campeones previos
15.00 Tarzan
15.30 Cine fiesta
17.30 Gran pantalla TV
19.00 Xuxa Park
20.15 Todo por la pasta
21.00 Vivan los novios
21.45 Querida Concha
00.15 Entre hoy y mañana
00.40 Canción triste de Hill Street
01.30 Madrugada Pop
02.15 Petrocelli

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.05 Entre hoy y mañana
07.25 La extraña pareja
07.55 Desayuna con alegría
09.25 Hotel

10.15 Entre platos anda el juego
12.30 «María de Nadie»
13.20 «...A mediodía alegría»



13.50 Los Ropper
14.20 Queridos padres
14.55 Entre hoy y mañana
15.30 Las dos Dianas
17.45 Super Guay
20.45 Telecupón

21.05 La loba herida

DILLUNS, 16
10.45 Cine corazón
16.20 Se acabó la siesta
19.30 Hablando se entiende la basca
20.00 Su media naranja
22.00 Vivan los novios
21.50 Espacio por determinar
23.00 Noche de miedo
00.30 Entre hoy y mañana
00.55 Madrugada de cine

DIMARTS, 17
10.45 Cine corazón
16.20 Se acabó la siesta
19.45 Hablando se entiende la basca
20.00 Su media naranja
22.00 Vip 93
00.20 Entre hoy y mañana
00.45 Hablando se entiende la gente
01.45 Mannix

DIMECRES, 18
10.45 Cine corazón
16.20 Se acabó la siesta

19.30 Hablando se entiende la basca
20.00 Su media naranja
22.00 Cine 5 estrellas
00.00 Entre hoy y mañana
00.20 Camino del infierno
00.55 Noche de miedo
01.10 Nueva misión imposible
02.00 Pase por caja

DIJOUS, 19
10.45 Cine corazón
16.20 Se acabó la siesta
19.30 Hablando se entiende la basca
20.00 Su media naranja
22.00 Amor, humor y música
23.45 Humor cinco estrellas
00.30 Entre hoy y mañana
00.55 Pressing Boxeo
01.55 Dos contra el crimen

DIVENDRES, 20
10.45 Cine corazón
16.20 Se acabó la siesta
19.30 Hablando se entiende la basca
20.00 Su media naranja

22.00 Sensación de vivir
22.55 Melrose place
23.50 Contacto con tacto
00.20 Entre hoy y mañana
00.45 Hablando se entiende la gente
01.45 Starsky y Hutch
02.35 F.B.I.

DISSABTE, 21
07.10 Entre hoy y mañana
07.30 Skippy
07.45 Telebuten
10.30 Presing catch
11.00 Vivan los compis
11.30 Vip guay
12.00 La quinta marcha
13.00 Telecine, ¿Digame?
15.00 Sandokan (dibujos animados)
15.30 Cine fiesta
17.25 Gran pantalla TV
19.00 A fuerza de cariño
20.00 Viva los novios
20.45 La loba herida
22.00 Noche de acción
00.00 El millonario
00.45 Entre hoy y mañana
02.25 El gran Chaparral



GENERALITAT DE CATALUNYA



AQUEST TELÈFON SAP ESCOLTAR

Qualsevol dubte, avís, idea o suggeriment sobre el món dels infants, serà escoltat.

Perquè el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya posa a la seva disposició el **Telèfon de la Infància.**

Un telèfon important, per als nostres nens, que sabrà informar, atendre i ajudar a solucionar tots els temes

que afectin directament aquells qui seran el futur de Catalunya. Una sola trucada al **900 300 100** posarà en moviment tot un grup d'especialistes en saber escoltar i respondre.

Departament de Benestar Social

Amb la col·laboració de la Federació de Municipis de Catalunya
i l'Associació Catalana de Municipis.

PER AJUDAR

SOM 6 MILIONS

ELS NOSTRES NENS

LITÚRGIA / CULTURA

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

Nº
83

L'ESGLÉSIA CELEBRA

➤ a cura de PIETAT CAMPAJÓ

15 de novembre. Diumenge XXXIII de durant l'any. Lectures: Primera Ml 3:19-20a; Salm 97; segona 2 Tl 3:7-12; tercera Lc 21:5-19.

16 de novembre. Dilluns de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: Primera Ap 1:1-4; 2:1-5a; Salm 1; segona Lc 18:35-43.

17 de novembre. Dimarts de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: Primera Ap 3:1-6.14-22; Salm 14; segona Lc 19:1-10.

18 de novembre. Dimecres Dedicació de la Catedral de Barcelona. Lectures: Primera Ap 4:1-11; Salm 150; segona Lc 19:11-28.

19 de novembre. Dijous de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: Primera Ap 5:1-10; Salm 149; segona Lc 19:41-44.

20 de novembre. Divendres de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: Primera Ap 10:8-11; Salm 118; segona Lc 19:45-48.

21 de novembre. Dissabte. La Presentació de Sta. Maria. Lectures: Primera Ap 11:4-12; Salm 143; segona Lc 20:27-40.

22 de novembre. Diumenge: Jesucrist, Rei de l'Univers. Lectures: Primera 2 Dn 7:13-14; Salm 121; segona Ap 1:5-8; tercera Jo 18:36-37.

Litúrgia de les Hores
Setmana 4

Diumenge: Tot propi.

Dilluns: De fèria.

Dimarts: Sta. Isabel d'Hongria. Memòria obligatòria.

Dimecres: De fèria. A Barcelona dedicació de la Catedral. Festa.

Dijous: De fèria.

Divendres: De fèria.

Dissabte: La Presentació de Sta. Maria Verge. Memòria obligatòria.

Diumenge XXXIV: Ntre. Sr. Jesucrist, Rei de l'Univers. Solemnitat.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

12 de novembre de 1992

CALENDARI

Diumenge, 15 de novembre. XXXIII de durant l'any. Sts. Albert el Magne, b. dr.; Eugeni, arquebisbe, i Leopold, emp.

El sol surt a les 6,39 i es pon a les 4,52 — Hora solar.

Dilluns, 16 de novembre. Stes. Margarida d'Escòcia, reina; Gertrudis la Magna, vg. i St. Edmond, b.

Dimarts, 17 de novembre. Sta. Isabel d'Hongria. Sts. Gregori Taumaturg; Iscle i Sta. Victòria, mrs.

Festa major a Bàscara, Breda, Conesa, Rajadell i St. Pol de Mar.

Dimecres, 18 de novembre. Dedicació de la Catedral de Barcelona i de les Basíliques de St. Pere i St. Pau a Roma. St. Aureli, mr.

Dijous, 19 de novembre. Sts. Faust, diac.; Crispí, b. i Abdies, prof.

Divendres, 20 de novembre. Sts. Adventor i Octavi, solds. mrs. i Benigne, b.

Dissabte, 21 de novembre. La Presentació de la Mare de Déu. St. Honori, mr.

Diumenge, 22 de novembre. Solemnitat de Jesucrist, Rei. Sta. Cecília, vg. mr. Sts. Filemó i Apfia, esposos, mrs.

D'ACÍ I D'ALLÀ

El combat espiritual

➤ PERE CAMPÀS BONAY *Monestir de L'Estany*

Sant Pau descriu com un combat espiritual amb el maligne la lluita del cristià per conservar-se en Déu o per accedir a ELL. Els qui avui volen racionalitzar-ho tot, reduint-ho a qüestió de neurones, si escoltessin la relació d'algunes persones que se senten interiorment dividides o com a mers espectadors del pecat que els arrossega i abat, comprendrien millor la manera d'expressar-se de Sant Pau. ¿Què significa l'actual ressorgiment modern de la creença en els fenòmens diabòlics, justament ara que els predicadors catòlics s'han posat d'acord a no parlar-ne?

HOMES I INSTITUCIONS

Soprano barcelonina de fama internacional

Victòria dels Àngels

Quan en la clausura de les Olimpíades celebrades a l'Estadi, es deixà sentir la veu prodigiosa de la nostra diva interpretant impecablement, el "Cant dels ocells", recordàrem amb emoció un temps passat en què era reconeguda arreu del món com "la fabulosa soprano catalana". Actualment, els seus recitals continuen arrencant entusiàstiques ovacions dels públics més selectes.



Victòria dels Àngels, és una dama senzilla, res de bohèmia ni rareses de "diva". Els peus segurs, afermats a la terra i si alguna cosa vola no és precisament el cap, sinó el cor, tal com ho diu un biògraf seu ja desaparegut i fervent admirador de la soprano, nascuda a la Universitat de Barcelona, on el seu pare era bidell.

Ja de petita —uns 7 anys— la nena, de bon matí, anava a una aula deserta de la Universitat on hi havia un piano vertical i així, començaren modestament els primers coneixements intuitius de música. Un dia, mentre Victòria dels Àngels es trobava a l'aula solitària, davant el "seu piano", s'escaigué de passar el Rector de la Universitat. En sentir aquella veu tan bonica, restà perplex. Es trobava davant un prodigi, més que res una nena prodigi.

I així començà tot.

—Com te dius? —va preguntar-li el Rector.

—Victòria dels Àngels —contestà la menuda.

—Quin nom més bonic per triomfar —i meravellat de la troballa digué—: Demà us faré dur el piano al pis i més endavant l'afinarem; perquè tu ets la filla del Bernardo, veritat?

La nena sols respongué: —Sí, senyor...

A poc a poc anaren succeint-se els esdeveniments i amb la seva germana Carme, una mica més gran que ella, anaren al Conservatori del Liceu, on-la va rebre Mercè Plantada, professora de "lied", però degut a la tendra edat de

Victòria no fou fins als 14 anys que es posava sota la direcció de la professora Dolors Frau —1940—. Quatre anys més tard, féu el seu debut oficial a l'"Associació de Cultura Musical" i el 1945 cantava al Liceu "Les noces de Figaro". En aquest teatre hi actuà durant els anys 1955, 56, 58 i 67.

Val a dir també que l'any 1949 guanyà el Concurs Internacional de Cant de Ginebra. Debutà a París amb Faust, així com també al Covent Garden, de Londres i a l'Scala de Milà, amb "Ariadna a Naxos", de Richard Strauss.

Tot en la vida artística de Victòria dels Àngels foren triomfs i glòria: Ja als primers anys, Joaquín Rodrigo havia escrit el seu deliciós "Tríptico" sobre les poesies franciscanes de mossèn Cinto Verdaguer, pressentint potser ja l'interpret de L'Atlàntida, com així succeí en l'òpera del seu admirat mestre Manuel de Falla i la col·laboració d'Ernesto Halfter, estrenada primer al Liceu i després al Teatre Falla de Cadis, dirigida per Eduard Toldrà, el gran mestre desaparegut, que tant estimàvem.

Poc després Victòria era al Festival de Bayreuth, per cantar Wagner, davant d'un dels públics més exigents...

Així aniríem esmentant èxits i triomfs d'aquesta catalana universal de veu meravellosa, talment com un enfilall de notes vingudes d'un món encantat i màgic.

Heus ací, breument, la trajectòria d'una diva que ha portat arreu del món l'incomparable i exquisit prodigi del seu cant.

➤ P.C.

Recentment s'ha publicat una entrevista amb el Cardenal König, arquebisbe emèrit de Viena, i un dels participants més anomenats del Concili Vaticà II. És una conversa sobre diversos aspectes del passat i del present, amb perspectiva de futur, de la vida de l'Església. Ocupen un lloc destacat els records de la primera sessió del Concili, l'any 1962.

En aquest context, el Cardenal König diu: "Es va decidir de començar amb la litúrgia, pensant que era un tema fàcil..." Li pregunta el periodista: "I no ho era?". Continua el Cardenal: "Al contrari. Al meu entendre fou un error començar els treballs conciliars amb aquella constitució. I era un error més greu encara realitzar aquella reforma massa de pressa, tot i que vist des de fora es tractava 'només' de canviar la llengua, la situació del sacerdot durant la celebració, la col·locació de l'altar..."

Aquestes paraules del Cardenal König relaten molt bé, segurament, quin era l'ambient al Concili en començar les discussions conciliars. D'una banda, la necessitat de fer un cert "rodatge" del treball en comú; d'una altra, la concordància unànime dels Pares sobre la necessitat de la reforma litúrgica, expressada en la consulta preconiliar; de l'altre, encara, l'acceptació de principi —de part de la majoria— del text sobre la litúrgia proposat per la Comissió preparatòria. Tot això facilitava la decisió presa. Després, en acabar la primera sessió, el papa Joan XXIII veia en aquesta decisió un senyal de l'orientació bàsica de l'Església, dedicada a la lloança divina, i el mateix repetia Pau VI, un any després, en comentar el fet que la Constitució sobre la Litúrgia havia estat el primer fruit del treball conciliar. De fet, ja durant la primera sessió del Concili, l'únic text votat —si bé provisionalment— pel Concili fou el primer capítol de la Constitució "Sacrosanctum Concilium" (sc).

Allò que inquieta, però, en les paraules del Cardenal König és el seu testimoni del que es pensava en aquell moment: la litúrgia era un tema fàcil, qüestions de canvi de llengua i de col·locació de

VIURE EN L'ESGLÉSIA

> a cura del Dr. PERE TENA

El primer tema del Vaticà II

l'altar... Que la manera de pensar era aquesta ho manifesten les discussions conciliars, centrades en aquells primers dies sobretot en aquestes qüestions.

• Vist des d'ara

Trenta anys després, el Cardenal König creu que aquella decisió fou un error. No em sento d'acord amb aquesta afirmació. Prefereixo continuar pensant, com Joan XXIII i Pau VI, que aquella decisió implicava un disseny de Déu per a la seva Església, ni que fos presa enmig de visions molt "pràctiques", i fins a cert punt d'oportunitat. El que cal, com en tots els signes, és llegir-lo. En efecte, com diu el mateix Cardenal en un altre moment de l'entrevista, la voluntat dels Pares del Concili era d'establir un diàleg amb el món contemporani, comunicar amb l'exterior, anunciar la Bona Nova als homes... Joan XXIII ho havia dit amb una imatge: cal fer l'Església tan bonica que tothom tingui ganes de venir-hi.

També en aquestes intencions podia haver-hi una interpretació menor, fluixa, com si els Pares conciliars

volguessin obtenir un relleu mundà, o dominar en nom de l'Evangeli la societat humana, imposar-se. Però sabem prou bé que l'orientació del Concili no fou pas aquesta, en relació amb el món. N'hi ha prou amb llegir la Constitució "Gaudium et Spes" per confirmar-ho.

És aquí precisament que esdevé intens el valor de signe de la cronologia del treball conciliar, expressat, si hom sap llegir-ho a la llum de la fe, en els dos primers articles de la Constitució sobre la Litúrgia. El seu contingut, en resum, és: la tasca del Concili, en els diversos aspectes que es proposa, troba en la Litúrgia de l'Església el punt d'encontre i de síntesi; el motiu és aquest: en la celebració litúrgica es fa visible en manera eminent el misteri de Crist i l'autèntica naturalesa de l'Església. Només l'Església que sap celebrar sabrà dialogar justament. ¿Creu algú que tractar sobre Litúrgia es limita a discutir sobre una llengua o una altra, sobre una antífona més o menys? Va errat. Tractar de la Litúrgia de l'Església és tractar de la vida cristiana, i de la seva renovació, del dinamisme ecumènic de l'Església i del seu impuls missioner (vegeu article 1 de Sacrosanctum Concilium).

Parlar de la Litúrgia és parlar de l'Església mateixa.

¿Creu algú que dialogar amb el món contemporani per anunciar l'Evangeli és entrar en la mundanitat, adaptar-se al món present? Va errat. La tasca de l'Església comença sempre per la lloança i l'acció de gràcies al Pare del qual ve per Jesucrist, i amb la força de l'Esperit Sant, la missió de fer deixebles tots els pobles, batejant-los i ensenyant-los a viure d'acord amb la Paraula de Déu, en el camí dels homes.

La prioritat de la Constitució sobre la Litúrgia pot considerar-se com un avís silenciós però decisiu per a l'Església del Concili i del postconcili. Quan aquest avís s'oblida, o s'ha oblidat durant aquests trenta anys, neixen les malformacions i les desorientacions. Aleshores, la Litúrgia es converteix en "un tema fàcil", en uns canvis superficials, que qui més qui menys cadascú s'atreveix a fer pel propi compte, mentre el diàleg amb el món, naufraga enmig de les paraules del món, quan les "paraules" no són el ressò de la Paraula que Déu continua dient al seu poble, sobretot en la celebració litúrgica (vegeu n. 33 i 7 de SC).

LECTURES BÍBLIQUES

Cicle litúrgic "C" / DIUMENGE XXXIII DURANT L'ANY

Primera lectura

"Per a vosaltres sortirà el sol de la felicitat"

La imatge del foc purificador és una de les més usades pels profetes per anunciar el dia del judici de Déu. En el Nou Testament, el Baptista anunciava que el Messies vindria a submergir els homes en l'Esperit i en el foc. La imatge del sol que alegra els "qui veneren el nom de Déu" és com una antítesi del foc destructor. Totes aquestes imatges accentuen allò que Jesús anuncia a l'evangeli: el sofriment que portarà a la vida.

LECTURA DEL LLIBRE DEL PROFETA MALAQUIES (3:19-20a)

Vindrà aquell dia abrusador com una fornalla. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

Salm responsorial

"Ve el Senyor a judicar amb raó tots els pobles"

Les paraules del salm expliciten l'anunci profètic: és el Senyor el qui ve a judicar el món. La seva vinguda, però, és motiu de joia, d'acclamació i de lloança. Els qui viuen segons la Paraula de Déu no poden mirar d'altra manera el judici de Déu sobre la seva vida i sobre la història.

SALM 97:5-6,7-9b,9cd (R.: 9)

Canteu al Senyor les vostres melodies,
canteu-li al so de les cítares;
aclameu el rei, que és el Senyor,
amb trompetes i tocs de corn.

**R.: Ve el Senyor a judicar
amb raó tots els pobles.**

Bramula el mar amb tot el que s'hi mou,
el món i tots els qui l'habiten;
tots els rius aplaudeixen,
i aclamen les muntanyes
en veure que ve el Senyor
a judicar la terra. R.

Judicarà tot el món amb justícia,
tots els pobles amb raó. R.

Segona lectura

"Qui no vulgui treballar, que no mengi"

Les paraules de l'apòstol són contundents i realistes. L'esperança cristiana i la paciència no tenen res a veure amb unes actituds despreocupades i falsament místiques. Els cristians de Tessalònica necessitaven aquesta reprensió: havien tret

conclusions equivocades de l'esperança del retorn del Senyor.

LECTURA DE LA SEGONA CARTA DE SANT PAU ALS CRISTIANS DE TESSALÒNICA (3:7-12)

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia, per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra manutenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: "Qui no vulgui treballar, que no mengi". Us escrivim això perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, a més de no treballar, es posen on no els demanen. A tots aquests, els ordenem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen.

Tercera lectura

"Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida"

No és pas massa falaguera la perspectiva d'allò que espera als deixebles de Crist. Malgrat tot, la visió última és la salvació, i això és el que compta. Jesús indica el lloc de la paciència en la nostra vida quotidiana: sofrir amb constància. La vinguda del Senyor no és pas anunciada com quelcom banal: es tracta d'un esdeveniment que ho capgira tot.

LECTURA DE L'EVANGELI SEGONS SANT LLUC (21:5-19)

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven. Jesús digué: "Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra". Llavors li preguntaren: "Mestre, ¿quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?"

Jesús respongué: "Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropiaran el meu nom. Diran: "Sóc jo", i també: "Ja arriba el moment". Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida". Després els deia: "Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amenaça.

Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloquència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida."

Visió del final (Lc 21:5-19)

L'única seguretat

Diumenge passat acabàvem la lectura de l'evangeli contemplant com Jesús feia callar els seus adversaris. Fariseus, escribes i seduceus es quedaven sense paraules: **Ja no s'atrevien a preguntar-li res més**, anotava l'evangelista (20:40). Llavors és Jesús qui passa a l'atac i els demana que responguin a una qüestió sobre el Messies, fill i Senyor de David (vv. 41-44). I sense esperar la resposta, que no tenen, critica durament els mestres de la Llei, tot advertint al poble que hi vagin amb compte (vv. 45-47). Jesús fa trontollar fins a esfondrar-los els pilars que sostenien el concepte "naturalista" de la religió. La salvació que ell porta —el Regne de Déu— ni passa per la successió humana (vv. 41-44), ni s'aguant a base del poder humà, per més que es disfressem de sagrat. Déu és l'única seguretat fiable —perquè no falla mai— de la humanitat que busca la salvació. I aquesta seguretat té una expressió molt clara: es diu pobresa, que és el millor camí cap a l'esperança en la utopia de la comunió universal com a resposta a l'amor que Déu ens té. Vetaquí l'autèntica realització de l'home. Els deixebles de Jesús de tots els temps i de tots els llocs cal que es guardin de caure en els parany dels honors i del diner, que porten de dret a la injustícia i a l'opressió dels més febles (vv. 46-47). L'exemple és la viuda pobra que, tot i donar una insignificant moneda per al sosteniment del temple, de fet és la qui ofereix més perquè és ella mateixa la qui es dona: **Ella, que ho necessitava prou, ha donat tot el que tenia per a viure** (21:4). El deixeble de Jesús no es valora per la quantitat de l'ofrena sinó per la qualitat de la pròpia donació, la qualitat del seguiment de Jesús i presentar-se davant Déu com un pobre, amb les mans obertes, per rebre el do de la salvació-realització humana plena. Doctrina nova, forta, que afronta sense artulugis ni enganys de cap mena el pas de la creu-mort per néixer a la glòria-vida. Era —i és— tan forta aquesta doctrina, que en sentir-la llavors, de les files dels mateixos deixebles surt una digressió per tal de cridar l'atenció sobre un altre tema: **Alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven** (v. 5). Davant de l'aventura de confiar-ho tot en Déu, s'aferren a les estructures religioses que creuen que donen seguretat. L'etern problema de fiar-se sempre més del que inventem i organitzem els homes que de l'evangeli del disseny del Senyor.

La destrucció del temple

Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra (v. 6). La resposta de Jesús és com un cop de maça al cap dels deixebles. No us aferreu ni us refieu de les estructures, els diu: Ni són déus ni les hi heu de convertir. Tot passa. Tot arriba un moment que s'aclofa i desapareix. No es poden confondre amb Déu els simples camins que sols tenen la finalitat de menar-hi. I sorgeix una altra pregunta, aquesta vegada interessada, però que demostra que no han entès res —no hem entès res tampoc nosaltres— de l'esperit del evangeli: **Mestre: quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?** (v. 7). La nostra instal·lació en formes i estructures ens fa rebels al canvi i cecs als camins de llibertat i de salvació que Déu

obre davant nostre. Ens aferrem al nostre interès, el nostre egoisme, que resulta que és justament la nostra perdició. La pregunta intenta assegurar-se una bona plaça en la situació que diu que vindrà: Si el temple s'esfondra i l'ordre que suposa es desbarata, mireu de situar-nos bé en el nou ordre. Idolatria pura: deixem un déu que desapareix i ens procurem un altre que estigui en alça. Jesús aprofita l'avinentsa per instruir els deixebles i guarir-los de qualsevol vel·leïtat messiànica. Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropriaran el meu nom. Diran: "Sóc jo", i també: "Ja arriba el moment". Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells (v. 8). Assenyala els falsos messies, que al llarg de la història de l'Església han aparegut, apareixen i apareixeran oferint salvacions i seguretats que no tenen res a veure amb el misteri de la creu-resurrecció. **Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells!** El camí de Jesús és d'absoluta fidelitat a la novetat de la Bona Nova de Déu. Per entrar al Regne cal passar per la creu, la destrucció del mateix cos de Crist, per alçar-se victoriosos en la resurrecció. El cos de Crist físic i també tot allò que de temporal i funcional pugui tenir el cos místic de Crist, que és l'Església. Res d'instal·lació en cap estructura. L'Església ha de caminar amb fidelitat a Jesucrist cap a la seva resurrecció. Cap a la realització del pla de Déu.

"No us alarmeu"

Avancem cap a la fi entre guerres i revoltes, terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, fets espantosos i senyals d'amenaça. Això ha de succeir primer, en el temps de la història, però la fi no vindrà de seguida (vv. 9-11). El deixeble no pot ser catastrofista. Tampoc no pot ser ingenu. En el món dels homes el mal fa el seu camí, i també i sempre són els febles els qui sofreixen tots els mals. Però la salvació de Déu també fa el seu camí. El deixeble ha de donar testimoniatge valent d'esperança i lluitar amb totes les seves forces contra el mal. Per això es trobarà sempre en la persecució. Se us enduran detingut, us perseguiran us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom (v. 12). Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom (vv. 16-17). L'església crucificada com Jesús. És la garantia que es troba en el camí autèntic. Que no hi hagi ningú que pretengui escamotejar aquest camí de la creu. **Feu des d'ara el propòsit de no preparar-vos la defensa** (v. 14). La defensa de cara als perseguidors de fora i la defensa de cara endins per mirar de convèncer la pròpia consciència d'abandonar el camí de l'evangeli per avançar per altres mètodes més humans. **Jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la** (v. 15). El camí és difícil. Però no estem sols. L'Esperit és amb nosaltres i ens porta. La seguretat de la salvació no la construïm nosaltres. Ni tant sols la guanyem. És do de Déu, fidel i constant fins a la fi del món. Sols se'ns demana ser valents i fidels. **Sofrint amb constància** —sempre el misteri de la creu— us guanyareu per sempre la vostra vida (v. 19).

36. EL TEMPS DE L'HOME I L'ETERNITAT DE DÉU



En Jaume havia demanat l'endemà. Jo li vaig encomanar que telefonés a casa meua per avisar que em quedaria uns quants dies més a Sant Miquel. Jan'havia parlat amb el Germà Ramon.

Després de xerrar força estona, en Jaume exclamà:

—La vostra vocació és temptadora, Germà Ramon! Disposar de tot el temps del món per pregar, contemplar, pensar en la vida eterna...!

Em costa d'entendre, però, la coherència de la "fugida del món" i el viure per Déu, sense que suposi un desentendre's de les necessitats dels homes.

El que se'n diu: SOLIDARITAT.

Els joves som, avui, molt sensibles a aquest aspecte de la vida evangèlica...

La cara de l'ermità canvià ràpidament d'expressió. A mi no m'estranyà, però vaig notar la sorpresa d'en Jaume, i malgrat que el Germà Ramon es posà molt seriós, el seu rostre no perdé la serenitat que sempre irradiava. Es veia que anava a parlar, però s'hi pensà molt. A la fi digué:

—Noi, com t'ho explicaré?

Em sabia molt de greu que la meua vida fos només "pregar, contemplar i pensar en la vida eterna"...

A veure si et sé aclarir com la vida contemplativa és i ha de ser un testimoni, potser amagat —perquè no tothom ho capta—, d'UNITAT, d'això que tu dius: UNIÓ amb Déu i SOLIDARITAT amb els homes...!

—Sóc tot orelles —féu en Jaume il·lusionat i amb molta simpatia.

—¿Realment t'ho creus que la vocació al desert és un desentendre's de les necessitats dels homes?

—¿Oi que no pot ser que la VIDA que Jesús ens ha donat amb la seva vinguda i ens ha promès per quan tomí, pugui viure's aïllant-se de tot i de tothom?

—Te n'adones que la vida contemplativa sols té sentit en la mesura que comparteixes la VIDA de Jesús amb tots i cada un dels salvats per Ell?

—¿No saps que endinsant-te en la Formosa de Déu hi pots trobar tots els homes i dones que han estat, són i seran amb totes les seves ànsies, penes, anhels, il·lusions, desenganys, febleses, covardies, sofriments...?

En Jaume estava com encantat. Això féu que l'ermità li preguntés:

—Em segueixes? Que m'entens?

—Potser no gaire —digué en Jaume, deixondint-se—,

però almenys ho intueixo. Continueu, sisplau!

—¿No veus que per molt lluny que estiguis... amb la pregària i la penitència pots arribar a tothom i a tot arreu?

—La pregària i la penitència es poden traduir per amor, oi?

—Sí, i tant! I, encara més, ¿no has pensat que per molt sol que visquis hi ha una cosa que, vulguis o no vulguis, sempre la compartiràs amb tots els vivents?

Em refereixo al TEMPS!

Aquests instants que passen ara per a nosaltres... passen també per a tothom.

Aquests instants que són irrepetibles; que un cop han passat, han passat per sempre i per a tothom:

Per a algú, seran conscients; per a altri, inconscients...

Per a uns, aprofitats; per a altres, desaprovats...

Per a uns, seran de dolor i de penes; per a altres, d'il·lusió i d'alegries...

—Oi que hem canviat de tema?

—Potser sí, però al final tot lligarà, ja ho veuràs!

El temps és una dimensió que ens embolcalla tots, d'un a un, sense excepció...!

¿No et sembla que, en la mesura que nosaltres ara aprofitem aquests instants per lloar Déu, vivint intensament i conscient aquesta estona... d'algunamaneal'aprofitem per a tothom?

—Com?

—Segons l'actitud interior que

tinguem quan ens dediquem a la pregària, podem demanar tot allò que molts no demanen, malgrat que Déu els ho vol donar per l'Infinit Amor amb què estima entranyablement tots i cada un dels sers creats!

—Ho veig clar!

—¿No creus que el Senyor vol que li oferim la nostra esperança pels que no esperen, la nostra fe pels que no creuen, la nostra caritat pels que no estimen, la nostra pregària pels que no preguen, la nostra contrició i penitència pels que no saben demanar perdó...?

—No ho havia pensat mai! Fantàstic!

En Jaume era molt més expressiu que no pas jo, cosa que a l'ermità no semblava desagradar-li, perquè s'havia anat entusiasmant.

—El temps que passa és la nostra història que s'està fent, junt amb la història dels altres, la de tota la humanitat!

Aprofitar el temps, és fer i viure fruitosament la pròpia història que compartim amb la història dels altres!

El meu temps, el nostre... transcendeix vers el temps i la història dels altres!



Si tota la "vida que he viscut", no és altra cosa que el "temps que he viscut"... vida i temps fan una Unitat! Per tant, "donar la vida pels amics" no es fa solament sofrint el martiri, perquè si dono temps, dono vida!

Consagrar la nostra vida a Déu, és consagrar-li tot el nostre temps.

El temps és la cosa més pròpia que tenim! Si donem el nostre temps als altres per amor a Déu... estem donant la nostra vida per amor a Déu... estem donant la nostra vida per amor a Déu! Sens dubte que és equiparable a un martiri incruent, però tan valuós o més que aquell que admirem en els màrtirs que venera l'Església!

—Ara entenc —interrompé en Jaume— que la pregària també és donar la vida pels amics: donar temps! Temps a Déu a favor dels altres...!

Tot això haig de pensar-ho a poc a poc.

L'ermità féu una pausa i continuà:

—No és estrany que Déu, Amor infinit, quan volgué donar-se TOT a nosaltres ens donà la seva eternitat.

Perquè el que el temps és per a nosaltres, és l'eternitat per a Déu!

En Jaume, entre il·luminat i a les fosques, digué:

—I l'eternitat, què és per a nosaltres, Germà Ramon?

—Noi, quanta matèria gris fem servir, avui! —féu l'ermità amb simpatia—. Diguem que el temps és l'estrena de l'eternitat! De fet, la vida des del temps, continuarà en la vida des de l'eternitat...

Quedà silenciós. Nosaltres també. Al cap de molta estona, adreçant-se a en Jaume, amb un to molt paternal, digué:

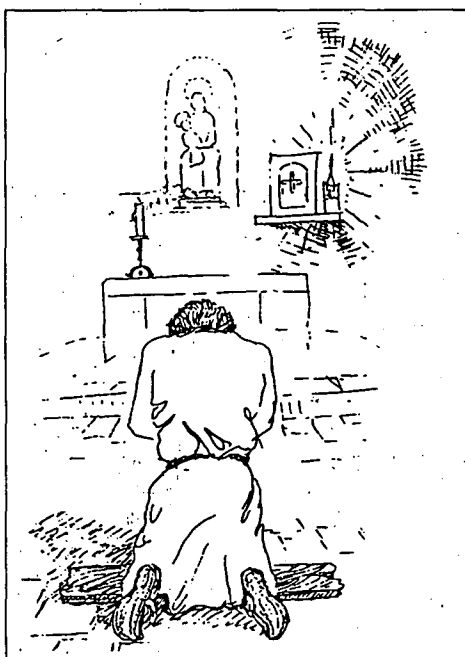
—Són temes molt suggestius que valdria la pena d'aprofundir... Però creu que, sobre tot això, et serà bo tenir idees clares quan et trobis en el brogit de l'evangelització i del ministeri.

Sigues contemplatiu en l'apostolat! No et descuidis de buscar el teu desert per trobar-te amb els teus germans, també, a través de la pregària.

Els sacerdots que ho fan així, són els que FAN FEINA DE LA BONA, i són els que no li fallaran mai a Nostre Senyor!

La seva palpable i viva sinceritat era impressionant! Jo estava corprès com tantes altres vegades, i vaig notar que a l'altre Jaume també l'havia colpit.

Restàrem silenciosos molta estona. Després, tots tres entràrem a la Capella i, quan en Jaume i jo vam anar a dormir, encara hi deixàrem l'ermità agenollat sobre el seu tros de fusta.



37. COSES D'ESPARVERS O ASTORETS



quell matí marxà en Jaume, el nostre seminarista, com li deia l'ermità cada vegada que es referia a ell.

El vaig acompanyar fins al Coll de l'Esgriga i, de retorn, vaig assegurar-me sota un arbre des d'on dominava tot el conjunt de l'església de Sant Miquel, des del nord.

Feia estona que observava un esparver que volava molt a prop de l'ermita.

Me'l mirava, admirat per la perfecció del seu vol, i vaig decidir que en parlaria amb l'ermità, per saber què en pensava.

En arribar a l'ermita, encara no era l'hora de dinar, mentre el Germà Ramon arreglava el cubell del l'aigua de les gallines a cops de martell, vaig anar a comentar-li coses que en Jaume m'havia dit.

Quan donà la feina per acabada, portà el cubell al galliner i l'omplí d'aigua fins dalt. Fou aleshores que vaig encetar el tema dels esparvers:

—No us han robat mai cap gallina, els esparvers?

—No mai! Gallina, cap! En canvi, algun pollet de les periquines, sí, més d'un. I això que són eixerides! Però de pollets sempre n'hi ha algun de massa independent que vol anar per les seves, i aquest és el que se la carrega.

—No us hi enfadeu?

—Home, enfadar-me, no. Em sap greu, sí, però cada bestiola compleix el seu paper i, per als esparvers, aquesta és la seva feina.

—Si aquesta és la seva feina, la trobo molt antipàtica. Han de fer més mal que bé!

—Doncs, no. No t'ho creguis pas! Encara hi ha molta gent, però que s'ho creu i els persegueix a mort!

Pobres bèsties! Per un pollet que se n'emportin, no n'hi ha per a tant!

Mengen més talps i rates que no pas pollets. Ah, i també conills malalts!

—Malalts? —vaig fer jo, estranyat.

—Sí, noi, sí, malalts! —I somrient, afegí:— Que no veus que els que estan bons no es deixen atrapar!

Són molt llestos els conills!

—Però d'ocells sí que en deuen matar molts, oi?
 —No pas tots els que voldrien! Mira, t'explicaré un cas que vaig veure la primavera passada.
 En aquella bardissa d'allà baix s'hi movia un petit ocell, que feia, segurament, la primera passejada fora del niu —del niu que els seus pares havien sàviament instal·lat entre la bardissa i el rocam.

Un esparver que feia l'aleta per aquell indret, es fixà en l'ocellet que càndidament es bellugava i es decidí a atacar-lo.

Parà el seu vol majestuós i, plegant les ales, es llençà com un projectil cap al seu objectiu: l'ocell inexpert de la bardissa.

El final era previsible, però no fou el que em pensava.

Sortiren, de no sé on, un parell d'ocells, no gaire més grans que l'atacat, i plantaren cara a l'astoret —com aquí anomenen l'esparver— i, després de fer-li perdre la trajectòria de la seva "imparable baixada"... el feren fugir!

Sim'ho expliquen i no ho veig, m'hauria costat de creure-ho.

Els dos petits defensors i l'au de presa desaparegueren rera aquells pins i el final no el vaig poder veure.

No sé com se'n sortiren de la desigual baralla, però a la bardissa hi havia retornat la calma i jo estava ben "astorat"!

Aquest fet m'ha donat molts punts de reflexió.

Quan ho recordo, encara em pregunto: Quina imprudència la d'aquells que es llençaren contra l'esparver en la seva "imparable baixada en picat", i no sols el pararen, sinó que l'humiliaren i el feren fugir!

Quin valortancec els mogué a reaccionar així?

En comptes de quedar-se astorats, que ve d'astoret, i esparverats, que ve d'esparver, passaren de possibles víctimes a decidits i ardits atacants!

D'on els venia tanta gosadia?

Hom podria dir que de l'amor maternal o paternal, però... no! Les bestioles no en són capaces d'un amor així. Sí, però, que ho són, de moure's per un instint que s'hi assembla. Un instint de supervivència, augmentat per la força d'una colla d'estímul naturals.

Un instint ancestral que les bestioles no saben ni d'on els ve.

Que no poden agrair i del qual no es poden vanagloriar.

Amb la senzillesa que pot acompanyar la inconsciència —com la d'un infant— poden ser protagonistes d'un acte ben heroic, restant en el silenciós anonimat d'un deure acomplert.

Veus, els homes som *conscients* i podem adonar-nos d'on ens vénen les qualitats que posseïm i fins podem negar-nos,

de moltes maneres, a exercir-les...

QUINA LLÀSTIMA QUAN ENS HI NEGUEM! I si no ens hi neguem, quan hem fet quelcom de profit o meritori, ens envanim, busquem l'aplaudiment i ens pensem que valem o som alguna cosa. Com si les qualitats que prodiguem no les haguéssim rebut gratuïtament.

Sant Pau diu: "*Què tens que no hagis rebut? I si ho has rebut, per què te n'envaneixes com si no t'ho haguessin donat?*".



Noi, la primera qualitat que hauríem de saber agrair a Déu, es la de la *consciència* que ens fa adonar del que tenim i de per què ho tenim!

L'home és l'únic ésser de la Creació que pot glorificar Déu, dient-li: "*Gràcies, Senyor, per haver-me fet tan admirable! És meravellosa la vostra obra*".

Llegeix-te el Salm 138. Veuràs que maco!

Resàrem l'Àngelus i vam anar a dinar.

(Del llibre "*Converses amb l'ermità de Sant Miquel de Turbians*" de Mn. Francesc Cima i Garrigó)

continuarà



Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 642

Carta d'en Pere

Avui m'he fet un panxó de riure llegint una carta que m'ha escrit en Pere. En Pere és un amic meu de qui ja us he parlat alguna altra vegada.

És més espavilat que un ginjol, i en diu cada una que n'hi ha per partir-se de riure. Explica que, fa pocs dies, una colla de famílies varen fer una excursió al Pirineu, i, heus aquí que, en un indret, calia travessar una riera. En Pere va voler fer l'eixerit saltant de pedra en pedra pel bell mig de la riera, fins que en trobà una de bellugadissa i anà de cul a l'aigua. Encara en sortí barat, perquè a part de la mullena, si cau malament, podia trencar-se coll-i-barres. Res, que per passar-se de llest, s'ha de trepitjar sobre segur.

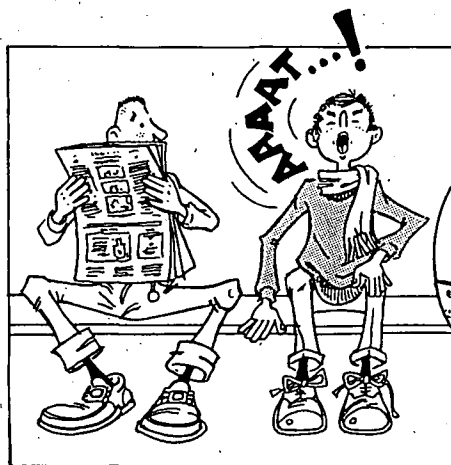
Diu que ha llegit "El Petit Príncep", de Saint Exupèry, i que l'hi ha agradat molt i molt. Algun tros que no entenia gaire, l'hi ha aclarit el seu pare. Ja el vaig llegir l'any passat i també m'agrada molt.

Si tots penséssim i féssim com el Petit Príncep, el món fóra un planeta on tothom hi viuria feliç.

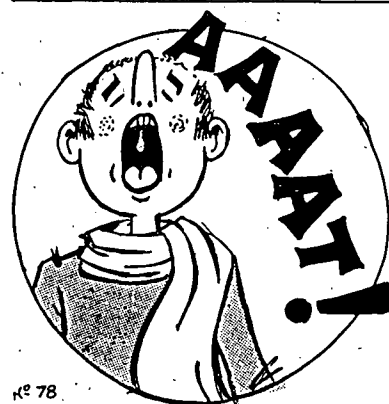
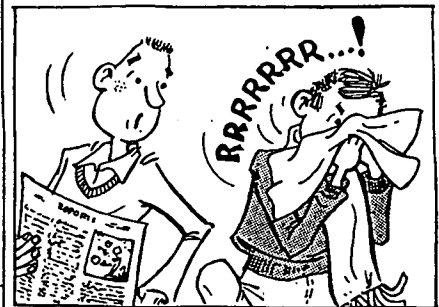
Hi ha nois i noies que espensen que comprant-se moltes coses, tenint moltes coses i podent fanfarronejar a tota marxa, seran feliços. Però la felicitat ve del cor, d'una bona amistat, d'estimar i d'ajudar els altres.

Estic content perquè en Pere i jo som bons amics.

L'Eixerit



EN PAU

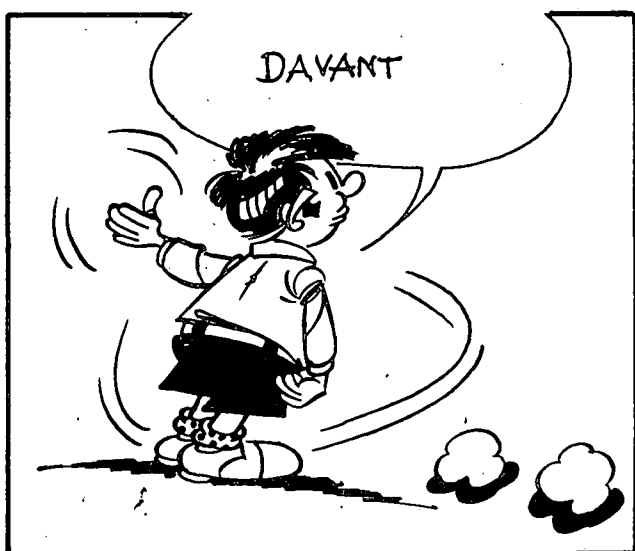
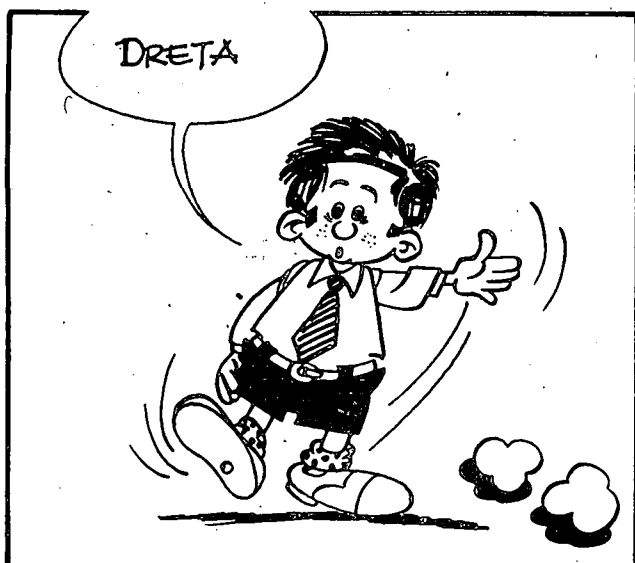


nº 78

324

Avet Set esllips per a nenes i nens

EN PITU CALSAPEU



Busquem l'evangelí del diumenge: Evangeli segons Sant Lluç, capítol 21, versets del 5 al 19 (Lc 21:5-19).

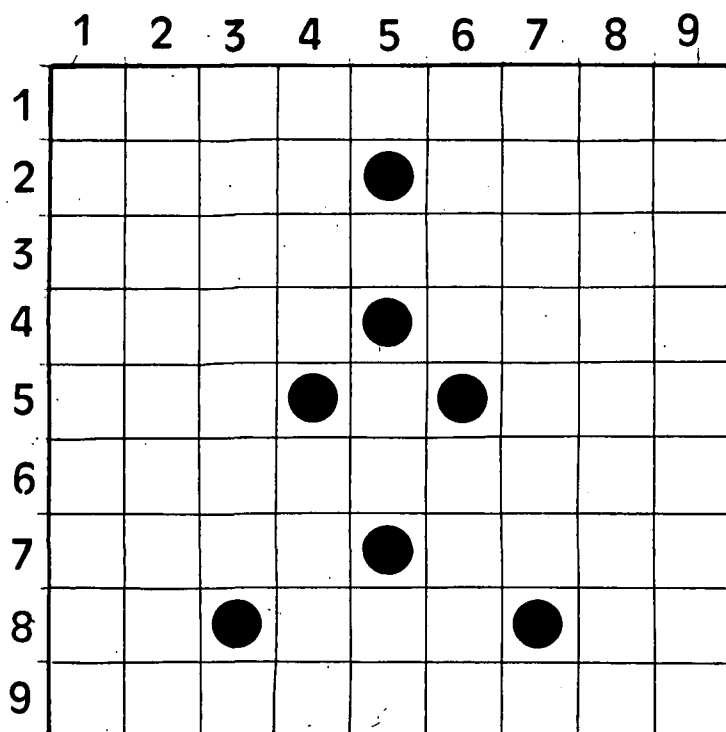
Reflexionem: 1. Jesús, a partir de certs esdeveniments que han de succeir, planteja la lluita constant entre el bé i el mal. La lluita entre l'Amor de Déu que vol portar els homes a la plenitud de la VIDA, i l'egoisme i l'orgull dels homes que es resisteixen a l'amor de Déu.

2. Jesús, amb l'exemple de la seva vida ens ensenya com lluitar a favor de la veritat, de la justícia, de l'amor, de la pau. Això no sempre és fàcil i comporta dificultats. Per això parla de les persecucions que patiran els seus seguidors. Però enmig de les tribulacions tenim la certesa que Déu no ens abandonarà mai.

3. Per lluitar del tot a favor de l'amor a Déu i als homes, Jesús morí en creu. Però, per la seva resurrecció, Déu Pare ens mostra que viure i morir per posar-se a favor de Déu i dels nostres germans, és precisament la manera de vèncer definitivament el mal i la mort. Per això l'evangelí acaba dient: "Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida."

■ El mossèn

Encreuats



Horizontals:

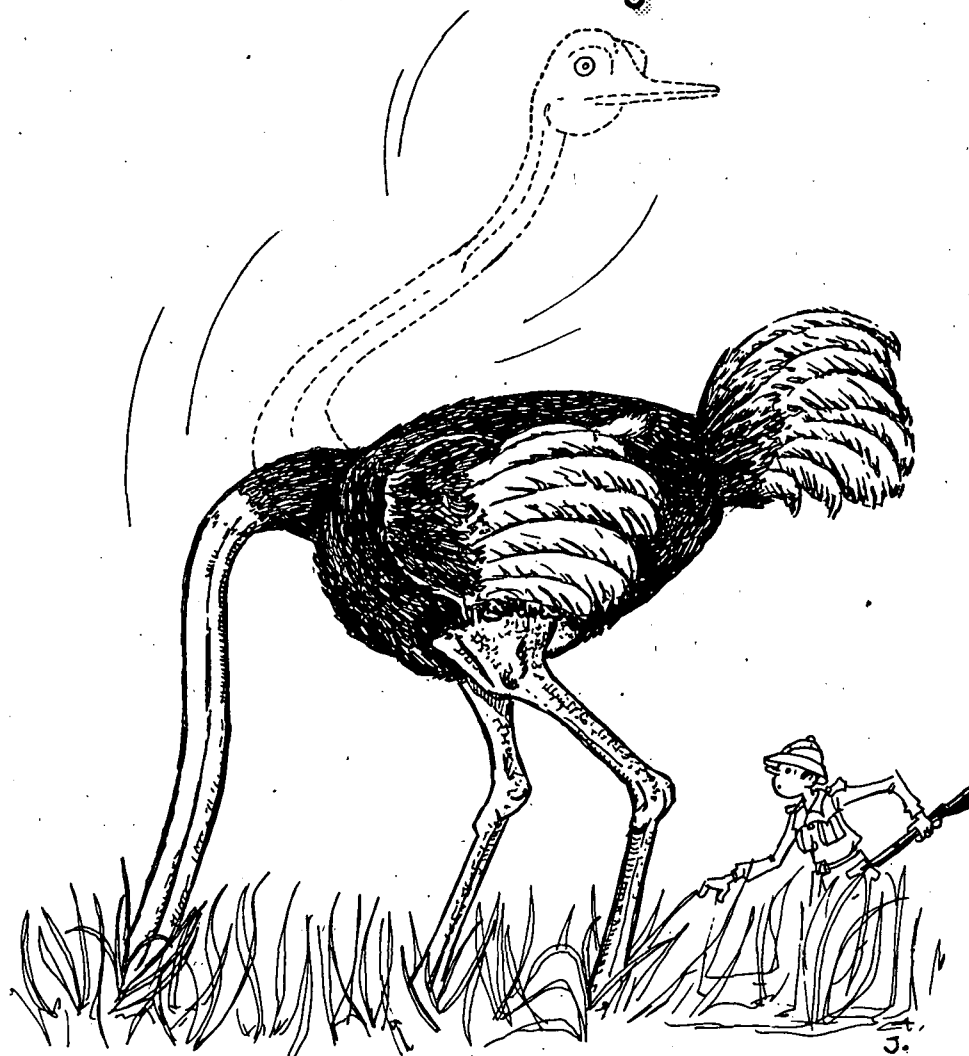
1. Bufar.- 2. Marca espanyola d'automòbils. Cala.- 3. Estaran afiliats a un partit.- 4. Lloc d'eres. Netejo el nas.- 5. A tocar. Fixat, posat (al revés).- 6. Farà (al revés).- 7. Ora. Refugi.- 8. Te l'has de guanyar amb la suor del front (al rev.). Estrany. (Al rev.) pronom.- 9. Aguantat.

Verticals:

1. Thi miraràs molt (en castellà). 2. (Al rev.) faries de cirurgia.- 3. Un baló gros.- 4. Que serveix. (Al rev.) per passar-hi el botó.- 5. Té repetit. Exclamació de dolor.- 6. (Al rev.) només en tenim una. L'aguanten els ossos.- 7. Erions de mar.- 8. (Al rev.) unida.- 9. (Al rev.) parlar de lluny a través d'un aparell especial.

Solució
H.: 1. Esburegar.- 2. SEAT. Rada.- 3. Millitaran.- 4. Erol.
Moco.- 4. Ram. tff.- 6. drauticeff.- 7. Resa. Asil.- 8. Ap.
Rat. ne.- 9. Sostingut.
V.: 1. Esmeraldas.- 2. seirapo.- 3. Balonàs.- 4. Ull.
uat.- 5. Tl.- 6. eraM. Corn.- 8. addaciflnU.- 9. ranofolet.

Ja és ben lluç l'estruc



No sé ben bé per què s'utilitza el nom del pobre lluç per referir-se als més beneïts i tanoques, però en tot cas, si hi ha algú que realment es mereix aquest qualificatiu, aquest és l'estruc.

Diu que fa un munt i munt d'anys, qui sap exactament a on, hi vivia un animal de potes llargues, cap petit i plomatge fosc, a qui tothom anomenava "estruc".

Era un animal ben estrany, ningú no n'havia vist gaires de bestioles com aquelles. I per això tots els caçadors de les contrades anaven de cap per tal d'agafar-lo.

Heus aquí que un dia, un caçador força més viu i eixerit que tots els altres va arribar disposat a caçar el famós estruc. Dia i nit el va buscar per tots els racons.

En el moment en què el va veure va començar el que prometia ser la cursa del segle. La bona gent d'aquells voltants encara recorda com corria l'estruc i com el perseguia, incansable, el tenaç caçador.

Hores després, les llargues potes del pobre estruc van començar a fer-li figa, i de sobte va tenir una idea genial:

—M'amagaré ben amagat i així aquest poca-solta no em veurà i passarà de llarg —va dir-se l'estruc, però com que no va trobar enlloc on amagar-se, va decidir ficar el cap sota terra, pensant que si ell no podia veure el caçador, aquest tampoc no el podria veure a ell.

L'estruc es va equivocar, i el caçador no va passar de llarg, però és que ja m'ho deien de petita: mai no serveix de res amagar el cap sota l'ala.

¿O! que t'ora interessant que cadascú de vosaltres posés color als dibuixos de "L'EIXERT"?

BABAR

i els seus amics a la masia



Babar i família van anar a una
que és propietat d'uns amics seus, que els han
demanat de vigilar-la durant un dia.



Com que anirien molt estrets al

Celst i Babar s'estimen més caminar una mica.



Sort que, el no corre gaire.

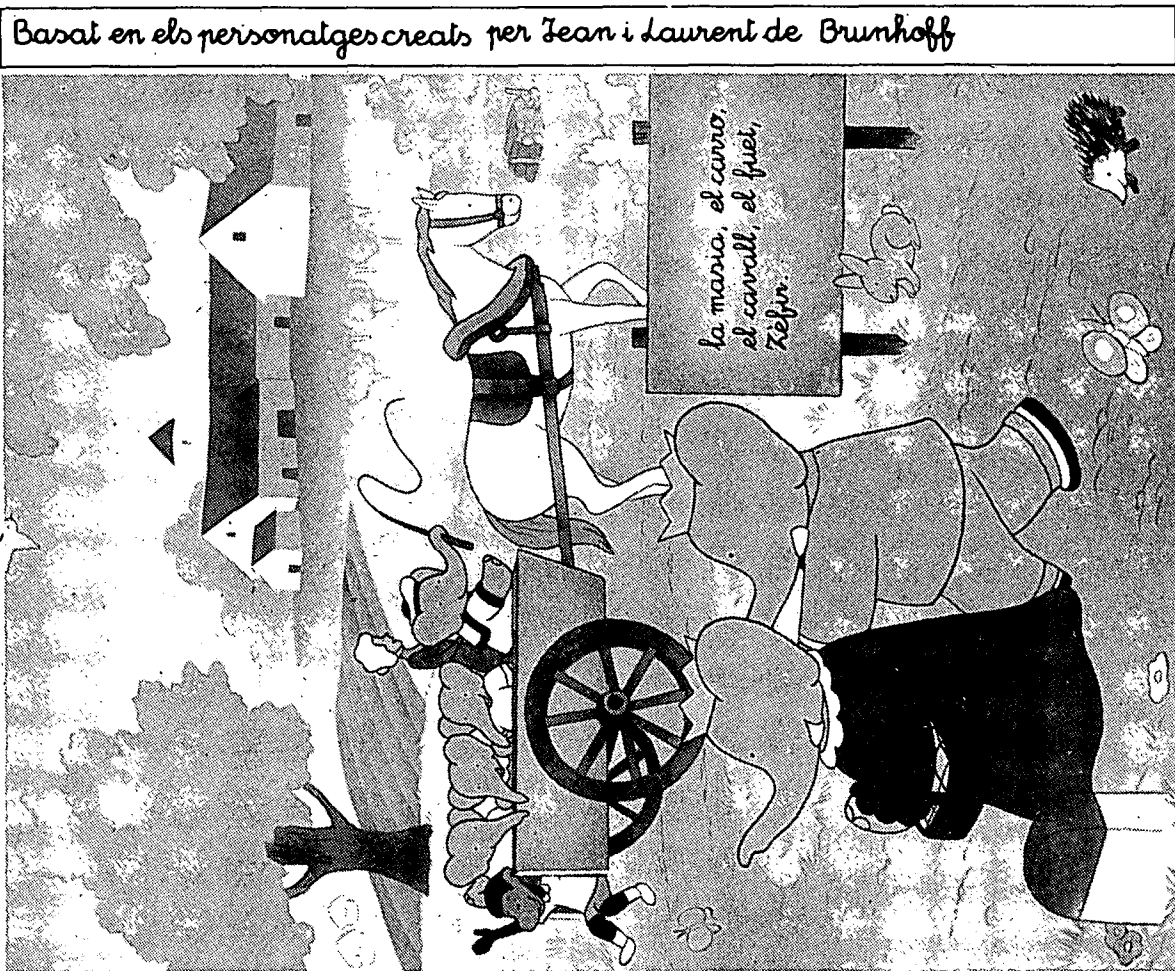
Però Artur, que no para quiet, fa petar de sobte

el i el cavall es posa a trotar.

-Per favor, espereu-nos! -crida Babar.



està impacient, fa tot de gestos per
fer-los anar de pressa!

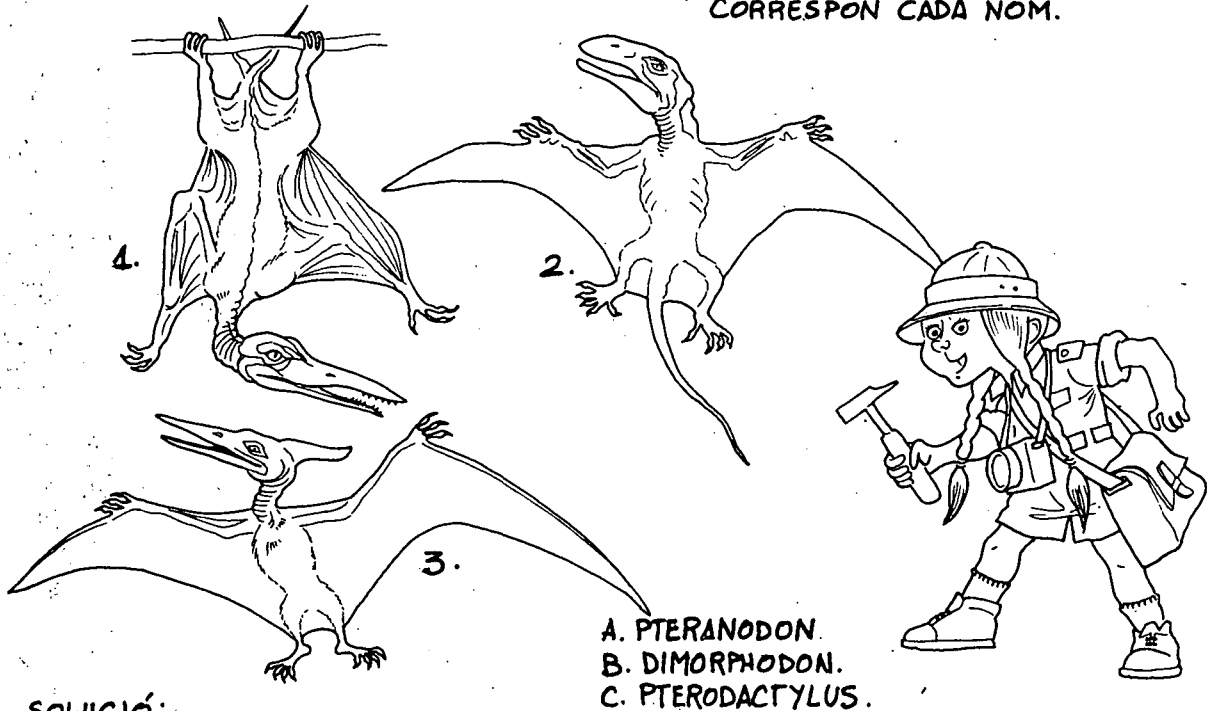


Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Miscel·lània

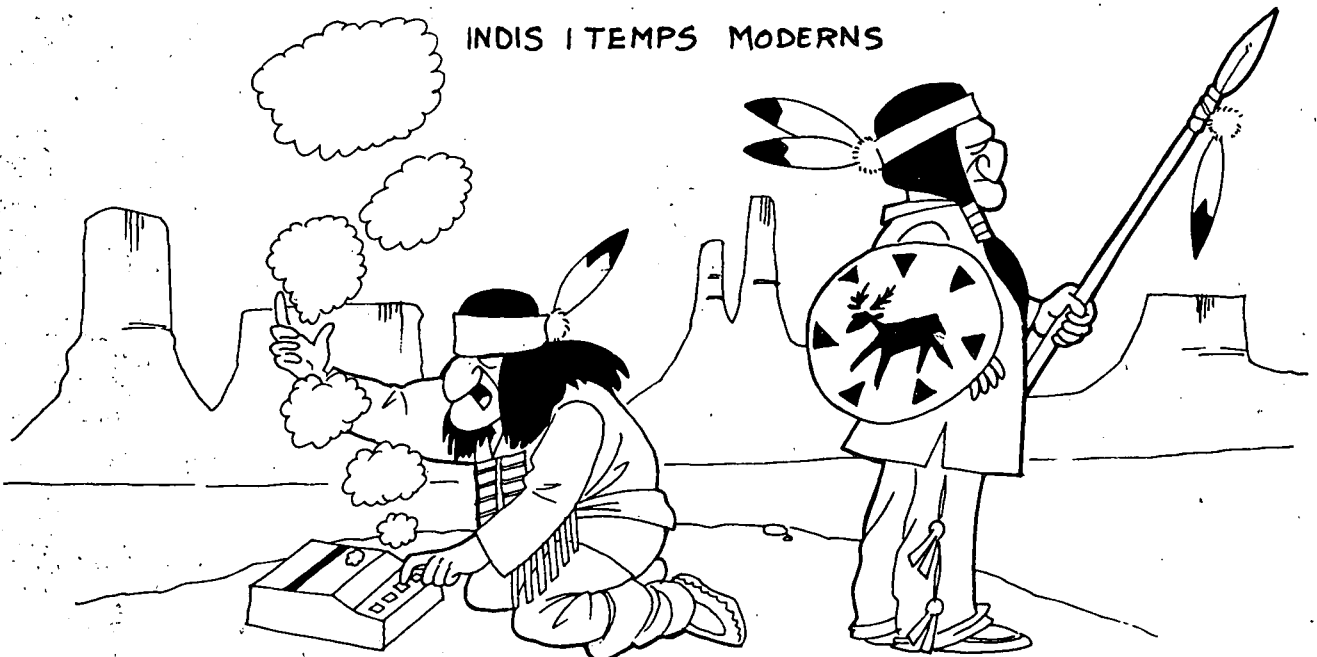
UNA DE DIFÍCIL : SAPS A QUIN ANIMAL
CORRESPON CADA NOM.



SOLUCIÓ:

4-C, 2-B, 3-A

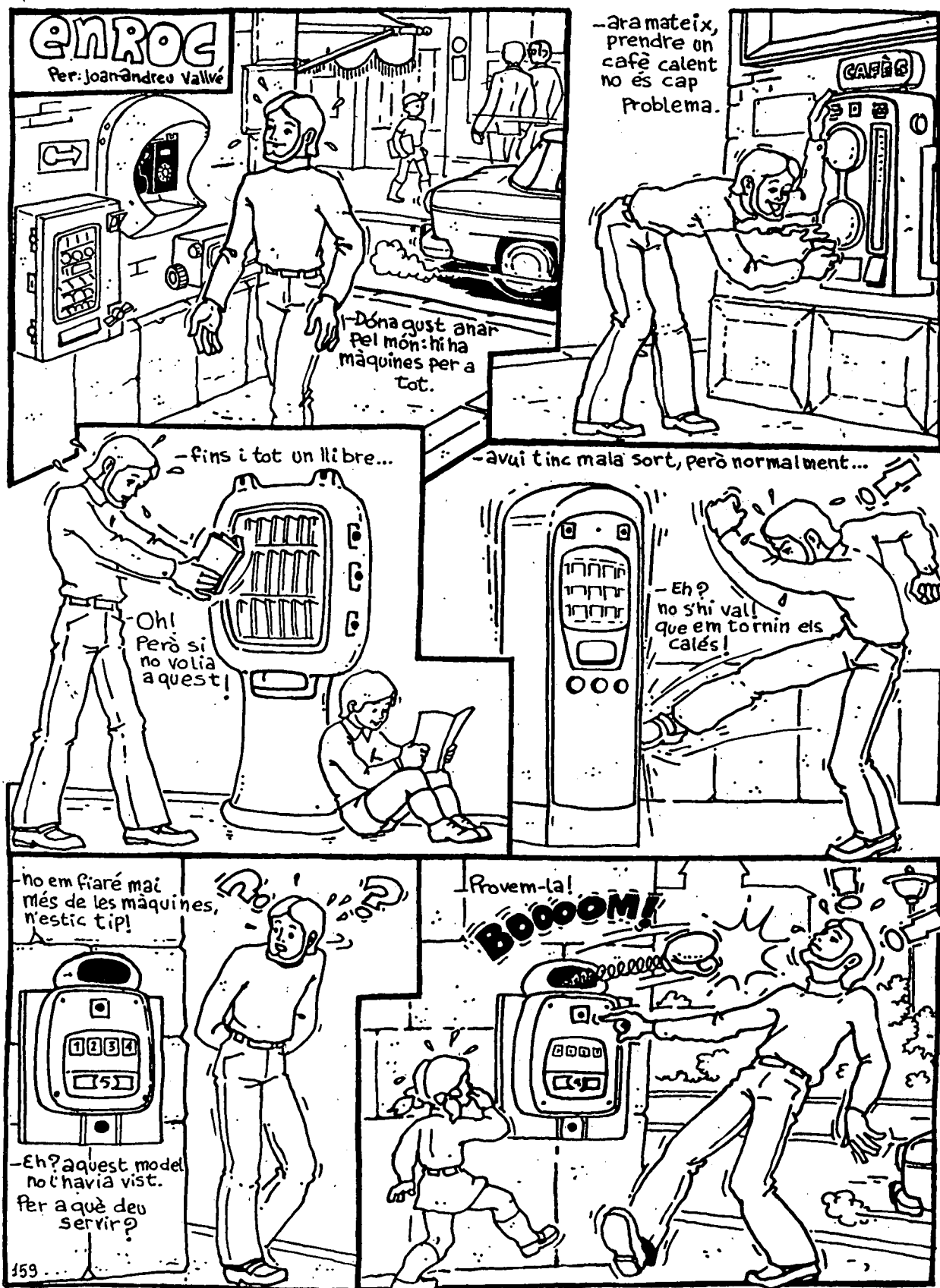
INDIS I TEMPS MODERNS



HE REBUT UN FAX DEL GRAN CAP VEDELL AIXERIT!

LA MARIONA





Avet Set esllips per a nenes i nens